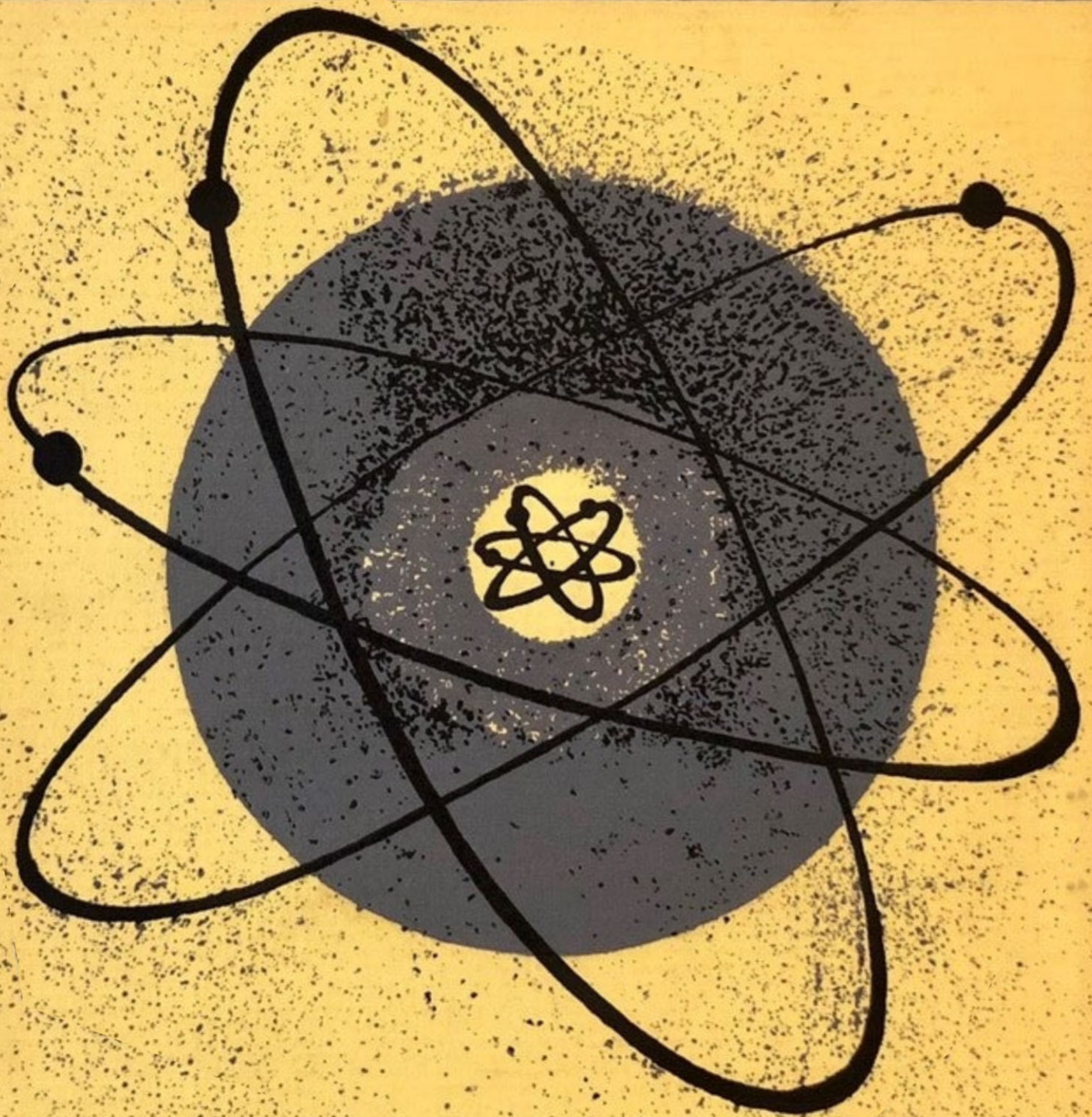

NOI LUMI DINCOLO DE ATOM

LANGSTON DAY
IN COLABORARE CU
GEORGE DE LA WARR

Noi Lumi Dincolo de Atom

DE LANGSTON DAY
ÎN COLABORARE CU
GEORGE DE LA WARR

LONDRA
VINCENT STUART

PUBLICAT PENTRU PRIMA DATĂ ÎN 1956
A DOUA PUBLICARE ÎN 1957
DE VINCENT STUART PUBLISHERS LTD
55 WELBECK STREET LONDO W1

TOATE DREPTURILE REZERVATE

REALIZAT ȘI TIPĂRIT
ÎN MAREA BRITANIE
DE ROBERT CUNNINGHAM ȘI FII LTD
ALVA
CLACKMANNANSHIRE

Conținut

PREFAȚĂ.....	1
PARTEA I.....	2
CAPITOLUL UNU.....	3
CÂT DE MULT ȘTIE ȘTIINȚA?.....	3
CAPITOLUL DOI.....	10
RADIAȚII CUNOSCUTE ȘI NECUNOSCUTE.....	10
CAPITOLUL TREI.....	20
SUNET ȘI ELECTRICITATE.....	20
CAPITOLUL PATRU.....	28
NOI METODE DE DIAGNOSTIC.....	28
CAPITOLUL CINCI.....	34
PE UN TERITORIU NEEXPLORAT.....	34
CAPITOLUL ȘASE.....	39
MÂNĂ LIBERĂ LA LUCRU.....	39
CAPITOLUL ȘAPTE.....	44
SCARA SPIRALATĂ A EVOLUȚIEI.....	44
CAPITOLUL OPT.....	58
UTILIZAREA LUMINII PENTRU TRANSPORTUL FORMELOR DE UNDĂ.....	58
CAPITOLUL NOUĂ.....	68
BOLI FOTOGRAFIATE PRIN PROBE DE SÂNGE.....	68
CAPITOLUL ZECE.....	81
FOTOGRAFIEREA UNEI FLORI DIN SĂMÂNȚA EI.....	81
CAPITOLUL UNSPREZECE.....	94
CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?.....	94
CAPITOLUL DOISPREZECE.....	102
TRATAREA PLANTELOR PRIN FOTOGRAFIILE LOR.....	102
PARTEA II.....	112
CAPITOLUL UNU.....	113
CAPCANELE UNUI PIONIER.....	113
CAPITOLUL DOI.....	119
SPERANȚA MOARE ULTIMA.....	119
CAPITOLUL TREI.....	130
O NOUĂ ÎNCERCARE.....	130
CAPITOLUL PATRU.....	136
CRITICI ȘI ERORI.....	136
CAPITOLUL CINCI.....	145

FORȚELE CONSERVATORISMULUI.....	145
PARTEA III.....	148
CAPITOLUL UNU.....	149
UN NOU PRINCIPIU DE UNIFICARE.....	149
CAPITOLUL DOI.....	154
MARELE MEȘTEȘUGAR.....	154
CAPITOLUL TREI	161
PATRU NOI LEGI ALE FIZICII.....	161
CAPITOLUL PATRU	165
VIITORUL	165

PREFAȚĂ

Când se face o descoperire științifică importantă, articolele care o descriu apar mai întâi în publicațiile științifice și tehnice, după care se scriu cărți pentru studenții noului subiect; și, în cele din urmă, expoziții populare devin disponibile pentru cititorul neprofesionist.

Această carte reprezintă o abatere de la practica stabilită, deoarece se adresează publicului larg și descrie descoperiri care nu fac încă parte din știința ortodoxă. Într-adevăr, fenomenele implicate sunt atât de derutante și par a fi în contradicție cu atât de multe fapte cunoscute, încât știința va trebui să-și extindă considerabil frontierele actuale înainte de a fi capabilă să le îmbrățișeze. Dar acest lucru va dura mult timp, așa că s-a decis să se tipărească ceva, deoarece s-a simțit că importanța descoperirilor prezentate aici era atât de mare încât ar fi un deserviciu pentru public să li se ascundă cunoașterea faptelor implicate și a semnificației lor.

Această carte este o încercare, handicapată de limitările limbajului actual, de a prezenta o înregistrare exactă a ceea ce s-a întâmplat între anii 1942 și 1955. Anumite teorii sunt avansate, dar nu se pretinde corectitudinea sau finalitatea lor: ele indică doar liniile de gândire ale experimentatorilor. Dar, fără îndoială, pe măsură ce oamenii de știință cercetează mai adânc misterele subiectului, vor fi dezvăluite și vor fi formulate noi teorii.

PARTEA I

CAPITOLUL UNU

CÂT DE MULT ȘTIE ȘTIINȚA?

Este imposibil să meditezi asupra timpului
și a misterului trecerii creatoare a naturii
fără o emoție copleșitoare față de limitele inteligenței umane.
Profesor A. N. WHITEHEAD, în *Conceptul naturii*

In această carte vor fi descrise anumite descoperiri care au fost făcute de o echipă de oameni de știință care lucrează la Oxford. Aceste descoperiri au pătruns dincolo de atom până la originea materiei și sunt, fără îndoială, începutul unui nou capitol al științei. Pentru a aprecia importanța lor este necesar să înțelegem poziția destul de uluitoare în care se află astăzi știința.

Timp de cel puțin un secol, știința a fost ridicată la statutul de religie. "Geneza nu are în ea cu un manual școlar de chimie", spune profesorul J. H. Woodger. Acest dogmatism datează din zilele bunicilor noștri care și-au imaginat Universul ca pe o mașină uriașă făcută din atomi buni, duri și indivizibili. Gândirea era o vibrație a moleculelor din creier. Conștiința a fost un "epifenomen". Totul a progresat sub impactul forțelor mecanice ale evoluției.

Astăzi, după aproximativ cincizeci de ani de Noua Fizică, majoritatea acestor idei concrete au fost discreditate. După cum spune profesorul Whitehead*:

Progresul științei a ajuns acum la un punct de cotitură. Fundamentele stabile ale fizicii s-au rupt Vechile fundamente ale gândirii științifice devin neinteligibile. Timpul, spațiul, materia, materialul, eterul, electricitatea, mecanismul, organismul, configurația, structura, modelul, funcția, toate necesită reinterpretare. Ce sens are să vorbești despre o explicație mecanică când nu știi ce înțelegi prin mecanică?

* *Știința și lumea modernă*, de Profesor A. N. Whitehead.

Succesul nostru în știința aplicată ne dă iluzia că dobândim cunoștințe despre Realitate. Dar în lumina Noii Fizici a lui Einstein și a altora, tot ceea ce se credea cândva a fi atât de ferm și irevocabil se dizolvă. Pe planul sub-microscopic și pe nisipurile mișcătoare ale relativității nu mai există certitudine cu privire la natura reală a nimic.

Ce este un atom, forța gravitațională, căldura, lumina, magnetismul sau electricitatea? Un lucru este explicabil în termenii altuia, care poate fi explicat doar în termenii unui al treilea, și așa mai departe până când ne întoarcem din nou la primul lucru. Profesorul Eddington îl numește un "dans al relaționării" și spune: "Lumea eternă a fizicii a devenit o lume a umbrelor.

Potrivit unor gânditori ai școlii materialiste, Universul a apărut printr-un concurs întâmplător al atomilor (Cum a apărut atomul, ei nu spun). Dar dacă acest lucru este adevărat, cum a apărut ordinea din haos?

O idee foarte veche este că Creația se bazează pe o Lege a Armoniei, al cărei aspect se vede clar în muzică. Legea lui Bode pare să confirme acest lucru în ceea ce privește planetele, în timp ce tabelul maselor atomice confirmă faptul că se aplică materiei. Atomii, conform viziunii actuale, sunt analogi sistemelor planetare. Viața Organică este o entitate unică, frumos proiectată și echilibrată, cu un sistem de întreținere reciprocă. Galaxiile au o structură definită, și astfel fără îndoială și Universul ca întreg. Creația este un proces ordonat care implică existența legilor. Dar ce sunt aceste Legi?

Noua Fizică acordă o mare importanță "Acțiunii", care este Energia înmulțită cu Timpul. Vorbind despre aceasta, generalul Smuts spune: "Lumea fizică devine astfel în fond o Acțiune structurată, activitate structurată în corpuri, lucruri și evenimente. Astfel apare un Univers aparent material care ne înconjoară și în trupurile noastre face parte din noi."

El continuă spunând că există ceva mai mult în corpuri, lucruri și evenimente decât este conținut în structurile sau formele lor materiale. Acțiunea interioară transcende structura exterioară și există astfel o tendință în lucruri dincolo de ele însele. De aici izvorăște concepția câmpurilor de forță și de forță a evoluției.

* *Holism și evoluție*, de J. C Smuts.

Ce este această "acțiune interioară"? Este ceva din domeniul psihologic, cum ar fi o influență mentală? Poate ceva din planul mental să fie transformat în ceva fizic?

În ce fel apare materia? Care este originea formelor de energie cunoscute fizicii și chimiei, cum ar fi căldura, lumina, magnetismul și electricitatea? Există explicații de manual care arată că energia este eliberată de schimbările interne ale atomului; dar de unde vine forța imensă care locuiește în atom și de ce dacă are loc o schimbare structurală în interiorul atomului, ar trebui să existe o schimbare de energie? Există o legătură intimă între structură și energie?

Și cum apare structura? Ce forțe, de exemplu, sunt responsabile pentru modelele frumoase și variate de cristalizare? Acum cincizeci de ani nimeni nu se îndoia că cristalizarea poate fi explicată prin acțiunea legilor chimice cunoscute, dar acum chimia singură pare inadecvată pentru a explica acest lucru.

Chimia și fizica sunt presărate cu astfel de probleme nerezolvate, iar când ajungem la biologie, slăbiciunea științei moderne de a explica ceva de bază este extremă.

"Intelectul", scria Bergson, "este caracterizat de o incapacitate naturală de a înțelege viața". Se întâmplă atât de multe în culise în ceea ce privește fenomenele vieții, încât procesele biologice ni se par a se întâmpla prin magie.

Scriind despre dezvoltarea unui ovul fertilizat, Sir Charles Sherrington spune:

Mingea mică (celulele germinale) poate fi asemănată destul de crud cu un set de cărămizi magice. O celulă, celula fertilizată originală, crește în două și așa mai departe. Când acest lucru s-a întâmplat în total de aproximativ patruzeci și cinci de ori, există douăzeci și șase de milioane de milioane de cărămizi magice în loc de una. Acesta este aproximativ numărul pentru un copil uman la naștere.

Ele s-au aranjat într-un complex care este un copil uman. Fiecare celulă din toată această populație de peste un milion și-a luat poziția corectă. Fiecare și-a asumat forma și dimensiunea necesare la locul potrivit...

* *Omul și natura sa*, de Sir Charles Sherrington.

Fiecare celulă a luat forma care se va potrivi activității sale specifice în comunitatea-celulă din care face parte, indiferent dacă abilitățile sale constau în tracțiune mecanică, fabricare chimică, transportul gazelor, absorbția radiațiilor sau orice altceva.

Mai mult, a făcut-o ca și cum ar "ști" condițiile locale minuscule ale locului în care este aruncat lotul său... Este ca și cum un principiu imanent a inspirat fiecare celulă cu cunoștințe pentru realizarea unui design. Și această imagine pe care ne-o oferă microscopul, dând această impresie de preștiință și intenție, ne furnizează la urma urmei, pentru că nu este decât o imagine, numai o formă statică. Adică doar semnul exterior și vizibil al unei activități dinamice care este o armonie în timp și spațiu. Niciodată timpul, locul și "agentul" împreună. Aici toți trei și întotdeauna, cu excepția bolii. Și forțe dominante pe cât de diverse, pe atât de puternice.

Observați cuvintele "știa", "abilitate", "preștiință" și "intenție". Observați și expresia "armonie în timp și spațiu".

Iată o ispravă de inginerie care nu-și găsește paralel în lucrările omului. Inteligența și priceperea similare, care par să acționeze dincolo de limitele timpului și spațiului, pot fi observate în procesele de reglare ale naturii - în echilibrul sângelui, în vindecarea rănilor și în multe alte direcții prea numeroase pentru a fi menționate.

Confrunțați cu astfel de miracole, suntem ca spectatorii într-un cinematograful, care nu au cunoștințe de cinematografie. Urmărim o dramă care se desfășoară pe ecran și poate știm suficient pentru a ne da seama că există un proiector care ar corespunde cunoștințelor noastre de chimie. Spunem că există catalizatori puternici, cum ar fi enzimele, sau agenți chimici cunoscuți sub numele de organizatori și evocatori care reglează procesele de construcție în Natură. Ne minunăm de micile bucățele de proteină numite gene care, după cum ne spun biologii, poartă în structura lor chimică experiența ereditară a rasei timp de milioane de ani și multe altele. Dar cu siguranță acest lucru îngreunează prea mult resursele chimiei. Suspiciunea câștigă teren chiar și în cele mai auguste cercuri, că trebuie să existe ceva în spatele chimiei. După cum spune profesorul C. H. Waddington*:

* *Organizatori și gene*, de Profesor C. H. Waddington.

"Latura de dezvoltare a biologiei-embriologiei, geneticii și evoluției, pare să ajungă la un punct în care sunt necesare tipuri de gândire radical noi."

Există mult mai mult în cinematografie decât proiecția pe ecran. Există scenariul, distribuția, filmările și așa mai departe, toate acestea fiind invizibile pentru public. Tot așa există o mulțime de lucruri nevăzute în spatele fenomenelor vizibile ale chimiei, iar în procesele vieții orice încercare de a explica ceea ce se întâmplă numai prin chimie este zadarnică.

Cei care critică școala mecanicistă de gândire spun: "Ați omis ceva în calculele voastre". Mecaniciștii răspund: "Ceea ce am omis este dincolo de domeniul științei și, prin urmare, nu poate fi discutat.

Aceași reticență de a pătrunde adânc este și mai evidentă în concepțiile actuale asupra evoluției. Profesorul Bateson spune*:

Numeroasele linii convergente de evidență, indică atât de clar faptul central al originii formelor de viață printr-un proces evolutiv, încât suntem obligați să acceptăm această deducție, însă în ceea ce privește aproape toate trăsăturile esențiale, fie de cauză sau de mod, prin care diversitatea specifică a devenit ceea ce credem că este, trebuie să mărturisim o ignoranță aproape totală.

Revenind la filmul nostru cinematografic, putem vedea că originea acestuia este o singură idee în mintea unui om. Ea este atunci în întregime mentală și fluidă – de fapt potențială. Mai târziu începe să treacă de la planul mental la cel material într-o serie de salturi sau etape. Scenariul este scris, se fac aranjamente financiare, actorii sunt distribuiți, studiourile sunt rezervate. Într-o etapă ulterioară, distribuția și personalul tehnic se adună și încep filmările. În cele din urmă, o mulțime de filme sunt reproduse din cel original, iar acestea sunt prezentate în mod repetat milioanei de spectatori.

De la ideea unică la numeroasele prezentări există astfel un proces progresiv de etanșare în timp, spațiu și număr, o trecere de-a lungul unei alte dimensiuni care nu este timpul, ci ceva pe care îl putem numi dimensiunea a cincea. Filmul finit există potențial în idee; apoi, în etape succesive, se formează o organizare compusă dintr-o serie de structuri în care ideea curge până când se materializează ca o succesiune de proiecții în lanțuri de cinematografe.

* *Probleme de genetică*, de Profesor Bateson.

Acest lucru "trăiește" până când nu mai există posibilități de a fi actualizat, nu mai există oameni care vor să vadă filmul. Filmul apoi "moare".

Poate că acest lucru oferă o idee despre cum are loc procesul creativ în Natură și ce guvernează viața și moartea. Ne putem imagina totul începând ca o idee și apoi progresând pas cu pas prin Dimensiunea a Cincea în lumea vizibilă. Știința studiază ultimele etape ale procesului, din punctul în care mentalul a trecut deja în material. În mare măsură, examinează mai degrabă efectele decât cauzele; și pentru că se uită la "capetele unui evantai deschis", nu reușește să vadă principiul unificator și tinde să considere toate lucrurile ca fiind separate.

Acest lucru este caracteristic în mod deosebit gândirii moderne. Există motive să presupunem că în epocile trecute omenirea a văzut lucrurile ca fiind mult mai conectate. Marile religii au insistat asupra unui principiu unificator superior. Oamenii se simțeau mai aproape unii de alții și de Natură. Arta, știința și religia au fost una. Se credea în magia Simpatetică. Dar astăzi, odată cu specializarea noastră din ce în ce mai mare și adorarea noastră față de factorii externi, gândirea, credința și modul nostru de viață devin fragmentate.

Ceea ce avem nevoie sunt niște noi descoperiri puțin mai aproape de "balama evantaiului", cunoaștere care aruncă lumină asupra regiunii în care mentalul trece în material. Oamenii cu imaginație și-au dat seama de mult de acest lucru. Maurice Maeterlinck spune*:

Pare mai sigur că, ca și celule ale unui organism imens, suntem legați cu tot ce există printr-o rețea inextricabilă de vibrații, unde și influențe, de fluide fără nume, nenumărate și neîntrerupte. Aproape întotdeauna, la aproape toți oamenii, tot ceea ce este purtat de aceste fire invizibile cade în adâncurile inconștienței și trece neobservat, ceea ce nu înseamnă că rămâne inactiv.

Care sunt aceste vibrații, unde și influențe? Sunt ele, așa cum susțin gânditorii materialişti, ceva în afara domeniului fizicii sau unele dintre ele pot fi investigate în laborator?

Acestea sunt câteva dintre întrebările la care această carte va încerca să răspundă.

* *Oaspetele necunoscut*, de Maurice Maeterlinck.

CÂT DE MULT ȘTIE ȘTIINȚA

Vom începe prin a încerca să ne facem o idee clară despre ceea ce știința știe deja despre radiațiile de diferite feluri, iar după aceasta vom trece frontiera și vom vedea ce se află puțin mai aproape de Sursă.

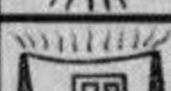
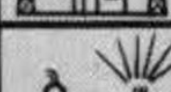
NAME	SYMBOL	SOURCE	WHAT THEY DO
COSMIC RAYS		SHORTEST WAVES BOMBARD EARTH FROM OUTER SPACE	IONIZED GASES
GAMMA RAYS		GIVEN OFF BY RADIUM AND OTHER RADIOACTIVE SUBSTANCES	USED IN CANCER TREATMENT
X-RAYS		X-RAY TUBE	TAKE PICTURES OF BROKEN BONES DETECT FLAWS IN MACHINERY
ULTRAVIOLET		SUN AND ELECTRIC ARC	TAKE PICTURES CAUSE TAN DESTROY MOLDS AND BACTERIA
VISIBLE LIGHT	 V B O V O R	SUN AND OTHER STARS INCANDESCENT LAMPS	MAKE VISION POSSIBLE
INFRARED (SHORT)		RADIATED FROM HOT OBJECTS	PHOTOGRAPHY PENETRATE HAZE TAKE PICTURES IN TOTAL DARKNESS
HEAT INFRARED (LONG)		RADIATED FROM HOT OBJECTS	THE HEAT YOU FEEL FROM WARMTH COOKING ETC
SHORT ELECTRIC		ELECTRIC SPARKS AND ARCS	FORMERLY USED IN WIRELESS
RADIO		HIGH FREQUENCY OSCILLATING CIRCUIT	TRANSMIT SOUND AND PICTURES BY RADIO
VERY LONG WAVES		ALTERNATING CURRENT GENERATOR	LIGHT, HEAT, AND POWER

Fig.1 – O scurtă clasificare a Radiațiilor Electromagnetice

CAPITOLUL DOI

RADIAȚII CUNOSCUTE ȘI NECUNOSCUTE

Viața fiecărei brute și a plantelor este trasată
de compuși care au potență,
de către raza și mișcarea Luminilor Sacre.

DANTE (trs. P. H. Wicksteed)

Majoritatea radiațiilor care figurează în manualele științifice sunt reprezentate ca făcând parte din spectrul electromagnetic, care este de obicei prezentat ca un tabel gradual al tuturor frecvențelor sau ratelor de vibrație cunoscute.

În linii mari, au existat anterior două puncte de vedere cu privire la modul în care aceste energii călătoresc. Prima favorizează concepția de mișcare ondulatorie sau de val printr-un mediu atotpătrunzător numit eter. Acesta este baza tuturor vibrațiilor, cu excepția celor de sunet și ultrasunete care, desigur, călătoresc prin aer. Cealaltă perspectivă este că sursa de energie emite particule fine, adesea denumite cuante, călătorind cu viteze foarte mari prin spațiu.

Manualele ambelor școli de gândire descriu radiații cu o gamă enormă de frecvențe, sau număr de vibrații pe secundă, de la aproximativ zero până la cifre astronomice.

Diferitele radiații sunt tabelate diagramatic în funcție de frecvențele lor în Fig. 1.

Acum trebuie să facem cunoscută științei o altă clasificare a acestor radiații, enumerând referințele din manual despre particulele încărcate. Unele dintre acestea sunt prezentate în Fig. 1. Comportamentul fiecărei particule depinde de sarcina și greutatea sau masa sa.

Teoria atomică actuală nu oferă o imagine a atomului ușor de vizualizat. Cu toate acestea, o teorie timpurie a lui Rutherford ne oferă un model de lucru în care nucleul încărcat pozitiv poate fi considerat ca un soare, iar electronii negativi care îl înconjoară ca planete. În această imagine, electronii interiori au de multe ori mai multă energie decât electronii exteriori datorită vitezei imense cu care se învârt.

Imaginea actualizată a atomului, furnizată de Schroedinger, este o imagine de undă în care electronii interiori au o frecvență extrem de înaltă și electronii exteriori una mai mică. Aceste două imagini ne oferă multe informații despre comportamentul intern al particulelor încărcate electric care constituie atomul.

Electron	Particulă Beta	Masă comparativă
Proton		1
Neutron		1,878
Mezon	Pi, Mu, etc.	1,878
Pozitron		Variază considerabil
Neutrin		1
Foton	Cuante de lumină, Raze-X, Raze gama	0
		0
Particulă Alfa		4 x 1,878 (aprox)

Fig. 2 - Unele particule elementare, ipotetice și compuse

Este posibil să accelerăm particulele încărcate la viteze atât de mari încât atunci când lovesc atomii, electronii pot fi ejectați de pe orbitele lor. Electronii liberi din vecinătatea atomului vor înlocui electronii lipsă, iar atomul va fi readus la starea sa inițială, energia fiind eliberată în acest proces.

O vreme s-a crezut că este puțin probabil să existe vreo radiație cu o energie mai mare decât razele gamma, dar în cele din urmă fizicienii au început să observe că ceva inexplicabil se întâmplă cu electroscoapele lor. Oricât de atent le-au ecranat cu plumb, electroscoapele au persistat în pierderea unei părți din sarcinile lor electrice.

Acest lucru arăta ca și cum o formă necunoscută de radiație trecea prin plumb, care este un absorbant puternic, și modifica echilibrul electric al atomilor. Ar putea veni din Pământ? Electroscoapele au fost trimise cu baloane, dar cu cât se ridicau mai sus, cu atât scurgerile erau mai mari. La o înălțime de 30 Km a crescut de 200 de ori. Evident, radiațiile veneau din spațiul cosmic.

Împreună cu asociații săi, profesorul Millikan a depus o muncă foarte mare pentru a o investiga, și astăzi știm că aceste așa-numite raze cosmice sau Millikan vor trece prin 500 de metri de sol obișnuit, sau mai mult de 1 Km de apă.

Deoarece Universul este în mare parte spațiu gol, ele pot călători milioane de ani înainte de a întâlni orice materie solidă.

An de an, ele cad pe Pământ. În fiecare secundă, aproximativ șase "gloanțe" trec printr-o zonă de mărimea capului unui om și poate că joacă un rol important în procesele vieții. Dar care este originea lor și exact ce sunt, nimeni nu știe.

Există și alte forme de radiații, radiații care nu sunt enumerate în manuale? În cursul acestei cărți se va arăta că toate formele de materie emit radiații.

În ceea ce privește materia vie, persoanele care posedă un anumit tip de sensibilitate sau un simț suplimentar al percepției pot deveni conștiente de emanațiile emise de ființe umane sau animale. Poate că atunci când coborâm pe scara evolutivă a insectelor, moluștelor și plantelor, emanațiile nu sunt atât de evidente, deși sunt destul de clare în cazul viermilor strălucitori și licuricilor, care se întâmplă să emită radiații care se încadrează în banda de lumină vizibilă. Multe dintre misterele Naturii, cum ar fi migrația păsărilor, ar putea fi explicate prin prezența radiațiilor care sunt recepționate într-un mod inexplicabil.

Oamenii de știință Gurwitsch și Frank au înregistrat ceea ce ei numesc "radiații mitogene", despre care se spune că provin din procesul de creștere a celulelor vii, și anume diviziunea celulară în rădăcinile plantelor în creștere; și mai recent, la Universitatea din Columbia, I. I. Rabi, P. Kusch și S. Millman, folosind un nou tip de aparat, au adus dovezi științifice ale razelor sau vibrațiilor care trec între o moleculă și alta. Ei au arătat că fiecare celulă, vie sau inertă, este un mic transmițător și receptor radio care dă o transmisie continuă și că undele variază în lungime pe întregul Spectru Electromagnetic. Într-adevăr, ei au descoperit că amestecul acestor vibrații emise este incredibil. O singură moleculă, spun ei, poate emite raze de un milion de lungimi de undă diferite, dar numai pe o singură frecvență la un moment dat.

Există motive să credem că unele dintre rasele antice erau familiarizate cu această idee de radiație de la creaturile vii; dar această cunoaștere pare să fi fost pierdută și redescoperită după trecerea mileniilor. În vremuri mai recente, Goethe a fost primul care a sugerat studierea vibrațiilor emise de corpul uman.

Newton a privit Universul ca pe un mecanism mort, dar Goethe, cu perspicacitatea sa poetică, l-a văzut ca fiind plin de viață și culoare.

Aproximativ un sfert de secol mai târziu, ideea lui Goethe a fost preluată de un alt german celebru. Baronul von Reichenbach a fost unul dintre cei mai distinși chimiști ai vremii sale și descoperitorul creozotului și al multor alți compuși chimici. Dar inima lui nu era în gudronul de cărbune, ci în experimentele curioase care fuseseră făcute de Mesmer. Spre mijlocul secolului al XIX-lea a început să facă experimente proprii în această direcție, folosind ca subiecți oameni care posedau în mod evident o formă de percepție extrasenzorială. Mulți dintre ei sufereau de diferite tipuri de tulburări nervoase, dar unii erau sănătoși. El i-a numit "subiecți sensibili" și, cu ajutorul lor, a acumulat o mulțime de dovezi care indică faptul că există în natură un tip ciudat de energie pe care a numit-o Forță Odică. A găsit-o în magneți, în cristale, în lumină, căldură și în celule vii; a găsit-o manifestându-se oriunde avea loc orice fel de reacție chimică.

Această energie ar putea fi acumulată sau condusă de-a lungul firelor, focalizată de o lentilă sau distorsionată așa cum flacăra unei lumânări este distorsionată prin suflarea pe ea. Părea a fi o energie vitală, deoarece a descoperit că anumiți oameni o pot transmite altora pentru vindecare, ameliorarea durerii sau chiar pentru a produce anestezie. În 1844, Reichenbach și-a publicat *Cercetările* și cartea a creat o agitație considerabilă în această țară. Dar medicii și oamenii de știință au fost sceptici și nu au putut accepta afirmațiile sale. Cu toate acestea, marele Humboldt a spus despre opera sa: "Faptele sunt de netăgăduit: acum devine sarcina științei să le explice".

Și mai mult dispreț a fost pus pe capul medicului american, Abrams, care susținea că toată materia emite radiații și că corpul uman poate fi folosit ca receptor pentru ele. Fiecare dintre organe, a descoperit el, acționează ca o stație de emisie separată, emițând unde de o anumită frecvență atunci când nu sunt bolnave sau când sunt slăbite. El a întocmit un tabel de frecvențe despre care credea că reprezintă ratele vibraționale corecte ale diferitelor organe. Boala, a spus el, este o rată modificată a vibrației. El a pretins că este capabil să corecteze ratele vibraționale greșite cu ajutorul unui dispozitiv inventat de el și, de asemenea, a susținut că poate diagnostica starea fizică a unui pacient dintr-un specimen din sângele lui.

Medicii l-au privit cu cea mai mare îndoială, iar în lumea medicală termenul "Cutia lui Abrams" este încă un termen de dispreț și batjocură. Marea greșeală a lui Abrams a fost să fie oarecum bombastic în ceea ce privește puterile sale de diagnosticare, astfel încât a apărut într-o lumină ridicolă când a fost păcălit într-un test în care sângele uman a fost înlocuit cu sânge de iepure.

Munca lui Abrams a fost continuată de Ruth Drown, din California, care în 1939 a publicat o relatare a muncii sale în *Teoria și Tehnica Terapiei Radio Drown și Instrumente de Radio Viziune*. Ea a dezvoltat instrumente pentru diagnostic și tratament și a descoperit că poate trata pacienții printr-o "legătură", cum ar fi o probă de sânge. Munca ei continuă în America, deși nu este recunoscută oficial în cercurile medicale.

În Anglia, munca lui Abrams a fost preluată de Dr. Guyon Richards, care locuia în vechea casă a lui Lister din Park Crescent, Londra. De asemenea, de Dr. Dudley Wright, Ernest Martin și alții. Dr. Richards a fost foarte impresionat de rezultatele obținute de homeopatie, un sistem terapeutic care constă în administrarea așa-numitelor diluții "potențate" de minerale și plante.

Hahnemann, inițiatorul homeopatiei, a fost ridiculizat de profesia medicală a vremii sale. Cum ar putea o milionime dintr-un bob de belladonna să vindece scarlatina? El și adepții săi știau că eficiențele aproape magice ale acestor doze microscopice depindeau de potențare. O formă subtilă de radiații a intrat în doză. Dacă ești un medic alopatic, îți pui încrederea în chimie și administrezi doze de medicamente, dar dacă ești homeopat diminuezi acțiunea chimică și te bazezi pe forța radiativă din diluția potențată.

În momentul în care această carte este scrisă, există știri că cincisprezece ani de cercetare desfășurată de Institutul de Cercetare Medicală Boyd din Glasgow au arătat că această potențare este o realitate. În experimente, un medicament brut a fost adăugat la un lichid diluant în proporție de una până la nouăzeci și nouă de picături. După agitare viguroasă, o singură picătură de soluție diluată a fost adăugată la alte nouăzeci și nouă de picături și așa mai departe.

Când acest proces a fost repetat de treizeci de ori, fracțiunea din medicamentul original rămas a fost de aproximativ unu împărțit la un întreg cu șaiszeci de zero.

Nu a mai rămas nicio moleculă a medicamentului, dar peste 1.000 de experimente atent controlate au dovedit fără îndoială că aceste diluții mari pot afecta celulele vii.

Dr. Richards credea că această forță radiativă în homeopatie era aceeași forță care fusese descoperită de Reichenbach, Abrams și alții. El a îmbunătățit munca lui Abrams și a încercat să demonstreze că tabelul său de rate avea o relație clară cu tabelul maselor atomice. El a confirmat, de asemenea, descoperirea lui Reichenbach că corpul uman radiază o formă de energie care până atunci nu a fost detectabilă de instrumente. Spre sfârșitul vieții sale a înființat Societatea Medicală din Londra pentru Studiul Radiesteziei și a început să folosească un pendul pentru diagnostic. Aceasta este "radiestezia" aplicată medicinei.

Ce este căutarea apei sau radiestezia? *Tija Divină* de Sir William Barrett și Theodore Besterman, o carte de autoritate publicată în urmă cu douăzeci de ani, descrie munca unora dintre cei mai cunoscuți radiesteziști și dovedește fără îndoială că cautarea apei este o artă autentică. Nu numai că apa poate fi descoperită cu ajutorul ei: minerale, metale, rămășițe arheologice și multe alte lucruri au fost descoperite în acest fel.

Unii oameni cred că toiagul cu care Moise a lovit stânca a fost un toiag divin și termenul "toiag mozaic" apare în literatură. Basoreliefurile egiptene antice arată tije la lucru cu clopote ținute în mâinile întinse. În timpul domniei lui Iacob I, un anume John Scott "care pretindea că folosește tije mozaice" a fost angajat de David Ramsey, un ceasornicar, să caute o comoară îngropată în mănăstirea Westminster Abbey. Din fericire, a eșuat, dar cronicarul consemnează: "Adevărata greșală a afacerii a fost din cauza atât de multor oameni prezenți la operațiune; căci erau vreo treizeci, unii râzând, alții batjocorindu-ne."

Acest lucru arată ca și cum strămoșii noștri au privit radiestezia ca pe o operație psihică și, de fapt, autorii *Tije Divine* sugerează că cunoașterea obiectului căutat intră în mintea subconștientă a operatorului și se manifestă de obicei printr-o ușoară zvâcnire involuntară a mușchilor. Unii căutători cred chiar că darul este telepatic, dar pare mai probabil ca sistemul neuro-muscular al radiesteziei să fie afectat de aceeași radiație care este emisă de toate formele de materie și că mintea lui acționează ca un selector sau un aparat de acord.

Unii radiesteziști primesc o reacție nu numai atunci când sunt imediat deasupra pârâului subteran, sau orice ar fi, ci la intervale regulate departe de el - mai degrabă ca o serie de valuri în scădere.

Aceasta nu pare a fi opera minții, și totuși mintea face parte din ea într-un mod clar, pentru că în radiestezie, din care face parte căutarea, trecem dincolo de granițele materiei într-o altă sferă în care mintea este o forță demonstrabilă. Deci, atunci când un radiestezist pornește în căutarea cărbunelui, să zicem, trebuie să aibă cărbune în minte; sau, dacă preferă, poate lua o mostră de cărbune care acționează ca "martor" sau legătură. Nu numai că îl ajută să-și concentreze mintea asupra "cărbunelui subteran", dar fiind cărbune, emite radiații similare cu cele ale substanței pe care o caută. Unii radiesteziști găsesc mostrele mai eficiente atunci când le țin în dreptul plexului solar.

Deoarece radiestezia funcționează cu materie neînsuflețită, nu este surprinzător faptul că poate fi folosită pentru a detecta radiațiile și mai puternice de la substanțele vii. Așa cum radiesteziștii au descoperit inele concentrice de reacție față de să spunem, o apă curgătoare subterană, la fel au găsit în jurul corpului unui pacient inele similare care variază în funcție de starea sa de sănătate.

Majoritatea radiesteziștilor medicali folosesc penduluri în miniatură constând probabil dintr-o bucată mică de fildeș sau chihlimbar suspendată de un fir, iar aceste penduluri se învârt atunci când sunt plasate în unul dintre aceste inele emise de pacient, modul în care se rotește dând un indiciu despre starea sa de sănătate.

Penduliștii folosesc de asemenea mostre de țesut bolnav, culturi bacteriene și așa mai departe care emit propriile lor radiații particulare, și prin diferite tehnici încearcă să diagnosticheze cauza problemei. De asemenea, ei sunt capabili să verifice orice remediu propus, fie el homeopat sau de altă natură, plasând o probă din acesta lângă pacient și observând dacă radiațiile sale aduc rotațiile pendulului mai aproape de normal.

Nu există nicio îndoială că radiestezia medicală funcționează și că unii dintre practicanții săi dobândesc abilități considerabile, dar, din păcate, dacă operatorul nu este excepțional de capabil și experimentat, elementul personal poate interfera cu rezultatele.

S-ar putea să se vorbească prea mult despre "vibrații umane", "radiații personale" și așa mai departe din partea oamenilor cu puțină sau deloc pregătire științifică. Oricum ar fi, medicii sunt suspicioși față de astfel de idei și medicina este capabilă să se bazeze destul de mult pe chimie. Dar chimia, așa cum am spus mai devreme, nu este foarte departe în linia cauzalității. Ce se află în spatele ei?

Ici și colo, chiar și printre cei mai ortodocși, găsești o recunoaștere a faptului că poate fi ceva mai mult decât chimia. Joseph Needham, care nu poate fi acuzat de credulitate nejustificată, spune*: "Este posibil să ne imaginăm o singură moleculă sau un singur agregat molecular (poate de natură paracristalină) exercitând o influență în jurul său în toate direcțiile spațiului pe o distanță considerabilă, chiar și la dimensiuni microscopice."

Există de fapt forțe formative în Natură care nu pot fi identificate în Spectrul Electromagnetic. E. Pfeiffer a produs modele ale unora dintre ele în același mod în care mulți dintre noi am produs modele de forțe magnetice în pilitura de fier când eram la școală.

El a acoperit o placă netedă de sticlă cu o peliculă subțire de clorură de cupru care se cristalizează când se răcește. Prin adăugarea sucurilor diferitelor plante, salivă umană sau animală, urină sau sânge diluat, el a descoperit că radiațiile acestor substanțe desenează desene caracteristice în cristale. Sucul de crin, de exemplu, desenează un fel de "image de crin", în timp ce agave produce un design ciudat care pare înțepător.

Sângele, a concluzionat el, posedă o energie radiativă puternică și fiecare persoană are propriul său model de cristalizare a sângelui. Folosind sulfat de sodiu în loc de clorură de cupru, el a descoperit că acele forțe care se acumulează și mențin formele și proporțiile în Natură depind în mare măsură de radiațiile Soarelui. Modelele sunt mult mai puțin distincte noaptea sau în timpul unei eclipse solare. Cea mai recentă lucrare a sa pare să indice că formațiunile cristaline obținute din anumite soluții pot fi afectate de procesele de gândire.

Trebuie să luăm notă și de munca lui J. C. Maby care, împreună cu T. B. Franklin și alții, a încercat să înregistreze vibrațiile radiestetice cu aparate electronice delicate.

* *Ordine și viață*, de J. Needham.

El a descoperit că instrumentele sale erau deranjate de furtuni, ceață, nori grei și, de asemenea, de obiectele în mișcare din apropiere, cum ar fi avioane, mașini și ființe umane; dar în aceste din urmă cazuri numai atunci când se aflau la anumite distanțe critice, sugerând o paralelă cu "inelele" cunoscute de radiesteziști.

Printre alți oameni care au contribuit la subiectul nostru se numără George Crile, un medic american, și Georges Lakhovsky.

Crile, ca și alții, și-a format o opinie că corpul uman este un aparat electronic extrem de complex în care atât radiațiile cu unde scurte, cât și cele cu unde lungi joacă roluri importante. Fiecare celulă vie a văzut-o ca pe o mică baterie electrică care își generează propriul curent prin acțiune chimică, iar sistemul nervos ca o rețea de conductori electrici foarte specializați.

Lakhovsky a dezvoltat studiul radiațiilor de la materia vie pe linii destul de diferite. El a privit fiecare dintre cele 200 de cvintilioane de celule vii ca pe o baterie minusculă, cu nucleul acționând ca un circuit oscilant și emițând radiații. În boală, frecvența se schimbă.

El a făcut o analogie interesantă între corpurile umane și aparatele de radio. Aparatele noastre de radio funcționează deoarece antenele noastre sunt plasate într-un câmp electromagnetic variabil creat de undele emise de stațiile de radiodifuziune. Celulele corpului nostru funcționează într-un mod similar. Ele se mișcă rapid odată cu rotația și revoluția Pământului printr-un câmp electromagnetic variabil generat de radiațiile Soarelui, Calea Lactee și galaxiile îndepărtate. Ca orice materie vie, ele sunt echilibrate pe muchie de cuțit, deoarece sunt în mod constant sub influența radiațiilor de frecvență mai înaltă și mai joasă care le pot obliga să-și modifice rata vibrațională și astfel să producă una dintre multele boli a căror cauză principală este atât de derutantă.

Lakhovsky a citat experimentele lui Albert Nodon care au arătat că radiația plantelor este la fel de mare ca cea a radiului sau a uraniului. Cea a insectelor este de trei până la cincisprezece ori mai mare, în timp ce celulele vitale din corpul uman radiază cu și mai multă putere. El a arătat că fiecare ființă vie este un aparat de radiații delicat și complex care depinde de lanțuri de procese interconectate în interior și susținut ca un pește în apă de o mare de vibrații din afară.

În opinia sa, întregul Univers este tricotat împreună de un "plex universal de raze cosmice", iar toate formele de materie, de la gaze rarefiate la rocă solidă, sunt pur și simplu diferite grade de condensare în acest plex. În radiații totul trăiește, se mișcă și își are ființa.

Să urmărim acum munca unui alt pionier care și-a petrecut mulți ani din viață investigând radiațiile, în special așa cum apar în procesele vieții.

Asta va implica o călătorie într-o țară foarte ciudată, o țară care se află dincolo de granițele științei din manuale. S-ar putea să nu fie ușor de descris ceea ce s-a descoperit acolo, pentru că îl vom privi prin deschiderea, ca să spunem așa, a unei serii de experimente de laborator care pot fi comparate cu fotografiile aeriene făcute de un explorator care zboară deasupra unui teritoriu neexplorat. Sarcina de a interpreta aceste fotografii, sau de a face multe altele, și de a le interpreta și pe acestea poate dura 100 de ani. Cel mai mult putem spera că este o previzualizare fragmentară.

În zilele anterioare, când un explorator a raportat că a văzut nuci de mărimea capului unui bărbat, cu păr pe ele, a fost batjocorit și disprețuit. Europeanii nu-și puteau imagina o nucă de cocos. Poate că vom avea dificultăți chiar și în a ne imagina unele dintre lucrurile descrise în această carte, dar acesta nu este un motiv pentru care ar trebui ca acestea să fie respinse. Orice om de știință Victorian care ar fi fost suficient de îndrăzneț să prevadă radarul sau televiziunea ar fi fost ridiculizat ca un vizionar iresponsabil. În zilele noastre este bine să păstrăm o minte deschisă.

CAPITOLUL TREI

SUNET ȘI ELECTRICITATE

Și nu-i glob, cât de mic, din câte vezi,
Ce'n calea lui nu cântă ca un înger
În hor de heruvimi cu tineri ochi.
Atâta armonie e'n suflete
Nemuritoare, dar, pe câtă vreme
Ăst pieritor veșmânt mălos ne'mbracă,
Noi nu o auzim.

SHAKESPEARE

Este necesar mai întâi să spunem câteva cuvinte despre omul care a inițiat aceste experimente. Știința este impersonală sau ar trebui să fie; descoperirile sunt cele care contează, nu oamenii care le fac. Cu toate acestea, atunci când este vorba de revelații care nu sunt în conformitate cu principiile stabilite ale științei, factorul personal nu poate fi exclus cu totul. Cititorii vor dori să fie siguri că nu aud despre munca unui vizionar impracticabil care nu a trecut niciodată printr-o școală grea de pregătire sau nu a deținut un post responsabil.

George De La Warr, care s-a născut în 1904, a trecut examenul de Membru Asociat al Institutului Inginerilor Mecanici la vârsta de douăzeci de ani, iar trei ani mai târziu pe cel al Institutului Inginerilor Civili. Mai târziu s-a calificat ca Membru Asociat al Institutului de Planificare Urbană, de atunci a ocupat funcția de Inginer Șef Asistent al unei rafinării de petrol, Inginer Șef de Construcții la Fabrica de Anvelope și Cauciuc Firestone și, de asemenea, Inginer de Dezvoltare în aceeași firmă. Timp de cinci ani a construit drumuri și poduri pentru Consiliul Județean Somerset, iar timp de șaisprezece ani Consiliul Județean Oxfordshire l-a angajat ca Inginer Șef Asistent.

În 1929 s-a căsătorit cu fiica unui om de știință, o doamnă care s-a dovedit excepțional de capabilă să-l ajute în munca pe care avea să o înceapă mai târziu.

În tinerețe a fost foarte interesat de știința medicală și în special de punctele de vedere contradictorii ale medicilor alopați și homeopaților.

Știa din experiența practică că metodele homeopate funcționează, dar simțea că există ceva important în spatele homeopatiei care trebuie investigat. Medicina modernă exista doar de foarte puțin timp, însă rasa umană nu dispăruse totuși. Treptat, el s-a convins că Natura deținea remediul pentru majoritatea bolilor umane și animale și că poate fi aplicată în special prin utilizarea judicioasă a plantelor și mineralelor. Cu toate acestea, aceasta nu a fost chiar linia pe care a urmat-o în cele din urmă.

I se părea că medicina ar trebui să folosească radiațiile curative din Natură, mai degrabă decât să se bazeze atât de mult pe medicamentele alopatate. Poate că aceste radiații ar putea fi produse sintetic. Dar cum?

Într-o zi, un prieten a remarcat că fiecare plantă probabil emite propria sa notă muzicală. Acest lucru i-a dat o nouă întorsătură gândurilor.

Această "muzică" ar putea fi ultrasonică, caz în care ar fi inaudibilă pentru urechile umane, sau ar putea fi o armonică într-un alt tip de radiație. Era posibil să o recepționeze cu o antenă mică? A experimentat cu un set de cristale și a fost dezamăgit să afle că nu a înregistrat nimic. Pe de altă parte, a avut un mic succes când a încercat un pendul. Dar el spune: "Rotirile acestui instrument enervant m-au îndus în eroare atât de des încât mă mir că am persistat". El mai spune: "Am încercat și o altă formă de detector de radiații, o crenguță de căutător de apă, dar mi s-a părut la fel de enervant – mai ales că soția mea s-a dovedit a fi o căutătoare mai bună decât mine!"

Oricum, această idee că ființele vii, cum ar fi plantele, emit note muzicale a dus la unele descoperiri ciudate care au legat acustica de forțele electrice din Natură.

În ultimul capitol am văzut că fiecare entitate vie este un aparat electric complex compus din miriade de celule, fiecare o baterie galvanică minusculă, al cărei agregat este capabil să producă un potențial electrostatic considerabil.

Folosind un galvanometru cu spot luminos sensibil, capabil să măsoare potențiale electrice minuscule, De La Warr a efectuat câteva experimente cu plante. Dr. J. Bose a lucrat mult cu aparate similare și a reușit să demonstreze sensibilitatea plantelor la influențe străine, cum ar fi intrarea Soarelui în nor.

De la Warr a confirmat unele dintre descoperirile lui Bose, dar a descoperit și că potențialul electric al unei plante a fost afectat atunci când planta a fost tratată cu unde sonore sau când el sau soția sa și-au ținut mâinile lângă ea.

De asemenea, el a suspectat că atunci când planta a fost rotită într-o anumită poziție în raport cu axa nord-sud a Pământului, a existat o schimbare foarte treptată a potențialului plantei. Ar putea exista o relație fundamentală între câmpul magnetic al Pământului, pe de o parte, și electricitatea statică a plantei, pe de altă parte?

În cele din urmă, a ajuns la concluzia că celulele din plante emiteau o formă de radiație care era stimulată de sunet și că această radiație era legată de electricitatea statică generată în aceste celule. Dacă atunci, credea el, plantele ar fi tratate cu unde sonore de tipul potrivit, celulele lor ar trebui să fie stimulate suficient pentru a determina o accelerare a creșterii.

A încercat un experiment cu șase plante în ghivece, folosind un aparat format dintr-un număr de rezonatoare variabile pentru a produce undele sonore necesare. El și-a dat seama că fiecare tip de plantă ar avea propriile sale condiții electrice speciale și, prin urmare, ar avea nevoie de un amestec corespunzător de unde sonore pentru a-i stimula creșterea. Vom vedea cum a ajuns la amestecul potrivit într-o clipă.

Când plantele au fost tratate corect în acest fel, a descoperit că au crescut mult mai repede decât plantele similare care nu au fost tratate. De fapt, rezultatele au fost atât de izbitoare încât a decis să vadă dacă semințele pot fi germinate în afara sezonului. Așa că, în Octombrie, a plantat șase semințe de nasturțium într-un bol de pământ puțin adânc și le-a dat un "concert" de două ori pe zi. În patru sau cinci zile au germinat și lăstarii au apărut deasupra solului.

Cum a reușit să aleagă "programul muzical" corect?

Înainte de a răspunde la această întrebare va trebui să înțelegem două lucruri care sunt proeminente în această carte. Primul este "forme de undă", iar al doilea este ceva care este familiar muzicienilor, și anume, "rezonanța".

Dacă loviți o notă pe un pian, obțineți o simplă vibrație în aer. Acum, dacă loviți o altă notă care are relația armonică necesară cu prima notă, cele două se vor combina pentru a forma un acord și așa mai departe.

Undele sonore sunt guvernate de o Lege a Relației Armonice care este însăși baza muzicii.

După cum am văzut, există multe alte tipuri de vibrații, cum ar fi undele de lumină, undele radio și razele cosmice, care sunt vibrații în așa-numitul "eter". Fiecare dintre ele are o lungime de undă definită și este analogă cu o singură notă de la pian. Și undele sonore care se combină sub Legea Relațiilor Armonice. De asemenea, se vor combina dacă au relația armonică potrivită.

Pentru a ilustra acest lucru, să luăm trei lungimi de undă diferite, A, B și C. Dacă le combinăm, vom obține un model de undă complex. Acum să adăugăm o a patra vibrație și vom avea din nou o schimbare de tipar. Dacă continuăm să adăugăm vibrații care au ritmul necesar și relația armonică, vom construi un model constant și armonios. De fapt, vom crea ceea ce se numește o formă de undă. Acest lucru se vede, sau mai degrabă se aude clar în muzică, unde notele individuale se combină pentru a forma acorduri, iar acordurile se combină pentru a forma armonii.

Încă o dată, dacă lovim o notă la pian, aceasta va vibra în armonie cu părți (sau componente) ale unei note mai înalte sau mai joase în octavă. Aceasta se numește rezonanță.

În același mod, o undă radio va rezona cu o altă undă radio. Un aparat de radio acordat pe 265 de metri este în rezonanță cu transmițătorul programului care emite unde cu aceeași frecvență. Dacă dorim, putem privi rezonanța ca un fel de afinitate așa cum se găsește în diferite elemente chimice, dar o afinitate care nu ține cont de distanță.

În acest stadiu al experimentelor sale din anul 1942, De La Warr a avut acea sclipire de inspirație care avea să permită o succesiune logică de experimente în următorii câțiva ani. Știind că în radar era necesar să se coreleze lungimea antenei cu lungimea de undă a semnalului, a realizat câteva mici antene de diferite lungimi.

Metoda pe care a folosit-o a fost să ia o bucată mică de tablă de alamă ca placă de bază și să monteze mai multe catarge scurte pe ea. Pe fiecare catarg a montat o bucată scurtă de sârmă de cupru pentru a acționa ca o antenă. Luând o pereche de clești, a continuat să scurteze aceste antene până când s-a ajuns la relația necesară între lungimile lor pentru a rezona cu o plantă din apropiere.

El s-a gândit că dacă planta emite o formă de undă complexă, ar putea să o detecteze cu un aranjament complex de antene. Semnalul rezultat ar fi apoi detectat în placa de bază.

S-a dovedit a fi un aparat de detectare rezonabil de satisfăcător, dar a fost un proces laborios pentru a obține antenele la lungimea potrivită. Era nevoie de o metodă ușor de utilizat pentru a determina momentul rezonanței, iar această problemă l-a determinat pe De La Warr să-și facă detectorul portabil.

O fotografie a acestuia și, de asemenea, o diagramă în secțiune transversală sunt prezentate în Fig. 3 și 4.

Veți observa că are o cavitate rezonantă și o placă metalică care acționează și ca rezonator. (Imaginați-vă o peșteră în care, dacă vă înălțați corect vocea, veți obține un efect reveberant.) Un "fir de antenă" conectează planta sau sămânța la mufă pentru a introduce radiațiile plantei în cavitate. Acest aparat simplu s-a dovedit a fi perfect eficient pentru detectarea rezonanței atunci când planta răspundea la programul muzical corect.

Dar cum se știe când există rezonanță? Aici intervine al treilea tip de radiație, o radiație emisă de operator.

În partea superioară a instrumentului se află o diafragmă subțire de cauciuc. Operatorul mângâie această diafragmă, trecând ușor degetul în mod repetat de la dreapta la stânga, iar când există rezonanță, acest lucru este arătat printr-un trosnet revelator și o senzație lipicioasă în cauciuc cunoscută tehnic sub numele de "lipire".

Dacă urmărim ce se întâmplă și de ce această lipire dovedește că există rezonanță, va trebui să trecem granița care desparte lumea materiei de o altă lume în care mintea este o forță operatoare. Căci, după cum vom vedea mai târziu, mintea acționează ca un modulator al formelor de undă complexe și în continuă schimbare care sunt emise de corpul uman. A ține în minte un gând constant despre ceva înseamnă a-ți acorda radiațiile corporale cu cele ale acelui ceva.

Pentru a se conecta la radiațiile plantei, operatorul își concentrează mintea asupra acesteia. Formele de undă pe care le emite sunt atunci într-o relație armonioasă cu radiațiile plantei și acest lucru întărește efectul. Dacă există rezonanță între plantă și radiațiile subtile asociate cu programul muzical, aceasta este dezvăluită de un trosnet în diafragma de cauciuc atunci când degetul este trecut peste ea.

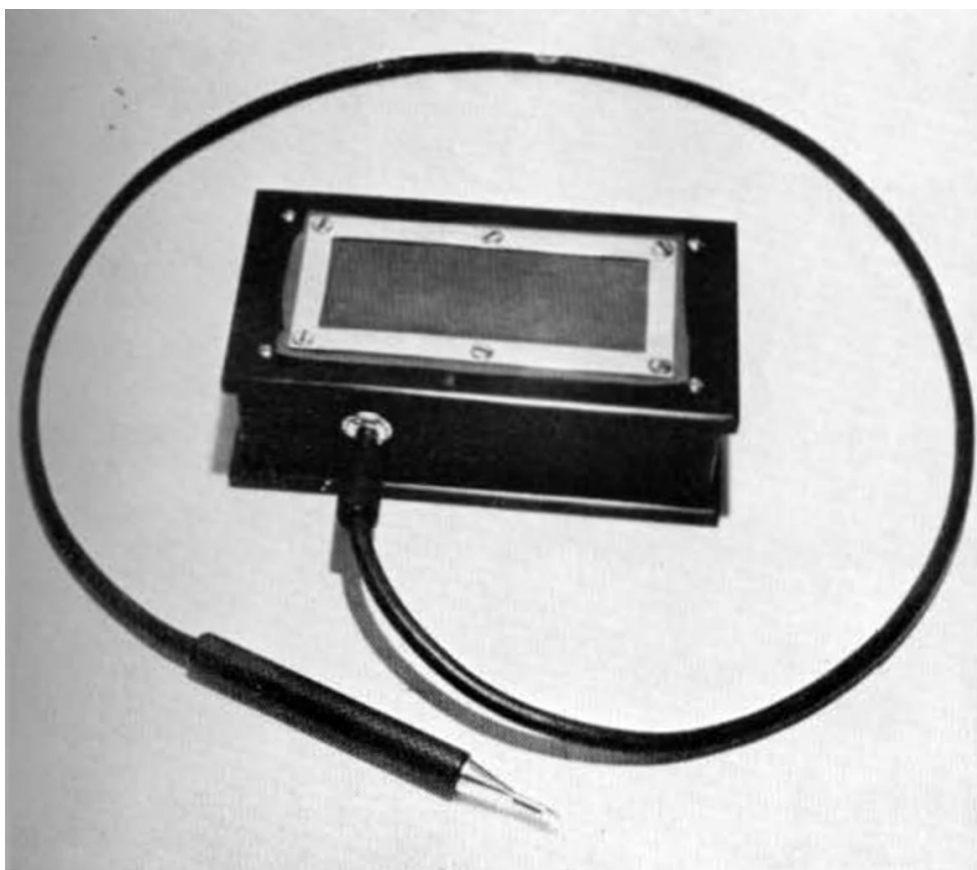

Fig. 3 – Detectorul portabil și antena

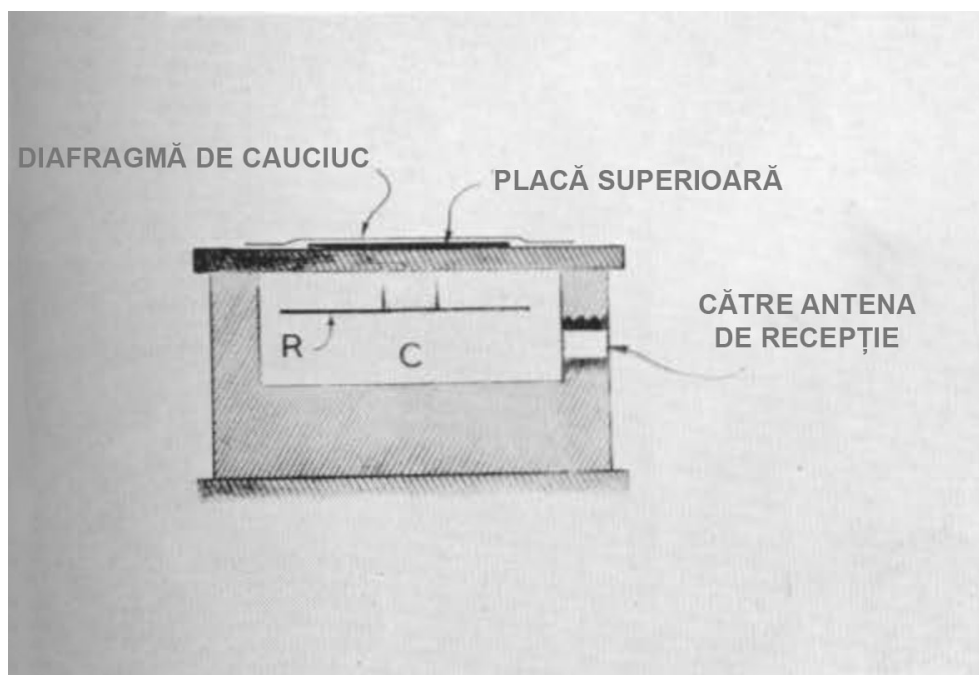

Fig.4 – Secțiune transversală prin Detectorul Portabil

Vom reveni asupra acestui lucru mai târziu. Nu este un lucru ușor de acceptat fără dovezi adecvate, iar De La Warr a ajuns să creadă acest lucru doar treptat, pe măsură ce greutatea dovezilor în sprijinul acesteia s-a acumulat. A fost confirmat de-a lungul anilor de mulți operatori care foloseau și încă folosesc instrumentele pe care le-a inventat; și în cele din urmă de o piesă uimitoare de aparat fotografic, o cameră.

Fig. 5 – Instrument de diagnosticare. (Cursorul de alunecare în utilizare)

Fig. 6 – Instrument de diagnosticare. (Operații preliminare de acord)

CAPITOLUL PATRU

NOI METODE DE DIAGNOSTIC

Marea majoritate a oamenilor preferă
infini continuarea unei probleme pe care nu o pot explica
unei explicații pe care nu o pot înțelege.

Lordul BALFOUR

După ce am stabilit o relație între aceste diferite tipuri de energie și am conceput un instrument care, în mâinile unui operator capabil, să arate când există rezonanță între o radiație și alta, a fost doar un pas scurt pentru a aplica această nouă tehnică la detectarea radiațiilor bolii.

Lakhovsky a privit boala ca pe o frecvență modificată. Au existat și alți pionieri care au afirmat acest lucru și care au inventat aparate pentru a prelua vibrațiile bolii și a le potrivi cu vibrațiile organelor sănătoase sau ale țesuturilor bolnave pentru comparație.

Prima înregistrare în Oficiul de Brevete a unui astfel de aparat este o cerere depusă în 1924 de Arthur Whiting, din Victoria, Canada, pentru "Îmbunătățiri în sau în legătură cu aparatele utilizate în diagnosticul și tratamentul bolilor. Dr. Abrams, Dr. Boyd din Glasgow, Dr. Guyon Richards, Ruth Drown, JC. Maby, Wigglesworth, Starr White și alții dezvoltaseră instrumente de diagnostic și efectuaseră experimente, dar până acum radiestezia cu greu putea fi numită o știință. Acești pionieri au atins marginea a ceva care ar fi putut conduce fizica într-o nouă direcție și poate fi în cele din urmă de mare importanță pentru medicină, dar au fost necesare descoperiri suplimentare pentru a risipi obscuritatea în care era învăluită și pentru a o plasa pe o bază solidă de fapte verificabile.

Revenind la multiplele antene pe care De La Warr le folosea pentru a detecta radiațiile complexe de la plante, a descoperit că, în loc să taie fiecare antenă la o lungime adecvată, era aproape la fel de satisfăcător să aibă un număr de bucăți de sârmă de aceeași lungime aranjate mai degrabă ca o harpă pătrată. Prin atingerea acestor fire în diferite poziții a fost încă posibilă obținerea rezonanței necesare cu instalația.

Cu alte cuvinte, această nouă piesă de aparat s-a comportat mai degrabă ca o vioară atunci când degetele violonistului sunt apăsate ferm pe coarde. Prin împărțirea fiecărui fir în zece părți egale a fost posibilă înregistrarea pozițiilor repetabile în zecimi. Astfel, atunci când acest dispozitiv asemănător unei harpe a fost reglat pentru a detecta radiațiile bolii, să zicem, a unei culturi ale bacteriei tuberculozei, a arătat întotdeauna următoarele poziții:

Firul 1	4/10		
Firul 2		3/10	
Firul 3			1/10
Firul 4			0

Aceste contacte glisante pe fire nu erau foarte practice, iar De La Warr a descoperit că dacă un fir era curbat într-un cerc, contactul glisant putea fi acționat de un buton. De fapt, dacă s-ar face un panou cu cadrane care să acționeze contacte glisante pe fire fixate sub el, s-ar putea găsi un aranjament de setări ale cadranelor pentru fiecare boală.

În timpul războiului, De La Warr a construit o serie de instrumente experimentale pentru diagnosticarea bolilor, încorporând nouă cadrane sau rezonatoare. Aceste rezonatoare au fost apoi setate în funcție de "rata" sau aranjamentul numerelor necesare pentru a produce "starea armonioasă".

Următorul lucru de făcut a fost să fixăm ratele vibraționale compozite ale fiecărui organ sănătos, boală și așa mai departe. Inventatorii anteriori ai instrumentelor de diagnostic au elaborat tabele cu setările cadranelor reprezentând aceste rate. La început, De La Warr a încercat doar să îmbunătățească aceste instrumente existente și a păstrat pe cât posibil același aranjament al cadranelor, deoarece nu dorea să înceapă o a doua școală de gândire; Dar curând și-a dat seama că "va trebui să urmeze o linie proprie și să elaboreze un nou tabel de rate bazat pe propria sa muncă de cercetare.

Unele dintre primele rate de boală care au fost fixate au fost determinate din culturi de bacterii preparate de un prieten patolog. Metoda a fost una simplă de încercare și eroare. Luând, de exemplu, un specimen de *Streptococcus Viridans* și plasându-l în paharul instrumentului (Fig. 6), operatorul, doamna De La Warr, își concentra

mintea asupra *Streptococcus Viridans* și apoi rotea cadranul nr. 1 până când avea o reacție pe diafragma de cauciuc.

Setarea necesară s-a dovedit a fi 60. Dar această cifră este comună întregii specii de *Streptococcus* și pot fi adăugate setări suplimentare pentru a califica prima.

Lăsând cadranul nr. 1 setat la 60, a rotit apoi cadranul nr. 2 până când a apărut o a doua reacție, corespunzătoare unei alte componente a formei de undă a bolii. A doua setare s-a dovedit a fi 5. Procesul a fost repetat cu cadranul nr.3, care a găsit că trebuia setat la 2. Cadranul nr.4 nu a dat nici o reacție, arătând că diferitele rate de vibrație în formă de undă au fost toate luate în considerare.

Astfel, radiația de la *Streptococcus Viridans* a necesitat trei setări de cadran pentru a produce forma de undă sintetică necesară care să rezoneze cu ea. În tabelul de rate a fost introdus ca:

Streptococcus Viridans 60.5.2.

De-a lungul timpului, peste 4000 de rate de recunoaștere au fost determinate în acest fel și, în practică, s-au dovedit aproape întotdeauna corecte. Dar seturile experimentale s-au dovedit oarecum nesigure în diagnosticul pe care-l dădeau. Un element de incertitudine era evident: aveau nevoie de un factor stabilizator. Așa că De La Warr a început să efectueze alte experimente pentru a descoperi cum a apărut această incertitudine.

După mai multe încercări, i-a trecut prin minte că, la fel ca Reichenbach, ar putea încerca efectul unui magnet tip bară. Aceasta s-a dovedit a fi cheia corectă. Până în 1948 a inventat un dispozitiv magnetic simplu constând dintr-un magnet tip bară care stătea în poziție verticală cu un buton - așa cum se arată între cele două pahare din Fig. 6 care îl rotea ca pe coloana de direcție a unei mașini. Din anumite motive, era necesar să-l rotească într-o anumită poziție înainte de a-și exercita efectul stabilizator, dar când era în această poziție funcționa foarte bine. Acest acord magnetic sau stabilizator, în ciuda simplității sale extreme, s-a dovedit a fi un adjuvant vital, și a fost solicitat un brevet pentru el, apoi a fost încorporat în toate aparatele pe care le-a inventat ulterior.

În același an a apărut Baby Portable Diagnostic, care este acum utilizat în multe țări. Detalii despre aceasta sunt prezentate în Fig. 5 și 6.

Există o serie de nouă rezonatoare, fiecare dintre ele fiind conectat la un punct comun, iar în acest punct este o "platformă de amestecare" constând dintr-o foaie subțire de metal unde se combină energiile de la rezonatoare. Într-un colț este diafragma de cauciuc. De fiecare parte a dispozitivului de stabilizare magnetică sunt două pahare pentru a păstra probele de sânge ale pacientului. Vom auzi mai multe despre probele de sânge mai târziu. În momentul de față, este suficient să spunem că, așa cum au descoperit și alți pionieri, sângele formează o legătură radiativă între operator și persoana căreia îi aparține. De fapt, servește ca un proxy admirabil pentru un pacient absent.

În partea stângă a instrumentului se află un cursor glisant acționat manual care trece peste foile care enumeră diferitele boli, organe și alți constituenți ai corpului. Funcția sa este de a ajuta operatorul să-și concentreze mintea asupra a ceea ce este necesar în cursul diagnosticului, astfel încât gândirea sa controlată să fie făcută să-și joace rolul în procesul de diagnosticare.

În 1945, când a ținut o prelegere la Societatea Britanică a Radiesteziei, De La Warr a demonstrat un alt tip de dispozitiv de diagnosticare. Acesta avea o antenă parabolică pentru a capta vibrațiile grupurilor de celule ale unui pacient, care erau apoi comparate cu vibrațiile sintetice stabilite în instrument.

Un bărbat cu guturai stătea în fața antenei. Cadranele au fost setate pentru guturai și, de îndată ce doamna De La Warr și-a trecut degetele peste diafragmă, s-a auzit un trosnet care arăta că există rezonanță.

De la Warr însuși avea un pic de reumatism muscular, iar când cadranele au fost setate pentru această boală și a stat în fața antenei, s-a auzit din nou un trosnet. Nu a existat nici o îndoială că aceste emanații din reumatismul muscular erau o formă de vibrație fizică, deoarece el a arătat că se vor comporta ca valuri de lumină. O oglindă a fost instalată în sala de curs și când a mers pe culoarul central spre ea, au fost reflectate înapoi și preluate de setul de diagnosticare. Cu orice suprafață de reflexie bună, rezultatul este întotdeauna același, dar o substanță moale nu va reflecta aceste unde.

Aceste instrumente de diagnostic au fost foarte precise în mâini pricepute, dar nu au exclus factorul personal.

Ele erau eficiente numai dacă operatorul era capabil să-și controleze gândurile și să-și formeze un concept mental clar despre organul bolnav, sau orice ar fi fost, cu care avea de-a face. De fapt, aceste instrumente nu erau altceva decât ajutoare pentru îndemânarea personală și, deși ajutorul pe care l-au oferit a fost mare, De La Warr nu a fost mulțumit.

Ambiția sa era să inventeze un aparat automat care să elimine factorul personal. Acest lucru nu numai că ar fi depășit dificultățile operatorilor inepti sau slab pregătiți, ci s-ar fi pretat mult mai bine la o investigație științifică a meritelor sale. Dar, după cum avea să descopere, inventarea unui astfel de instrument era într-adevăr o chestiune foarte dificilă.

Cu toate acestea, această lucrare de cercetare a noilor metode de diagnostic a dus la unele dintre cele mai interesante descoperiri. Nu mai exista nicio îndoială că un operator emitea o formă de radiații care era o realitate demonstrabilă. Părea să emane în principal din plexul solar, deoarece s-a descoperit că o foaie de plexiglas plasată în fața plexului solar a redus-o parțial. Din câte se poate judeca, era o formă de undă foarte complexă, cu un grad ridicat de instabilitate.

Fără îndoială că a fost un amestec de multe tipuri diferite de radiații. De la Warr credea că o componentă ar putea proveni dintr-o proprietate a eterului. O alta era fără îndoială o radiație al cărei model părea să se schimbe odată cu schimbarea gândirii operatorului.

Această interacțiune dintre gândire și radiație nu este atât de incredibilă pe cât pare. Știința ultrasunetelor, pe care s-a lucrat atât de mult în ultimii ani, a descoperit conexiuni între undele cu ultrasunete și impulsurile electrice și, potrivit lui Sherrington și altor biologi, impulsurile electrice sunt strâns legate de cerebrare.

Ceea ce este cunoscut sub numele de cristale piezoelectrice vor vibra cu o viteză extremă într-un câmp electric și astfel vor emite ultrasunete ca vioara cu corzi vibrante. Iar metalele numite magnetostrictori se vor extinde și se vor contracta cu o rapiditate similară într-un câmp magnetic fluctuant, producând un efect ultrasonic similar.

Experimentele cu plante au arătat că pot exista conexiuni între undele acustice și electrice. Gândurile din mintea operatorului fac ca celulele sale cerebrale să trimită impulsuri electrice prin sistemul său nervos și aceste impulsuri modifică modelul de radiații pe care le emite.

Există astfel o analogie strânsă între ceea ce se întâmplă în corpul uman și comportamentul anumitor cristale și metale. Această paralelă între fenomenele de la diferite niveluri pe scara evolutivă este una dintre cele mai importante. Vechea zicală, "Așa cum este sus, așa este și jos", este unul dintre acele adevăruri eterne care pot fi aplicate în aproape orice formă de muncă de cercetare științifică care pătrunde suficient de adânc sub fațada aparențelor exterioare.

CAPITOLUL CINCI

PE UN TERITORIU NEEEXPLORAT

Câmpul este o parte integrantă a materiei la fel de mult ca și partea sensibilă pe care o înconjoară... Câmpul poate fi văzut fie ca activitate, fie ca structură, ca elemente de forță, fie ca și curbe. Într-adevăr, din multe puncte de vedere, structura și funcția, curba și forța sunt termeni convertibili în scopul descrierii efectelor fizice.

Holism și evoluție, de J.C. SMUTS

Deoarece s-a demonstrat deja că tratamentul cu undele de aer stimulează creșterea plantelor, părea rezonabil să se presupună că s-ar produce un efect fizic dacă creaturile mai înalte pe scara evolutivă ar fi tratate în același mod.

De la Warr a efectuat o serie de experimente pe păianjeni și alte creaturi care au dovedit fără îndoială că undele ultrasonice afectează de fapt comportamentul celulelor vii. Fisiunea celulară putea fi fie stimulată, fie inhibată în funcție de "programul muzical" care a fost proiectat asupra lor.

Într-o prelegere la Societatea Britanică de Radiestezie în 1948, el a spus: "S-ar părea că celula umană este sensibilă la mișcare și, așa cum o structură cristalină își va modifica polaritatea la distorsiune, la fel și un grup de celule va răspunde la bombardamentul undelor de aer și va produce modificări specifice ale potențialului electric care vor duce la stimuli nervoși".

Luând ca exemplu modelul de radiații care emană din mucoasa laringelui uman, el a pornit trei difuzoare care emiteau fiecare nota potrivită, iar acordul de sunet susținut rezultat a produs o uscăciune a gâtului care a fost clar simțită de membrii publicului său. Frecvențele utilizate au fost de 133, 264 și 455 de cicluri pe secundă.

Acest fenomen poate fi verificat de oricine dorește dovezi. Orice parte sensibilă a organismului uman va răspunde la combinația corectă de frecvențe. De exemplu, mușchiul inimii este afectat de o combinație de 105, 160 și 214 cicluri pe secundă, în timp ce 98, 132 și 234 afectează zona de vorbire a creierului.

Vibrațiile sonice și radiațiile subtile pe care le evocă pot fi puternice în bine sau în rău. Lordul Horder a spus nu cu mult timp în urmă că murim în număr mai mare de boli funcționale precum tromboza coronariană, artero-scleroza și diabet, și că în toate aceste boli zgomotul a jucat un rol în efectele sale negative asupra sistemului nostru nervos. În America s-a descoperit că zgomotul motoarelor cu reacție afectează plămânii. Oamenii de știință care au studiat subiectul știu că este chiar posibil să ucizi un om printr-o undă acustică. În primul război mondial au fost discutate posibilitățile de a construi o armă sonică letală.

Lui De La Warr i s-a părut că seturile de tratament acustic se încadrează în limitele posibilității. Nu a existat nici o dificultate mecanică în producerea undelor de aer de diferite frecvențe și combinarea lor, dar a rămas întrebarea cum să se calculeze combinația corectă de unde pentru a satisface fiecare caz individual.

Să presupunem că doriți să tratați un caz de tuberculoză. Rata de recunoaștere a Tuberculozei pe Cadranele Delawarr este de 40.3.1. Dacă pacientul ar fi tratat cu această rată, ar stimula creșterea celulelor T.B. Ceea ce este necesar pentru a inhiba creșterea lor este forma de undă anti-fază sau "cheia pentru a se potrivi în încuietoare".

S-a constatat că acest lucru poate fi realizat prin aritmetică simplă, deoarece restul fiecărui marcaj de cadran dincolo de cifra originală este cel care dă noua cifră care este căutată.

Cadranul nr. 1 are marcaje de la 0 la 100. Prima cifră din rata de recunoaștere a tuberculozei este de 40. Scădem 40 din 100 și avem 60.

Cadranele nr. 2 și 3 sunt marcate de la 0 la 10. Scădem 3 (a doua cifră din rata de recunoaștere) din 10 și obținem 7. Scădem 1 (a treia cifră din rata de recunoaștere) din 10 și obținem 9.

Rata anti-fază pentru T.B. este, prin urmare, 60.7.9. Dacă această rată este stabilită pe un set de tratament acustic, va tinde să inhibe creșterea celulelor tuberculoase și astfel să aibă o acțiune de remediere.

De la Warr a proiectat mai multe seturi de tratament acustic pentru uz profesional și, de asemenea, unele pentru autotratament.

Din ceea ce s-a spus deja, este evident că undele sonice de mare intensitate sunt periculoase dacă nu sunt folosite sub îndrumare calificată. Deci aceste ultime instrumente emit doar unde de intensitate scăzută care nu pot dăuna unui pacient.

Unele dintre aceste seturi au fost folosite de medici cu rezultate excelente. S-a constatat că, odată ce forma de undă anti-fază a fost fixată corect, creșterea bacteriilor a fost verificată prin tratament. Sub îngrijirea unor medici calificați, chiar și sarcomul și alte boli grave au răspuns bine.

Aceste instrumente au avut atât de mult succes încât unul dintre ele a fost expus la Expoziția Industrială Britanică din 1948. Zeci de mii de oameni trebuie să fi vizitat târgul în cele două săptămâni în care a fost deschis, dar puțini dintre ei s-au oprit să se uite la acest mic aparat ciudat. Fără îndoială, pretențiile făcute pentru proprietățile curative ale sunetului li s-au părut prea improbabile.

După diagnosticarea stării fizice a pacientului cu instrumentul, tratamentul acustic nu trebuie prescris dacă sunt preferate preparate pe bază de plante, homeopate sau alopate. Dar și aici poate fi folosită o metodă precisă de prescripție. Remediul propus este plasat în paharul opus celui care conține proba de sânge și, dacă este un remediu adecvat, dă o reacție la detectorul de cauciuc. Dacă este pe deplin adecvat, are un efect localizat, deoarece, după cum a constatat De La Warr, există o rezonanță între radiațiile unui astfel de remediu și *sfera sa specifică de acțiune* în organism.

Acest lucru arată legătura dintre chimie și radiații. Un medicament acționează asupra unui pacient deoarece radiațiile pe care le emite au relația armonică corectă cu cele ale bolii care urmează să fie tratată și până la o parte a corpului care este afectată. O parte din forma de undă emisă de medicament realizează un dezacord cu radiațiile bolii, în timp ce o altă parte este în rezonanță cu acel organ care este tratat.

Rezonanța explică multe lucruri care îi nedumeresc pe medici și biologi. Cum se face că anumiți constituenți ai sângelui, cum ar fi hormonii și enzimele, deși de dimensiuni mici, exercită un efect atât de puternic și, în plus, un efect foarte localizat? Răspunsul este că sunt centre de radiații extrem de puternice și că sunt doar pentru celulele corpului ale căror radiații sunt în rezonanță cu ale lor.

De unde se naște această tradiție familiară de a pune o frunză de pătlagină în pantof sau de a stropi un neg? De ce unii grădinari plantează întotdeauna două tipuri de legume împreună, iar experții forestieri încurajează creșterea puieților plantându-i în grupuri? Rezonanța este cheia multor practici horticole, precum și a diferitelor enigme ale istoriei naturale.

Instrumentele lui De La Warr au arătat, de asemenea, conexiuni între psihologie și fiziologie. S-a făcut descoperirea uimitoare că este posibil să tratezi starea psihologică a unui pacient, precum și să o diagnostichezi. Era aproape incredibil că starea de spirit a cuiva putea fi schimbată într-un timp foarte scurt prin rotirea unui buton, dar iat-o. Un test făcut pe un copil plângând a arătat că scâncetul său poate fi întrerupt ca muzica de la un difuzor.

A existat un alt caz în care setul de diagnostic a înregistrat "anxietate" și, în același timp, a arătat că atât inima, cât și glanda suprarenală erau lente. Când pacientul a fost tratat cu rata de vibrație a glandei supra-renale, anxietatea sa a dispărut imediat. Starea de anxietate a epuizat acțiunea acestor două organe (inimă și glandă suprarenală) și a creat astfel un model energetic care exprima "anxietate" și care în timp ar fi putut produce o "boală de anxietate".

Această legătură între tipar și psihologie, pe de o parte, și dintre tipar și fiziologie, pe de altă parte, are cea mai mare importanță.

Există unii oameni care cred că emoțiile sunt echivalente cu secrețiile glandulare, dar aceasta este cu siguranță o viziune prea materialistă. Emoția este într-o categorie diferită, deși secreția glandulară o afectează profund, la fel cum o lovitură în cap sau o injecție de pentotal afectează gândirea. Dar care este mai exact puntea dintre activitatea psihologică, cum ar fi gândirea, senzația, emoția și corpul fizic?

Lui De La Warr i s-a părut că tot ceea ce este animat sau neanimat are anumite proprietăți în comun cu câmpul magnetic care se găsește în imediata vecinătate a unui magnet-bară. Dacă ne imaginăm numeroasele grupuri de celule dintr-un corp uman acționând ca mici stații de transmisie, este clar că ele vor emite o rețea extrem de complexă de forțe radiative care se întrepătrund în corp și se intersectează în miriade de puncte diferite la distanțe scurte în afara acestuia.

O astfel de rețea formează un tipar sau o structură și, în general, este cunoscută de știință ca un câmp de forță. Un nume potrivit pentru aceasta în cazul unei creaturi vii este "corp al câmpului de forță".

Era posibil, se întreba De La Warr, să conecteze corpul câmpului de forță direct cu senzația? Undeva citise că dacă o persoană ar fi supusă durerii, aceasta ar afecta acul busolei. A decis să pună acest lucru la încercare.

Întins pe o canapea, cu capul în direcția nordului magnetic și o busolă mică sprijinită pe plexul solar, și-a convins asistentul de laborator să-i înfigă un ac. Soția lui, care privea cu nerăbdare, a văzut acul mișcându-se, dar asta din cauza mușchilor lui zvâcnindu-se când a simțit înțepătura acului? Experimentul a fost încercat din nou, de data aceasta cu busola suspendată de tavan, și din nou acul s-a mișcat.

Era clar că senzația a afectat corpul câmpului de forță și astfel a produs un efect electric suficient de puternic pentru a fi înregistrat de un instrument magnetic. Deci au existat motive să presupunem că corpul câmpului de forță era o punte care duce de la fenomene de laborator, cum ar fi magnetismul, la senzație, care este în sfera psihologică.

De asemenea, era evident că aceste instrumente delicate care fuseseră inventate lucrau la nivelul corpului câmpului de forță mai degrabă decât la cel al organismului fizic. După cum a descoperit treptat, corpul câmpului de forță este terenul fertil al unei sănătăți bune sau rele și este guvernat în mare măsură de structura psihologică a subiectului, precum și de energia solară și cosmică. Vom auzi mai multe mai târziu despre această energie cosmică și despre modul în care este evocată.

CAPITOLUL ȘASE

MÂNĂ LIBERĂ LA LUCRU

Ascultați de natura lucrurilor și sunteți în armonie cu Calea,
Calm, ușor și fără supărare;
Dar când gândurile tale sunt legate, te îndepărtezi de adevăr,
Ele devin mai grele și mai plictisitoare și nu sunt deloc sănătoase.
D. SUZUKI în, *Un manual de budism zen*

Când De La Warr a venit la Oxford în 1936, era încă foarte interesat de inginerie, dar odată cu trecerea timpului a devenit din ce în ce mai absorbit de munca care face obiectul acestei cărți. Deși a trebuit să lucreze ore lungi pentru Consiliul Județean, cercetările și experimentele sale i-au cerut mai mult în fiecare lună. Acestea trebuiau efectuate în timpul liber. Adesea se trezea între patru și șase dimineața pentru a-și schița ideile și planurile pentru următorul experiment.

Soția lui, de asemenea, pe măsură ce cele două fiice ale ei au crescut, a avut mai mult timp de dedicat acestei preocupări captivante și, în cele din urmă, a devenit o slujbă cu normă întreagă pentru ea.

La început, fără a pune la socoteală un constructor de instrumente și un mecanic, erau o echipă de doi, dar odată cu trecerea anilor, sarcina a devenit prea mare pentru ei. Experimentele lor cu plante au arătat că există o legătură între undele sonore și potențialele electrice, astfel încât a devenit necesară o muncă de cercetare electrică. Au decis să angajeze un fizician cu normă întreagă.

Cantitatea de aparate creștea în fiecare săptămână și, deoarece doamna De La Warr efectua diagnosticul și tratamentul experimental, trebuia să se găsească loc pentru cel puțin un pacient. A găzdui fizicianul în mod corespunzător ar însemna obținerea autorizațiilor de la Ministerul Lucrărilor pentru o extindere, iar între timp păreau să fie pe punctul de a face noi descoperiri surprinzătoare. Entuziasmul lor era prea mare pentru a suporta întârzieri iritante și, după ce au găsit un fizician, l-au convins să ocupe căbănuța grădinarului!

L-au ales pentru experiența sa vastă și capacitatea sa remarcabilă de a proiecta și construi circuite electronice experimentale.

La început au făcut unele dintre experimentele lor în baie cu cada acoperită, dar a fost cel mai obositor să trebuiască să scoată zeci de sticle și aparate de fiecare dată când cineva dorea să facă o baie. În decursul timpului a fost construit un mic laborator. Când puțin mai târziu a fost adăugat un al doilea laborator, părea o aventură riscantă să cumpere mai mult teren și să se întrebe cum vor plăti pentru toate, dar au mers mai departe cu îndrăzneală, au cumpărat încă doi acri și au inclus costul în ipoteca casei lor.

Tatăl lui De la Warr, el însuși inginer și arhitect de renume, care de la început și-a susținut fiul, i-a oferit tot ajutorul pe care și-l putea permite. Pentru a avea control complet asupra muncii lor, au decis să mențină cheltuielile cât mai mici posibil și să nu caute ajutor financiar din afara familiei. Ei trebuiau să fie liberi să urmeze orice linie de cercetare doreau și să dezvolte noi tipuri de aparate fără interferențe din partea susținătorilor care ar putea avea idei diferite de ale lor. Cercetările lor erau prea departe de ‘drumurile bătute’ pentru a face apel la instinctele comerciale ale finanțatorului mediu.

Lătratul oficial al marilor grupuri de cercetare cu scopuri utilitare înguste în vedere este rareori potrivit pentru a urmări noi linii de descoperire. După cum spune Dr. Alexis Carrel*:

Se pare că numărul crescut de lucrători științifici și împărțirea lor în grupuri ale căror studii se limitează la un subiect mic și supra-specializarea, au dus la o micșorare a inteligenței. Nu există nici o îndoială că, calitatea oricărui grup uman scade atunci când numărul indivizilor care compun acest grup crește dincolo de anumite limite... Ei își epuizează în zadar forțele și își petrec timpul în căutarea condițiilor cerute de elaborarea gândirii.

Cu un flux coerent de inspirație care le-a venit în mare bogăție și detalii, tot ce au trebuit să facă De La Warr a fost să o pună în practică. Ei nu au suferit nici una dintre frustrările și iritațiile mărunte care vin din instrucțiunile emise de superiori.

* *Omul necunoscut*, de Alexis Carrel.

Privind în urmă, este clar pentru ei că aceste inspirații au căzut într-un tipar ordonat și au produs noi cunoștințe și noi modele pentru aparate care au fost întotdeauna pietre de temelie pentru scopul lor. Uneori o inspirație eșua, dar după cum și-au dat seama mai târziu, acest lucru s-a datorat întotdeauna cunoștințelor lor inadecvate la acea vreme, ceea ce i-a determinat să tragă concluzii greșite din ea. Invariabil au reușit să preia controlul mai târziu.

Unul dintre primele lor experimente în noul laborator a fost să testeze un tip special de valvă pe care fuseseră inspirați să o facă cu puțin timp înainte. Inițial a fost proiectat să funcționeze în circuit cu un receptor de cristal pentru a detecta radiațiile, dar nu l-au finalizat niciodată. Acum făceau acest lucru, iar când au montat o bobină și o buclă au descoperit că era sensibilă la undele de lumină.

Asta a fost surprinzător. În general, știința nu cunoaște nici o metodă de adaptare a două bucăți de sârmă de cupru în așa fel încât atunci când sunt conectate la un alt dispozitiv făcut doar din bobine de sârmă și un simplu cristal de sare Rochelle, acesta să devină sensibil la lumină. Valva lor de lumină nu conținea nici una dintre substanțele normal sensibile la lumină, și totuși, din anumite motive, lumina a afectat-o. Evident, era ceva important de dezvăluit aici, iar De La Warr a început să-și pună întrebări precum: Să presupunem că avem o cutie opacă la lumină care are o singură gaură pe o parte, ce energie intră în cutie odată cu lumina, să zicem pentru o secundă? Este posibil ca particulele de energie, altele decât fotonii, să fie prinse în cutie?

Ei au efectuat o serie de experimente cu valva lor, încercând efectul luminii colorate și interacțiunea a două sau mai multe fascicule colorate. Iar valva a înregistrat fenomene ciudate pe care nu le-au putut înțelege. În același timp, rezultatele văzute pe osciloscopul cu rază catodică le-au oferit prima lor înțelegere pe deplin științifică asupra interacțiunii radiațiilor care umplu tot spațiul.

Chiar și după ce noul laborator a fost construit, spațiul de lucru era prea mic. Unele dintre aceste experimente au fost efectuate într-o cameră de cel mult șapte metri pătrați și curând și-au dat seama că atunci când au folosit noua lor valvă, aceasta a creat condiții ciudate în acest spațiu închis.

Era o *atmosferă* care după aproximativ o oră le-a afectat instrumentele.

Busola lor magnetică, care la începutul zilei de lucru se comportase normal, începea să înregistreze noduri magnetice în aer și, în loc să îndrepte acul spre nordul magnetic, se balansa când busola era mișcată prin cameră. După aproximativ două ore, această atmosferă a devenit atât de puternică încât chiar stingeau luminile electrice. Puteau privi direct la filamentul proiecteurului-lampă de 250 de wați fără să clipească. Siguranțele explodau când curentul era oprit.

La acea vreme nu puteau înțelege motivul acestor întâmplări ciudate. Explicația a venit câteva zile mai târziu, când au descoperit că particulele încărcate erau eliberate, producând ceva asemănător unui nor de particule care a afectat o placă fotografică și a provocat, de asemenea, un scurtcircuit între terminale, arzând siguranța.

Aceste experimente i-au determinat să abandoneze temporar undele sonore și să se concentreze pe undele luminoase, ceea ce a dus la instrumente complet noi pentru munca medicală. Anterior, ei au folosit unde sonore modulate care foloseau radiații subtile ce se potriveau cu radiațiile emantate de grupurile de celule ale pacientului. Acum și-au dat seama că ar putea fi capabili să folosească undele de lumină modulate în scopuri și mai bune. Această idee a fost una corectă. O serie lungă de experimente și un lanț constant de lucrări de dezvoltare au dus la inventarea Colorscopului, care va fi descris mai târziu.

În același timp, a existat o dezvoltare treptată a tratamentelor de distribuție largă. După cum am menționat mai devreme, s-a constatat că este posibil să se folosească proba de sânge a unui pacient pentru a intra în contact cu el și pentru a descoperi natura bolilor sale cu ajutorul instrumentului de diagnostic. Experimentele au arătat că era posibil să-i folosească proba de sânge pentru a-i proiecta tratamentul corect și pentru a-i restabili armonia vibrațiilor. Dar în acest caz, desigur, au fost implicate energii care, spre deosebire de vibrațiile acustice, au ținut cont foarte puțin de distanță.

Majoritatea încercărilor sale anterioare de a face seturi de tratament de distribuție largă i se par acum De La Warr ca fiind destul de grosolane. Unul dintre ele era un instrument făcut din sârmă de cupru înfășurată în jurul unei pioaneze. Singura modalitate de a afla dacă aceste seturi funcționau a fost să le încerce pe un pacient. Ca și seturile de diagnostic timpurii, s-au dovedit a fi foarte capricioase pentru că aveau nevoie de un stabilizator.

După ce și-a încorporat dispozitivul de acordare magnetică, s-a întrebat cum ar fi putut primele sale seturi să funcționeze mai mult de o singură dată pe zi, și atunci doar din întâmplare.

Odată cu trecerea timpului, majoritatea instrumentelor sale de tratament pentru uz apropiat și îndepărtat au început să se vândă constant, iar rapoartele primite de la cumpărători au arătat că munca sa era corect fundamentată. Dar a devenit evident că multe depindeau de operator. Operatorii trebuiau să fie instruiți individual, iar acest lucru a necesitat mult timp și efort din partea doamnei De La Warr. Nici un instrument nu a fost vândut decât dacă utilizatorul a fost mai întâi instruit.

Unii potențiali cumpărători locuiau în străinătate și trebuiau să vină în Anglia dacă doreau să aibă un instrument. Nu toată lumea, s-a constatat, era un bun operator, dar oamenii trebuiau luați așa cum veneau. De la Warr a preferat întotdeauna să aleagă stagiaari dintre studenții la medicină, practicieni sau personal medical recunoscut, pentru că asta asigura cel puțin cunoștințele de bază. Dar chiar și așa, numărul operatorilor buni, complet instruiți, nu este încă foarte mare.

Unul dintre cei mai buni elevi ai lor a fost un medic american orb pentru care au făcut un instrument special de diagnostic care făcea clic muzical atunci când cadranele erau rotite, astfel încât setările să poată fi făcute după ureche.

CAPITOLUL ȘAPTE

SCARA SPIRALATĂ A EVOLUȚIEI

Întreaga lume exterioară, vizibilă, cu toată ființa ei
este o semnătură sau o figură a lumii spirituale interioare;
orice este intern și oricum ar fi funcționarea sa,
de asemenea, are caracterul său exterior, deoarece spiritul
fiecărei creaturi prezintă și manifestă forma internă,
nașterea sa prin trupul său, la fel și Ființa Veșnică.
JACOB BOEHME în *Semnătura tuturor lucrurilor*

După cum am văzut, dispozitivul de reglare magnetică din seturile de diagnostic și tratament a evitat incertitudinea care a făcut ca instrumentele anterioare să funcționeze atât de capricios. Cum a reușit să facă asta?

Magnetul bară, care este partea principală a dispozitivului, stă între paharele în care se pun probele de sânge de pe instrumentul de diagnosticare. Când se află în această poziție, spațiul din jurul său este o rețea de tensiuni și deformări datorită magnetismului său. Cu alte cuvinte, există un câmp de forță magnetică în vecinătatea sa. Pentru o reglare corectă, magnetul cu câmpul său de forță trebuie rotit până când, din anumite motive, radiațiile pe care le emite instrumentul sunt întărite.

De la Warr a ajuns la concluzia că trebuie să existe o interacțiune între energia câmpului de forță magnetică și energia acelor radiații. Acest lucru a necesitat investigații, dar abia în 1947 a reușit să efectueze experimentele de bază.

Având în vedere rezultatele obținute de aceste experimente, aparatul său a fost absurd de simplu. Pe lângă detectorul portabil, el a folosit pentru primul său experiment un magnet-bară, o foaie de hârtie și un fir de antenă care este doar o bucată subțire de sârmă pentru a conecta detectorul la diferite puncte de pe foaia de hârtie.

Detectorul funcționa prin potrivirea radiațiilor de diferite tipuri. Deci, dacă ar exista armonie între aceste radiații și câmpul magnetic, ar trebui să arate în ce poziție după rotirea acestuia magnetul ar da cea mai puternică reacție.

Acest lucru s-a dovedit a fi corect. Plasând polul nord al magnetului la același nivel cu hârtia și explorând cu capătul liber al firului antenei, cea mai puternică reacție a fost găsită atunci când magnetul a fost răsucit astfel încât să stea într-o poziție de rotație definită în raport cu câmpul magnetic al Pământului.

Se părea că atunci când era în această poziție, magnetul radia energie de un anumit fel, credea De La Warr, corespunzând structurii interioare a atomilor sau elementelor conținute în el. Dacă ar fi așa, ar trebui să existe și o interacțiune între radiația magnetului și cea a fiecăruia dintre elemente - dacă elementele emit într-adevăr radiații.

Au fost asamblate mostre de iod, cupru, aur, argint, sulf și carbon și a fost efectuat un alt experiment. Un cristal de iod a fost plasat la capătul, la Polul Nord, pe hârtia de deasupra fluxului acestuia. Cu partea superioară a magnetului ca și centru, a fost desenat un cerc cu o rază de 23 de centimetri, iar apoi doamna De La Warr, concentrându-și mintea asupra iodului, a explorat cercul cu acul detectorului. A avut o reacție sau o rezonanță într-un punct la aproximativ treizeci de grade est față de nord.

Părea că iodul radia un fascicul într-o direcție definită.

Cristalul de iod a fost îndepărtat și a explorat din nou cu detectorul, de data aceasta concentrându-și gândul asupra iodului; și din nou s-a găsit o reacție în același loc. Nu exista nici o îndoială că gândul controlat asupra iodului a avut același efect ca și radiația cristalului de iod, deoarece experimentul a fost repetat de mai multe ori, întotdeauna cu același rezultat.

Mostrele de cupru, aur, argint și așa mai departe au fost acum testate într-un mod similar și au produs și ele reacții, dar fiecare într-o direcție diferită, specifică fiecărui element. Astfel, prin intermediul unor experimente repetabile s-a demonstrat că diferitele elemente radiau fascicule direcționale, sau Raze Fundamentale, așa cum au ajuns să fie numite, ca niște reflectoare mici și invizibile. Dar prezența magnetului bară rotit într-o anumită poziție, a fost necesară pentru a face acest lucru evident, deoarece atunci când magnetul a fost rotit "în afara acordului" astfel încât să nu mai fie orientat, fenomenul a dispărut.

Două fapte au fost stabilite. A existat o interacțiune între radiațiile evocate de undele aeriene și câmpul de forță magnetică.

În al doilea rând, câmpul magnetic era ceva mai mult decât ceea ce învață orice școlar în bine-cunoscutul experiment din clasă cu pilitura de fier; pentru că atunci când un magnet bară în poziție verticală era răsucit într-o anumită poziție, interacționa cu radiațiile atomilor sau elementelor și, eventual, cu câmpul magnetic al Pământului.

De la Warr a fost deosebit de impresionat de faptul că această radiație din iod și alte elemente putea fi detectată folosind gândirea controlată atunci când nu era prezentă nici o probă a elementului. Acest lucru părea să-l plaseze în afara energiilor enumerate în manuale.

De asemenea, el a simțit că este foarte semnificativ faptul că un magnet bară poate fi folosită ca agent mecanic pentru a produce această energie radiativă sau, în orice caz, pentru a o întări suficient pentru a o face detectabilă. S-ar putea datora acest lucru construcției interne a atomilor din magnet? Capetele opuse ale unui magnet bară, desigur, atrag și resping. Puterea forțelor magnetice este cea mai mare la poli și cea mai slabă la mijlocul distanței dintre ei. Există o tendință de despărțire între poli. Ar putea exista, atunci, un *vortex dublu de energie* datorat structurii atomilor din fier, care au produs aceste efecte?

Această sclipire de inspirație i-a venit în Ianuarie 1948 și, odată cu trecerea timpului, creștea convingerea că era soluția corectă a problemei. Vortexul de energie, se gândea el, ar trebui să fie ceva de genul unei spirale duble, sau două spirale, una cu susul în jos, cu vârfurile lor unite.

Experimentele cu magnetul bară și detectorul au sugerat că elementele emit Raze Fundamentale care încadrează busola ca spițele unei roți. Poate că elementele s-ar putea potrivi într-una dintre buclele unei spirale?

Era foarte posibil ca vortexul de energie să fie multidimensional, dar o spirală în trei dimensiuni ar fi o reprezentare mai bună a acestuia decât cercul bidimensional desenat pe o foaie de hârtie. Așa că fizicianul nou numit a făcut o spirală solidă a în Fig. 7. Încă o dată, diferite elemente au fost testate cu detectorul și s-a constatat că au produs reacții în anumite puncte ale spiralei. Toate aceste puncte se aflau aproape de capătul inferior, unde spirala era cea mai îngustă.

Dar atomii sau elementele se combină pentru a forma molecule, moleculele se combină pentru a forma celule vii, celulele la rândul lor sunt cărămizile de construcție pentru creaturile vii care apoi compun entitatea integrată pe care o numim Viață Organică și așa mai departe. În același mod, Razele Fundamentale ale atomilor, moleculelor, celulelor și așa mai departe ar trebui să se combine pentru a construi Raza Fundamentală a unui organism mai mare și mai complex. Totul, de la un atom la un univers, ar trebui să aibă raza sa fundamentală.

Cu această idee în minte, De La Warr a testat cu detectorul lucruri precum compuși chimici, țesuturi vii, bacterii, flori și ființe umane și a descoperit că fiecare dintre ele s-a încadrat la un moment dat pe spirală.

Treptat a devenit clar că spirala lor era o reprezentare tridimensională sau o proiecție a unui spectru magnetic multidimensional. Totul avea locul său în spirală. Cele mai simple lucruri, elementele, erau mai aproape de gâtul spiralei, iar cele mai bine organizate, mai sus pe buclele mai mari. Buclele reprezentau niveluri de organizare, iar spirala era o scară în spirală a Evoluției.

Deci, evident, a existat o relație reală între toate lucrurile din spațiu și timp, așa cum a susținut Profesorul Einstein. Dar care erau aceste Raze Fundamentale? Cu siguranță atingerea spiralei într-un anumit punct a reprezentat experiența totală a acelei persoane (sau a aceluia lucru) până în prezent. Cu alte cuvinte, Raza Fundamentală a fost rezultatul final al tuturor experiențelor cuiva până în prezent. De la Warr a fost înclinat să creadă că conceptul de spirală nu era atât de bun pe cât ar fi putut fi și că, probabil, ideea cea mai exactă era vortexul de energie pe care l-a conceput inițial.

Următoarea întrebare care a apărut a fost: ar putea aceste Raze Fundamentale să fie detectate printr-o altă metodă mai directă decât căutarea reacțiilor cu detectorul portabil? Multe forme de radiații afectează emulsiile fotografice și părea rezonabil să ne întrebăm dacă aceste Raze Fundamentale ar putea fi fotografiate.

Un alt experiment a fost pus în scenă, de data aceasta cu o cutie mare în care un magnet bară era așezat în poziție verticală. Pe magnet era fixat un tub care îl putea roti în jurul lui și, de asemenea, îl putea aluneca în sus și în jos în jumătatea lui superioară.

Scopul experimentului a fost de a vedea dacă Razele Fundamentale pot fi fotografiate când părăsesc magnetul, fiind "amplificate".

SCARA SPIRALATĂ A EVOLUȚIEI

Tubul era conectat la rețeaua electrică, ceea ce îi dădea un potențial alternativ față de cutia metalică de 230 de volți la o frecvență de cincizeci de cicluri, și avea o mică bobină încălzită plasată în interior.

Următorul lucru a fost să determinăm poziția tubului corespunzător aceleiași frecvențe, iar această poziție a fost marcată pe exteriorul cutiei. O bucată circulară de mărimea unui bănuț a fost tăiată în cutie într-un punct aflat spre capătul tubului.

Totul era acum gata pentru experiment. În camera întunecată, o placă fotografică standard era expusă vizavi de gaura din tablă. Când placa a fost dezvoltată, a existat un cerc foarte întunecat pe ea de mărimea unui bănuț. Dar când cutia și magnetul au fost rotite cu patruzeci de grade pentru a scoate acceleratorul din fascicul, placa a rămas goală.

De la Warr au fost la fel de entuziasmați ca și familia Curie când au descoperit radiațiile radiului. La început cu greu au îndrăznit să aibă încredere în dovada plăcii; dar au repetat experimentul de mai multe ori, întotdeauna cu același rezultat.

Acest experiment a fost remarcabil, deoarece a arătat că un comportament nebănuit până atunci al particulelor de energie poate fi stabilit prin simpla acordare la "spectrul magnetic". Dacă aceeași tensiune și frecvență ar fi fost conectate la accelerator fără restul aparatului, astfel de rezultate ar fi fost imposibile. Introducerea câmpului magnetic a avut efectul de a satisface anumite condiții care erau necesare pentru a permite energiei să se manifeste.

Abordarea fotografică a acestor Raze Fundamentale părea a fi una mult mai bună decât abordarea lor prin unde aeriene. Acum era nevoie de o cameră întunecată adecvată, așa că în câteva luni a fost construit un al treilea laborator cu o cameră întunecată atașată.

Pornind de la ipoteza că tot ceea ce este atât animat, cât și neînsuflețit, are relația sa unghiulară corectă cu câmpul magnetic al Pământului, au fost efectuate experimente suplimentare. Iată o scurtă descriere a acestora.

Experimentul 1a

Un mic flacon cu cristale de iod a fost plasat pe o placă fotografică în camera obscură, apoi a fost rotit până când o reacție a fost detectată de detector. O expunere de jumătate de minut a dat rezultatul prezentat în Fig. 8.

Experimentul 1b

Flaconul cu cristale de iod a fost rotit într-un unghi de patruzeci de grade, astfel încât să fie dezacordat față de câmpul magnetic al Pământului. Fig. 9 arată că fasciculul de radiații lipsește.

Experimentul 2a

O mică raclă sigilată, atestată ca aparținând Sfântului Ignațiu, a înlocuit cristalul de iod. Aceasta a produs imaginea din în Fig. 10.

Experimentul 2b

Racla a fost rotită cu patruzeci de grade, iar o expunere a produs un rezultat nul, cel din Fig. 11.

Unul dintre cele mai curioase efecte din aceste fotografii este umbra clară a raclei. O astfel de umbră ar fi putut fi produsă prin plasarea raclei pe o bucată de hârtie albă și luminarea oblică a acesteia de sus. Dar umbra și conturul puternic au apărut dintr-un experiment în care nu a existat deloc lumină vizibilă. În poziția de acord corect prin rotație, racla fusese evident iluminată de o sursă de energie. Ar putea fi vorba despre absorbția vibrațiilor și re-radierea lor?

O examinare atentă a plăcii a arătat că, deși racla era ușor în relief, era vizibilă o anumită cantitate de detalii, care susțineau ideea.

Racla a fost acum plasată sub placă, ceea ce a dus la fotografia prezentată în Fig. 12. Energia care trece la racla prin placă a înnegrit de data aceasta emulsia, dar numai peste zona raclei în sine. Efectul pozitiv și negativ asupra celor două plăci a fost deosebit de interesant, deoarece a sugerat polaritatea.

Dar care a fost semnificația acordului? Cum se face că numai atunci când un obiect a fost rotit astfel încât axa sa să se afle la un anumit unghi față de axa magnetică nord-sud a Pământului, a devenit el însuși un rezonator? Se părea că a devenit un rezonator în virtutea unui fel de radiație de-a lungul propriei sale Raze Fundamentale.

Ar putea fi aceasta calea și mijlocul prin care energia Cosmică sau Solară, rezervorul care menține viața, ajunge la fiecare ființă vie? Era aceasta sursa secretă a vieții în celulă? Este adevărat că racla și cristalul de iod erau "neînsuflețite", dar nu exista viață nici măcar într-un atom?

Spectrul magnetic în care există un loc pentru orice lucru de la atom în sus, părea să sugereze că nu există o astfel de barieră între animat și neînsuflețit așa cum presupunea știința fizică.

SCARA SPIRALATĂ A EVOLUȚIEI

Raza Fundamentală, sau "semnătura" unei entități i-a dat în mod evident o șampilă de individualitate, un loc în ordinea generală a existenței.

Poate că chiar și un acord muzical are Raza sa Fundamentală și, prin urmare, dreptul de a exista în ierarhia universală? Experimentele au fost făcute cu diferite acorduri făcute la pian și fiecare dintre ele a dat o reacție într-un punct diferit al spiralei atunci când a fost testată cu detectorul.

Se părea că există relativitate a materiei, relativitate a existenței și că toate lucrurile sunt legate prin conținutul lor interior.

De asemenea, se pare că aceste fenomene ale vieții erau strâns legate de cele ale particulelor încărcate, deoarece atunci când unele dintre fotografiile descrise mai sus au fost examinate la microscop, erau vizibile urmele particulelor atomice din emulsie, semnele unde particulele s-au ciocnit și așa mai departe, așa cum se vede în mod obișnuit în fotografiile făcute cu evenimente atomice în interiorul unei Camere de Ceață Wilson.

Până la începutul anului 1949, aproximativ 110 fotografii au fost făcute în cursul a aproximativ douăzeci de experimente diferite. Aceste fotografii au arătat destul de clar că Razele Fundamentale ale elementelor ar putea consta într-o radiație de particule și au aruncat și mai multă lumină asupra spectrului magnetic.

Era ceva ridicol în gândul că toate acestea fuseseră făcute cu o cutie de tablă, o bucată de tub de alamă și un magnet, când milioane de lire sterline erau cheltuite pe betatroni, sincrotoni și alte aparate elaborate.

Această mașinărie de divizare a atomilor extrem de puternică și costisitoare era în conformitate cu gândirea științifică ortodoxă. A produs, sau era pe cale să producă, o expansiune ulterioară a erei industriale cu toate complicațiile și beneficiile ei îndoielnice pentru omenire, ca să nu mai vorbim de armele de război care ar putea însemna distrugerea existenței civilizate.

Dar linia pe care o urmau De La Warr și mica sa trupă avea un caracter destul de diferit. Nu avea spiritul inerent al violenței, iar rezultatele pe care le putea obține erau într-o categorie diferită.

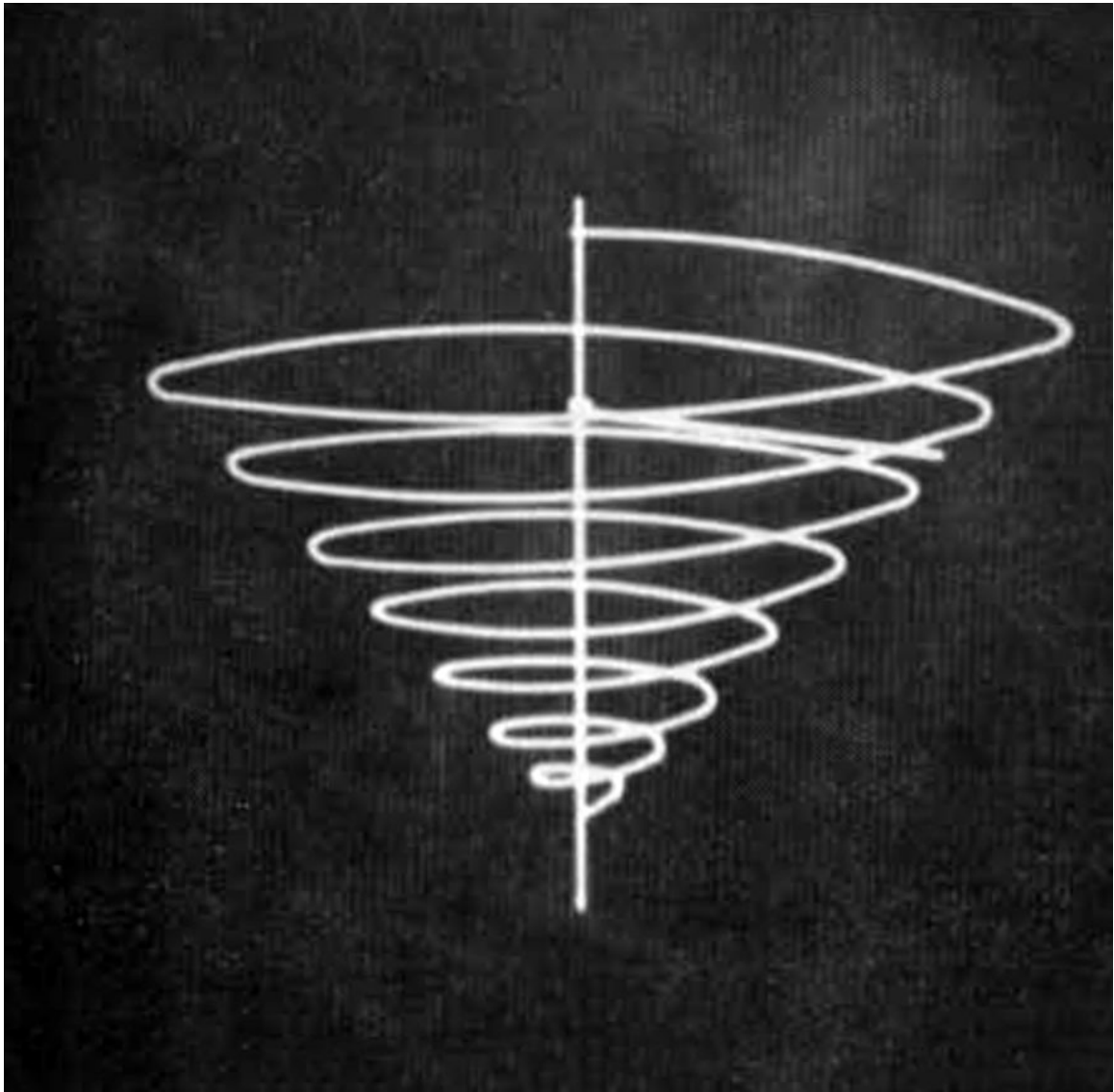

Fig. 7 – Proporțiile aproximative ale Spiralei

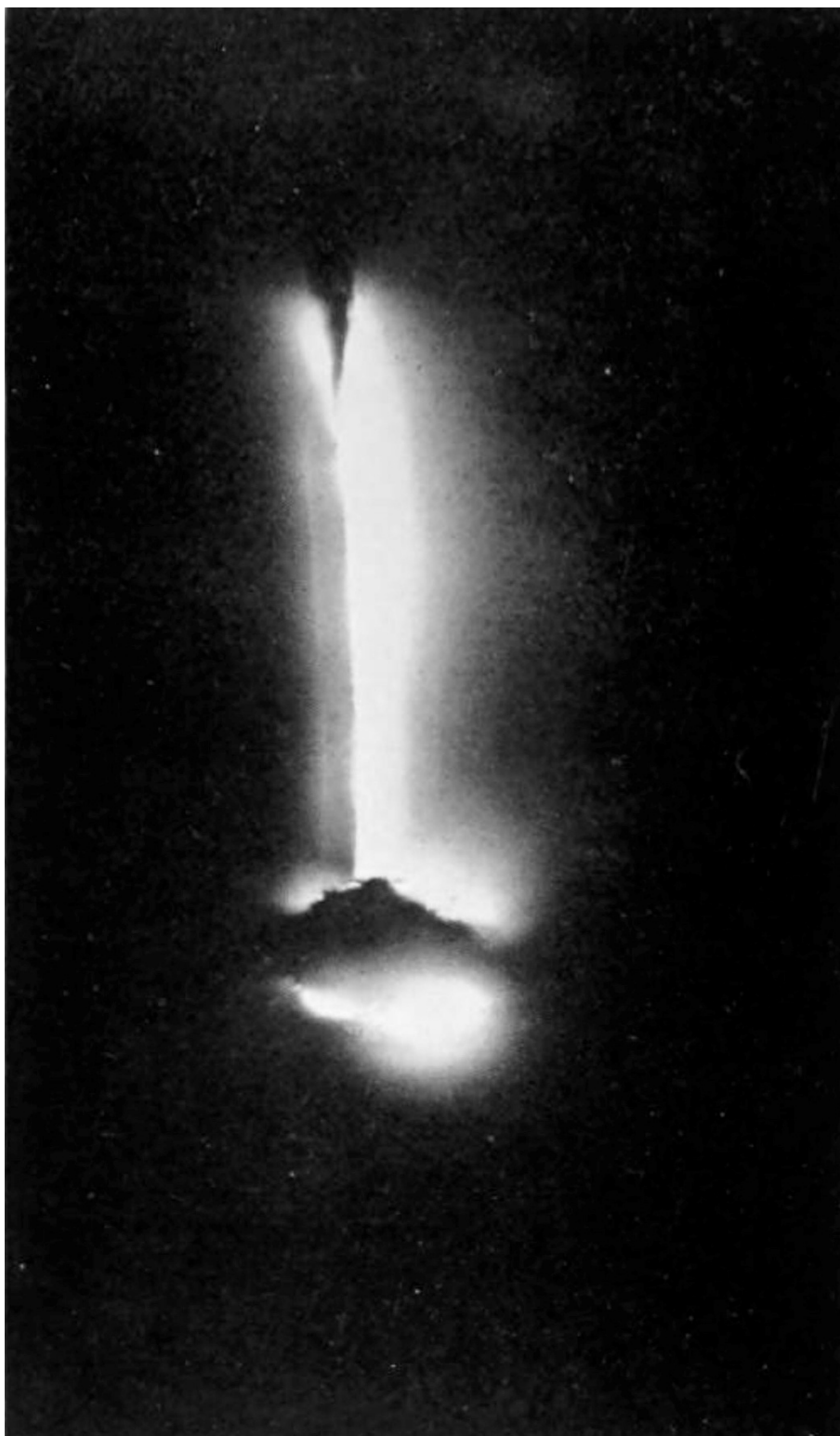

Fig.9 – Radiația ‘acordată’ de la flaconul cu cristale de Iod

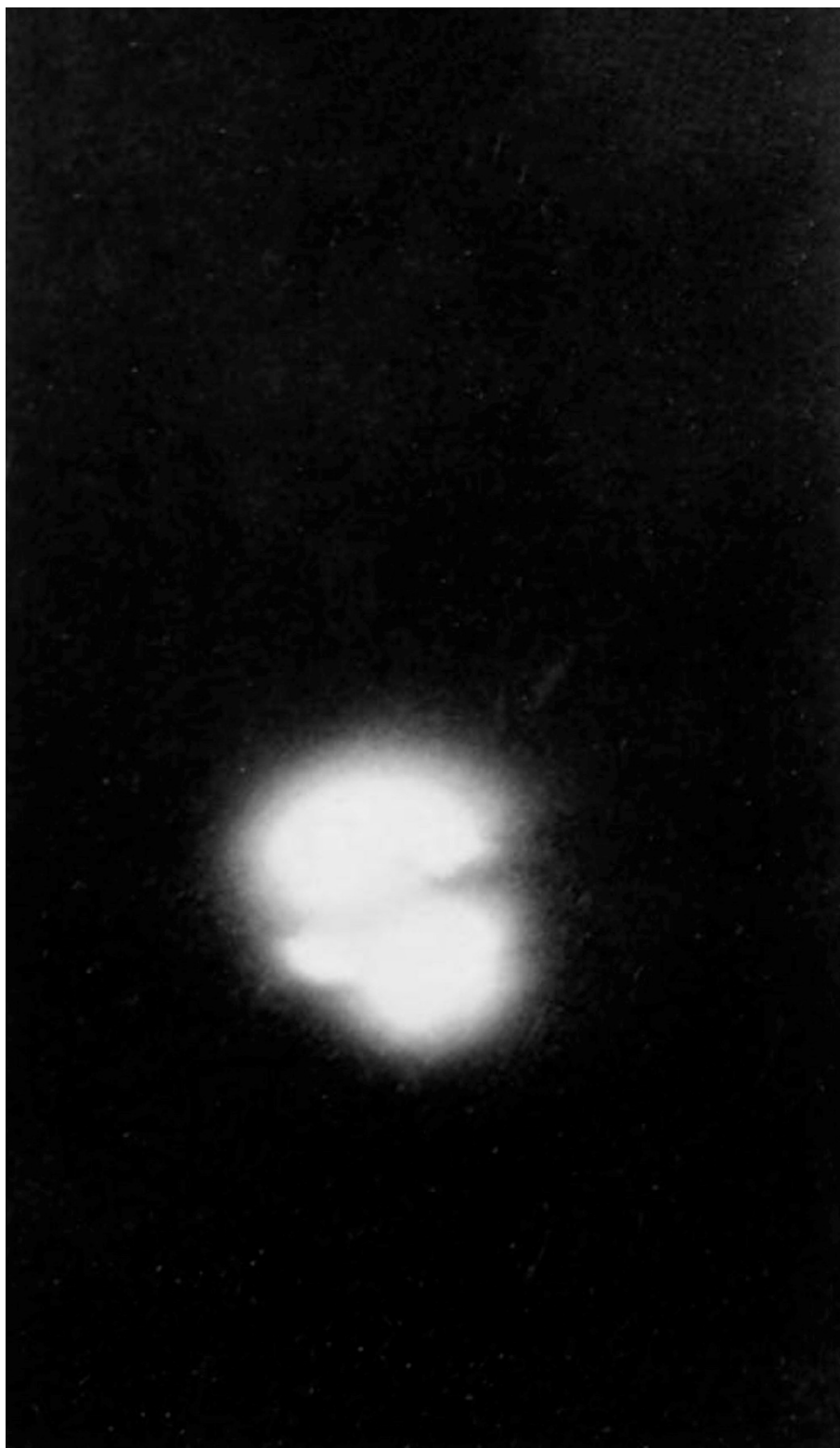

Fig. 9 – Radiația ‘dezacordată’ de la flaconul cu cristale de Iod

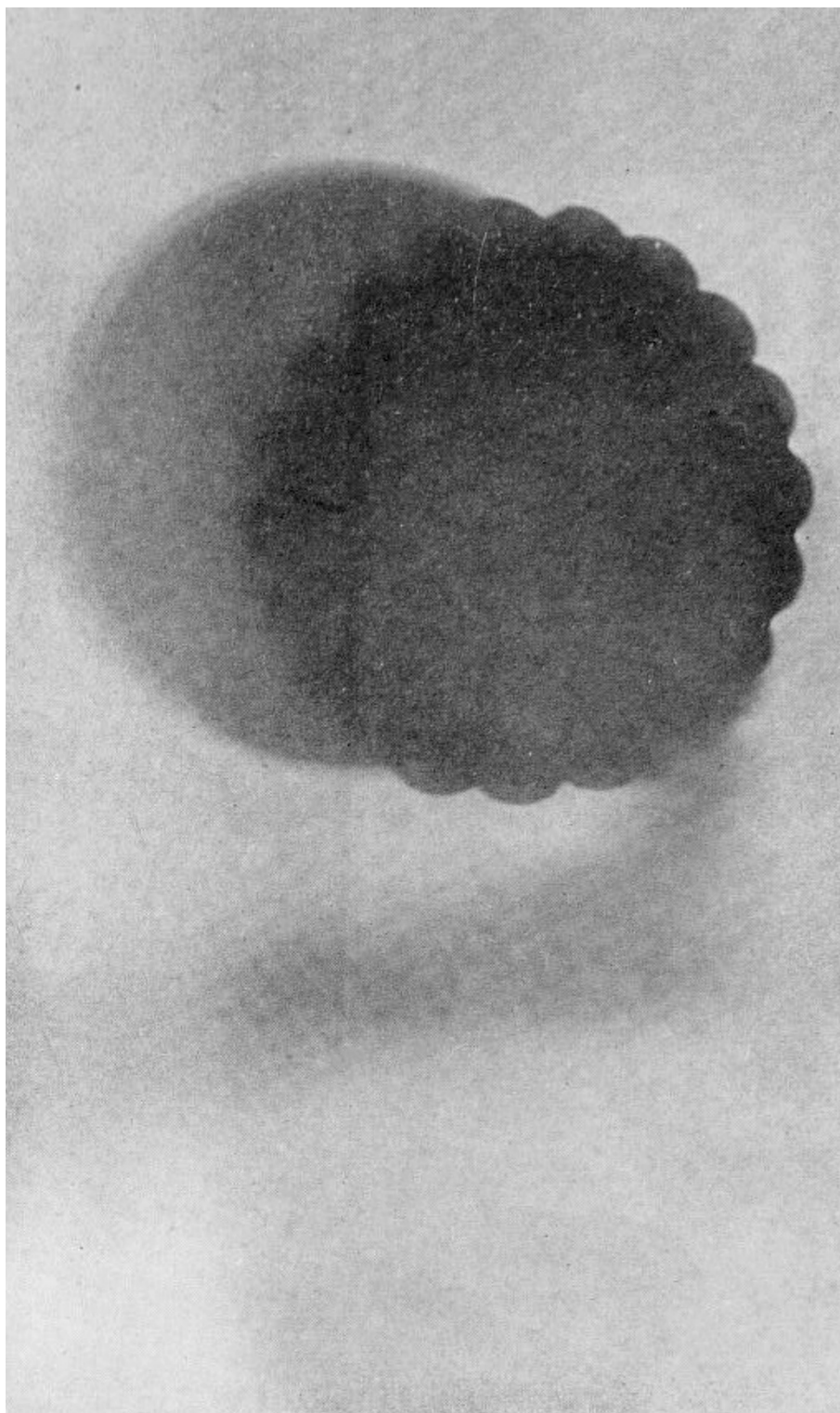

Fig. 10 – Cutia conținând relicvele sfântului - ‘acordată’

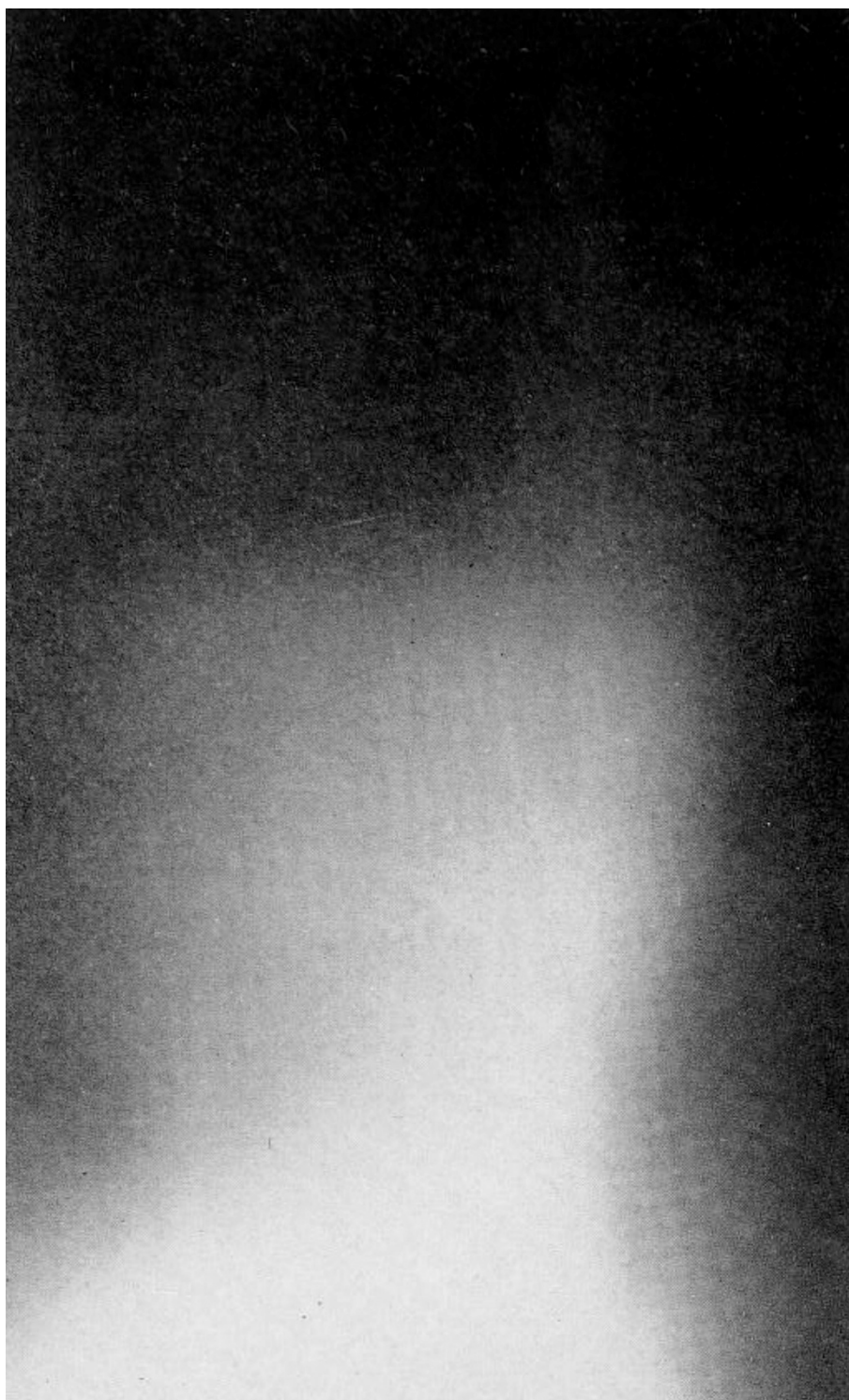

Fig. 11 - Cutia conținând relicvele sfântului - ‘dezacordată’

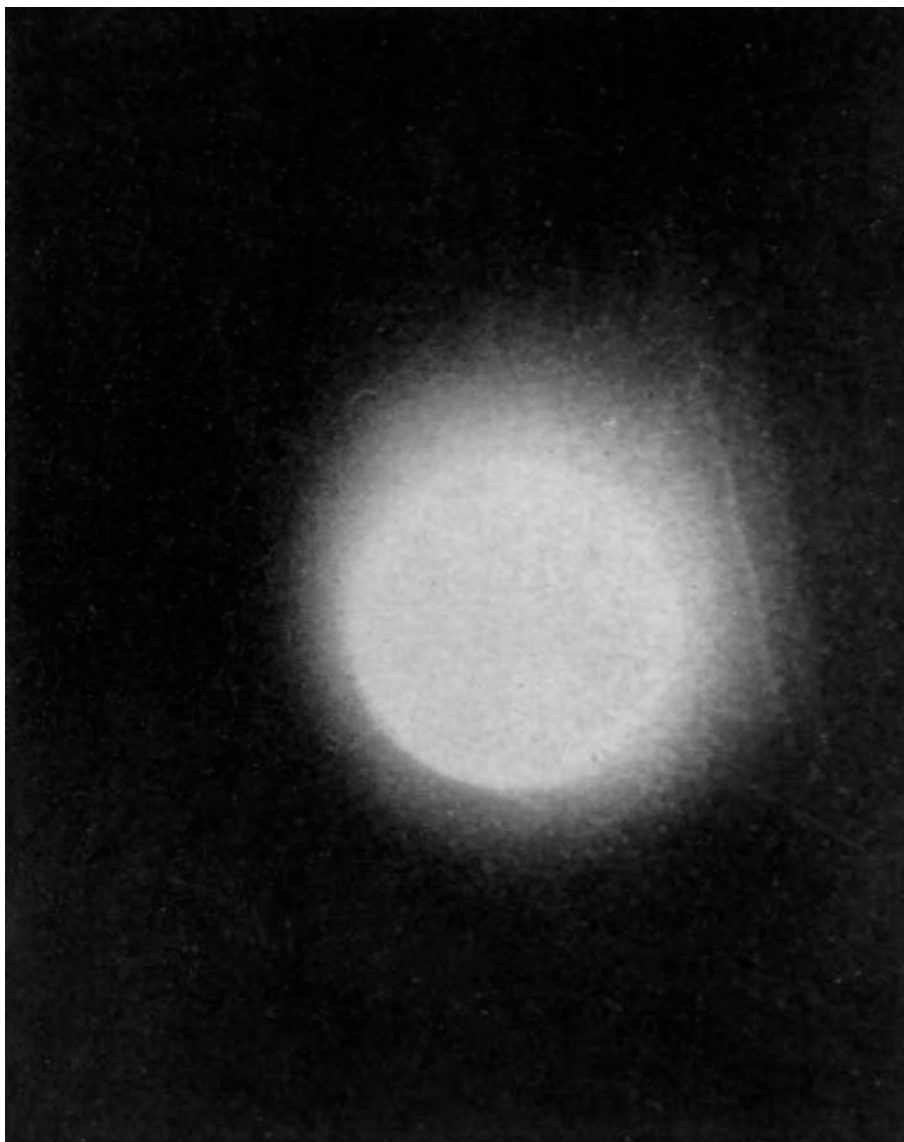

Fig. 12 – La fel ca Fig. 10 însă cu placa fotografică deasupra

Așa stând lucrurile, mijloacele care aveau să ducă la descoperiri ulterioare erau puțin probabil aceleași cu cele folosite de tehnicienii electrici sau de fizicienii atomici. De la Warr a început prin a accepta principiile teoriei electromagnetice și a încercat să dezvolte instrumente electronice. Dar acum a decis că acest tip de instrumente ar fi inutile pentru el și chiar înșelătoare.

Intrase într-o nouă lume a radiațiilor subtile și a rezonanțelor, unde era nevoie de aparate originale. Era o lume mai aproape de inima Naturii.

CAPITOLUL OPT

UTILIZAREA LUMINII PENTRU TRANSPORTUL FORMELOR DE UNDĂ

De exemplu, o rază colorată corespunzătoare îndreptată asupra oricărui element activ al opiumului l-a transformat într-un alt element activ care corespundea în vibrațiile sale nou dobândite, vibrațiilor razei colorate care a acționat asupra elementului dat. Același rezultat a fost obținut dacă în loc de aceste raze colorate, vibrații sonore corespunzătoare... au fost îndreptate asupra aceluiași element activ.

G. I. GURDJIEFF, în *Tot și Totul*

Pe durata a șase ani de cercetare, s-a încercat să se transmită tratamentul la pacienții care ar putea fi la kilometri depărtare, prin intermediul probelor lor de sânge. Această tehnică părea capabilă de dezvoltare ulterioară, așa că următorul pas a fost să încorporeze o antenă magnetică care să permită operatorului să-și regleze instrumentul de tratament la o stare de rezonanță cu pacientul.

Cu o astfel de reglare s-a constatat că rezultatele au fost bune. A însemnat multă muncă suplimentară, deoarece antena trebuia reglată de fiecare dată când un nou pacient era pus pe lista de tratament, dar până atunci doamna De La Warr organizase o rutină pentru terapie prin difuzare continuă.

Metoda normală este de a lua o probă de sânge a pacientului pe o bucată de hârtie albă și de a o folosi pentru a-l conecta cu operatorul. Sângele nu este analizat chimic de instrument, dar oferă legătura necesară și pare să emită ceva asemănător unei unde purtătoare. În același timp, nu trebuie să uităm că operatorul folosește un instrument care funcționează într-o regiune dincolo de fizic (în sensul său mai material) și că este asistat de o formă de energie care este subordonată puterii minții sale.

Folosind acest instrument, el este capabil să se conecteze la rata vibrațională a pacientului său, să descopere de ce boli sau infirmități suferă, precum și severitatea și localizarea acestor boli.

Apoi poate plasa proba de sânge în paharul setului său de tratament și poate radia vibrații adecvate pacientului pentru a neutraliza vibrațiile bolii de care suferă.

Unele cazuri reale vor clarifica probabil problema.

O doamnă de 56 de ani a venit la doamna De La Warr suferind de un spasm care a dat o mișcare recurentă a capului. Ea a fost tratată timp de mai multe luni de unii dintre cei mai buni medici ortodocși, dar spasmul s-a înrăutățit constant până când în cele din urmă o serie de injecții cu atropină aproape că au paralizat-o și a refuzat ajutor medical suplimentar.

S-a constatat că ea reacționează cel mai puternic la rata de torticolis spasmodic și, astfel, cu primele patru cadrane setate la 60, 4, 6 și 2, severitatea bolii a fost măsurată pe ultimul cadran. Aceasta s-a dovedit a fi de 90%.

Cu ajutorul Fișelor de Localizare și de Detalii, plasate sub cursorul glisant, doamna De La Warr a descoperit apoi ce părți ale organismului contribuiau la torticolis și, prin urmare, vibrau în simpatie cu această rata de torticolis. Au fost găsite trei locații:

Sistemul Muscular - Învelișul Mușchiului Trapezius

Sistemul Nervos - Plexul Cervical Posterior și Plexul Sub-Trapezius

Sistemul Osos - Vertebrele

Următorul lucru de descoperit a fost ce era în neregulă în aceste locații. Folosind Fișa de Cauză, ea a descoperit că: Învelișul Mușchiului Trapezius prezenta leziuni și prezența *Mycobacterium Tuberculosis*.

Atât Plexul Cervical Posterior, cât și plexul Sub-Trapezius prezenta deficit de vitamine, dezechilibru mineral, precum și prezența atât a *Mycobacterial Tuberculosis* cât și a *Clostridium Tetani*. Una dintre vertebrele cervicale a înregistrat o fractură.

Părea că *Clostridium Tetani* provoacă o contracție a mușchiului trapez prin iritarea nervului motor. În ceea ce privește fractura cervicală, pacienta a recunoscut acum că, în timp ce călătorea cu trenul cu câțiva ani mai devreme, o valiză i-a căzut în cap. Examinarea cu raze X a confirmat fractura.

Tratamentul a început imediat. Ratele de tratament ale difuzării au fost:

6088	- T.B. în mușchiul trapezial
1092	- Leziuni ale vertebrei cervicale
6088	- T.B. în Plexul Sub-trapezial
7096	- Clostrid Tet. în Plexul Sub-trapezial
2544	- Vitamina B pentru Plexul Cervical Posterior
3803	- Aur pentru Plexul Cervical Posterior

Din când în când, severitatea fiecărei boli a fost măsurată și s-a constatat că scade constant. După câteva luni de tratament, mișcarea spasmodică s-a diminuat, iar în timp pacientul și-a revenit complet. Ea este dispusă să confirme aceste fapte.

Un alt caz interesant a fost cel al unei doamne de peste 80 de ani care locuia la peste 300 Km depărtare, în Cornwall, îndoită de reumatism și cu dureri mari. La această distanță a fost tratată pentru o succesiune de afecțiuni diferite: toxine, echilibru hormonal, deficiențe de minerale și vitamine, afecțiune a sângelui, mușchilor și măduvei osoase. Cu ajutorul probei de sânge a fost verificată zi de zi în Laboratoarele de la Oxford și în fiecare zi tulburarea cea mai marcată a fost tratată prin radierea formei de undă corespunzătoare.

S-a îndreptat într-o manieră remarcabilă și după un an a redevenit activă, călătorind singură cu autobuzul pentru a-și face cumpărăturile, făcând plimbări, făcându-și treburile casnice și, de fapt, comportându-se foarte diferit de femeia neajutorată care devenise rapid înainte de primul tratament. Mai târziu, s-a mutat la Oxford, unde a primit tratament regulat prin iradiere personală. Acum este tratată de fiica ei, care a studiat îndeaproape opera lui De La Warr. Pentru o femeie de vârsta ei, starea ei este excelentă și poate să confirme aceste fapte.

Un alt caz diferit a fost al unei doamne de 30 de ani care nu putea suporta gândul de a călători. Se îmbolnăvea imediat dacă i se sugera o călătorie cu autobuzul. Doamna De La Warr a găsit o reacție la rata de leziune în cortexul cerebral, inflamație în miocard și dereglare a țesuturilor în pereții ventriculului inimii. Au existat și probleme de *B. Coli* la rinichi.

Tratamentul a constatat în normalizarea cortexului cerebral și a glandei pituitare și inhibarea creșterii *B. Coli*.

Afecțiunea cardiacă a răspuns bine și a devenit normală atunci când celelalte probleme au fost tratate. În trei luni, pacienta a putut face călătorii lungi fără nici o bănuială de simptome anterioare. După ce a plecat în străinătate cu avionul, a făcut o călătorie specială din Scoția pentru a o vedea pe doamna De La Warr, pe care nu o întâlnise niciodată. Tratatamentul ei a fost sub formă de radiații transmise de la Oxford. Ea este dispusă să confirme acest lucru.

În munca de cercetare științifică, cunoștințele dobândite sunt adesea empirice, cel puțin la început. Pionierii pot descoperi că ceva funcționează fără să știe de ce funcționează. Ca și alții, De La Warr a descoperit că un specimen de sânge era permanent în rezonanță cu corpul de origine, dar evident că erau multe de învățat despre tipul de radiație pe care o emitea, de ce rotirea lui ar trebui să afecteze puterea acestei radiații și așa mai departe. Poate că fotografia ar arunca puțină lumină asupra acestor întrebări, așa cum a făcut-o asupra Razelor Fundamentale și a spectrului magnetic.

De la Warr a așezat o mostră de sânge absorbită de o bucată mică de hârtie absorbantă pe o placă fotografică și a rotit-o la intervale de treizeci de grade, făcând o expunere de treizeci de secunde în fiecare poziție. Aceasta a implicat douăsprezece expuneri, dar rezultatele nu au fost foarte izbitoare. Este adevărat, a existat o diferență vizibilă în intensitatea radiațiilor din sânge în aceste poziții diferite, dar nu a fost chiar ceea ce se așteptase sau spera.

Era nevoie de ceva care să evoce modelul energetic. În următorul experiment a folosit proba de sânge a unui pacient care suferea de reumatism. Plasându-l la o distanță critică de un instrument de tratament cu cadranele setate pentru reumatism, a rotit specimenul într-o poziție care să dea cea mai puternică reacție atunci când a folosit detectorul portabil. Apoi a pornit instrumentul de tratament și a iradiat proba de sânge.

Toate aceste lucruri ar trebui să se combine cu siguranță pentru a produce ceva semnificativ pe placa fotografică. Au făcut-o, după cum se poate vedea din rezultatul spectaculos prezentat în Fig. 13. Ceva de acest fel era de așteptat în fotografiile anterioare, dar evident că erau necesare anumite condiții pentru a-l scoate la iveală. Aceste condiții fuseseră acum probabil îndeplinite, dar rămâneau multe de clarificat și explicat.

S-a constatat că atunci când experimentul a fost repetat cu proba de sânge rotită să zicem patruzeci de grade, astfel încât să fie dezacordată, nu a putut fi obținută nici o fotografie chiar și atunci când a fost iradiată cu forma de undă corectă pentru reumatism. Explicația tuturor acestor lucruri părea să fie faptul că *exista un câmp de forță în jurul specimenului de sânge atunci când acesta din urmă era orientat corect*.

Care era semnificația acestui câmp de forță? Ce exprima el?

Probabil că exprimă modelul de radiații al subiectului, care avea o legătură cu starea sa de sănătate. În cazul în care experimentau, pacientul suferea de reumatism. Câmpul de forță al specimenului său de sânge ar include, prin urmare, forma de undă a reumatismului; prin urmare, ar putea fi folosit pentru detectarea reumatismului și, de asemenea, pentru reglare atunci când se dorește aplicarea tratamentului corectiv.

Vă amintiți că experimentele sale anterioare cu valva de lumină l-au condus pe De La Warr la ideea că undele de lumină s-ar putea potrivi scopului său, chiar mai bine decât undele acustice, pentru a transporta sau evoca energiile subtile necesare pentru tratarea unui pacient. El a conceput ideea de a folosi o varietate de fascicule colorate. Fiecare fascicul, fiind de o frecvență specifică, ar acționa probabil ca un purtător pentru o formă de undă diferită de energie.

Cum ar putea fi proiectat un astfel de instrument? Stând într-o după-amiază la Hotelul Cumberland din Londra, discutând această problemă cu un membru al personalului său, au avut o scipire de inspirație. Ei au imaginat un instrument format din opt turele rotative, fiecare conținând șapte filtre de culoare diferite și un gol. Toate ar fi aranjate într-o linie astfel încât orice culoare sau combinație de culori să poată fi produsă prin rotirea butoanelor de pe fața frontală a aparatului.

Prin rotirea unui alt set de butoane pe fața din spate, puteau fi create forme de undă de tratament, fiecare pentru a fi combinată sau purtată de fasciculul de lumină corespunzător. Au proiectat rapid un sistem optic și, în cele trei săptămâni libere, Colorscopul a funcționat.

Când a fost testat, s-a dovedit a fi foarte eficient, dar nu a fost în nici un caz ușor pentru de la War. Nefiind medici calificați, ei au fost împiedicați de lege să trateze cancerul, tuberculoza, diabetul și alte boli grave decât sub supravegherea unui medic.

Puținii pacienți care au fost trimiși la ei de către practicieni erau de obicei cazuri dificile avansate, cu foarte puține speranțe de recuperare.

Așa că erau puține șanse să descopere ce ar putea face cu adevărat Colorscopul. Cu toate acestea, rezultatele obținute au fost cele mai încurajatoare. Puține cazuri sunt vreodată simple și directe. De exemplu, simpla inhibare a înmulțirii prin fisiune nu este suficientă într-un caz de T.B. Există leziuni tisulare care trebuie reparate, deficiențe minerale care trebuie restaurate, dezechilibru glandular care trebuie rectificat și așa mai departe. Dar s-a considerat că astfel de lucruri ar putea fi făcute prin forme de undă adecvate purtate pe un fascicul de culoare către pacient.

Încă de când și-a făcut apariția, Colorscop-ul a provocat o oarecare confuzie de gândire în rândul oamenilor care își imaginează că culorile însele sunt cele care au virtuțile vindecătoare. Deși De La Warr este de acord că diferite culori pot produce rezonanță cu anumite grupuri de celule din corp, cu organe, constituenți ai sângelui, bacterii și așa mai departe, el crede că acest lucru poate avea foarte puțină valoare terapeutică în sine. Cel mai important lucru este forma de undă specifică a energiei vitale care însoțește undele de lumină.

La început i s-a părut lui De La Warr că această formă de undă era *purtată* de undele luminoase, dar în cele din urmă și-a format opinia că nu era o concepție adevărată a ceea ce se întâmplă în realitate. Părea mai probabil să existe o Energie Cosmică omniprezentă care poate fi întotdeauna evocată în anumite condiții necesare.

Experimentele sale au arătat că ea poate fi evocată de unde luminoase, unde radio, unde acustice sau chiar printr-un factor comun tuturor acestor surse de energie. Așadar, în tratarea unui pacient îndepărtat, nu este strict vorbind o emisie de energie care trebuie să parcurgă distanța intermediară, ci o evocare a energiei cosmice care se manifestă în organismul fizic al pacientului într-o formă predeterminată. Era, în orice caz, un principiu necunoscut, dar părea să fie de mare valoare atunci când era aplicat corect.

În cazul Colorscopului, cadranele din spatele instrumentului sunt setate pentru a realiza forma de undă necesară pentru tratament, iar acest lucru permite energiei cosmice să se manifeste în forma determinată de acest model.

Procesul este acela de a evoca sau de a canaliza Energia Cosmică, să spunem, către mușchiul inimii pacientului într-o formă exact similară cu energia pe care mușchiul inimii ar primi-o în mod natural dacă pacientul ar fi într-o stare normală de sănătate.

În ceea ce privește boala, este ușor de imaginat procesul invers de canalizare. Dacă bacteriile sunt posturi de radio mici care își difuzează programele speciale, atunci Colorscopul are efectul de a bruia aceste programe.

În aceste condiții, la început s-a părut că eficacitatea instrumentului poate fi demonstrată foarte ușor. Tot ce trebuia făcut era să iradieze culturile bacteriene cu Colorscopul, iar orice patolog ar fi putut vedea imediat că funcționează. Așa că obținând niște culturi de *Staphylococcus* preparate la un spital vecin, el și un asistent stăteau noapte de noapte până dimineața încercând să distrugă aceste bacterii, dar nu s-a întâmplat nimic. Care a fost motivul acestui eșec neașteptat? Răspunsul care i-a venit treptat a aruncat o lumină extraordinară asupra lumii în care pătrunsese.

Oamenii de știință consideră energia ca fiind impersonală sau complet lipsită de calități precum bunătatea sau răutatea. Dar această energie cosmică avea în mod evident o calitate benefică. Din câte se putea judeca, a păstrat viața, chiar a vindecat și restabilit. De fapt, părea să fie legat într-un fel de sursa vieții. Deci, dacă bacteriile unei boli există la un pacient, le va împiedica să se înmulțească sau chiar le va distruge în procesul de vindecare a bolnavului. Dar dacă bacteriile sunt într-o cultură în afara pacientului, nu le va ucide, deoarece sunt creaturi vii care există de sine stătătoare.

Într-o privință, aceasta a fost o descoperire dezamăgitoare, deoarece însemna că rutina normală a patologului nu putea fi folosită pentru a dovedi cazul lui De La Warr. Cu toate acestea, Colorscopul s-a dovedit curând un instrument foarte eficient. Câteva cazuri timpurii vor arăta cum va funcționa în mâinile unui operator capabil.

Un colonel mai mult sau mai puțin imobilizat la pat care a primit tratament pentru reumatism a scris:

Colorescopul a avut cel mai mare succes și a fost de o valoare inestimabilă pentru mine. Cu siguranță nu mi-a îndepărtat artrita reumatoidă, dar a redus-o foarte mult și cu siguranță i-a oprit activitățile. Mă bucur să spun că pot face considerabil mai mult decât puteam face înainte - de fapt, acum pot face majoritatea lucrurilor pe care le vreau. Cred că dacă nu ar fi fost Colorescop-ul, aș fi fost mai mult sau mai puțin schilodit până acum.

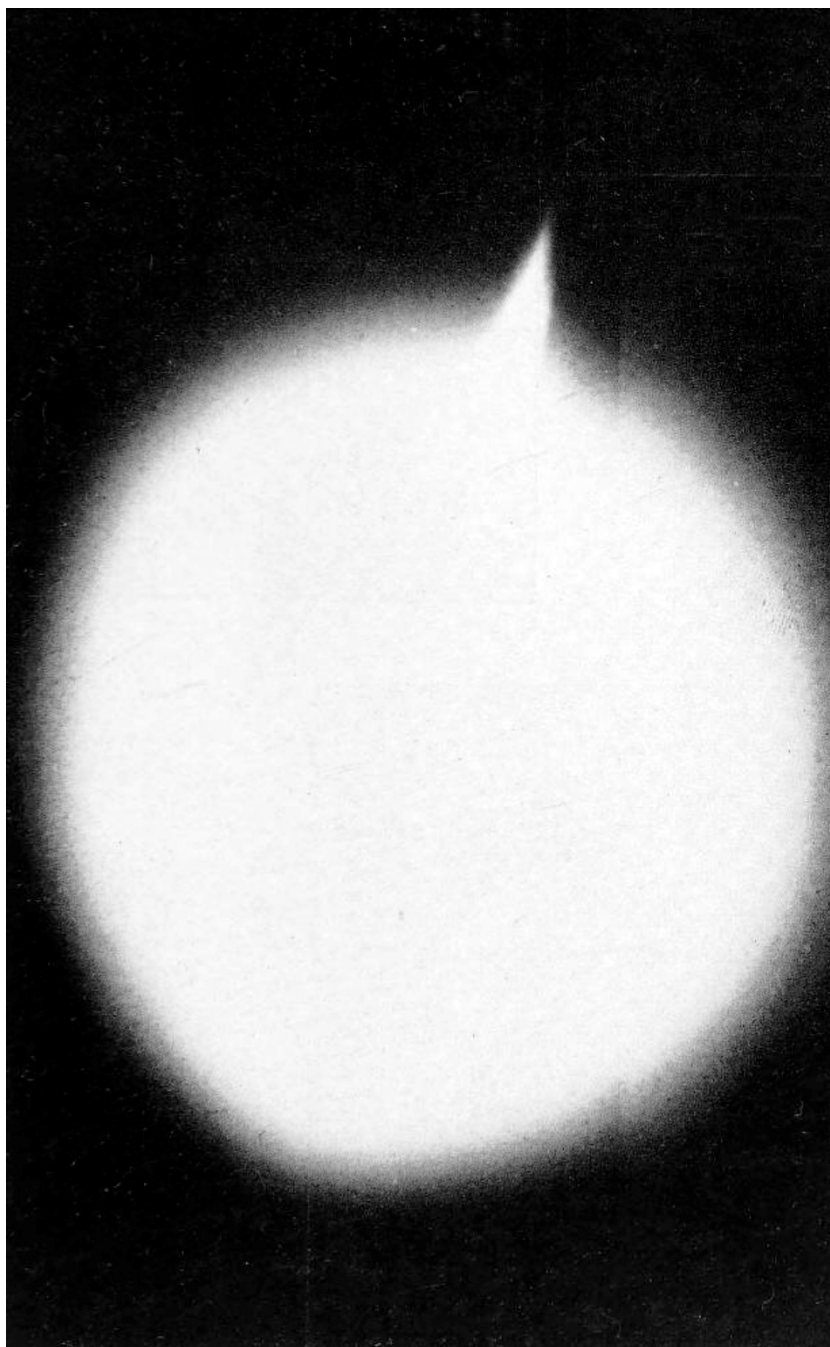

Fig. 13 – Radiația mostrei de sânge de la pacientul cu reumatism

Fig. 14 – Foetus malformat de 14 zile

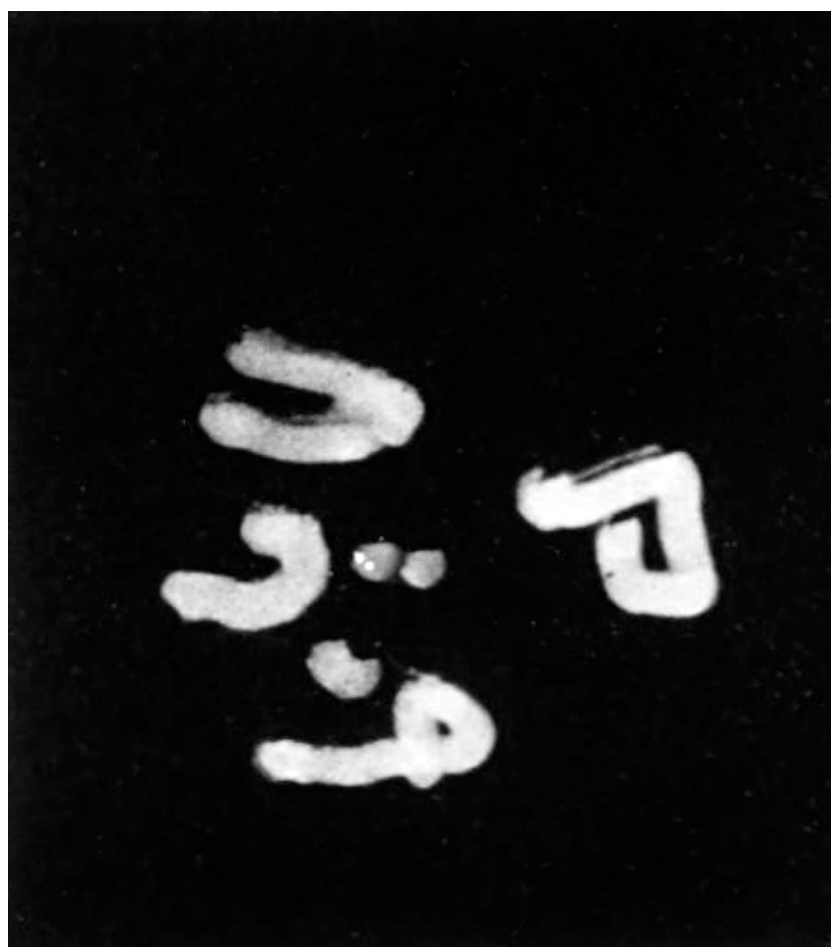

Fig. 15 – Sarcina unei pisici

Un alt pacient cu un chist în gât care prezenta semne de potențial cancer a primit tratament cu Coloscopul timp de șase luni. Chistul a răspuns bine și s-a disipat complet. Nu a existat nici o recurență după doi ani, dar va fi necesar să așteptați patru sau cinci ani înainte de a se putea afirma vindecarea completă. Cu toate acestea, tratamentul a disipat obstrucția din gât și pacientul este capabil să ducă o viață normală. El este dispus să confirme acest lucru.

Ca în toate aceste cazuri, tratamentul varia din când în când, în funcție de grupurile de celule ale gâtului care aveau nevoie de o atenție specială. Deoarece este posibil să acordăm separat diferiții constituenți ai sângelui și să evaluăm contribuția lor la Întregul Armonios, starea sângelui ar putea fi, de asemenea, corectată atunci când ar fi necesar.

Este interesant să comparăm aceste metode de tratament pentru o boală precum cancerul cu tratamentul ortodox cu raze X profunde. Tratamentul cu raze X profunde distruge celulele sănătoase împreună cu celulele bolnave. O astfel de metodă nu este în concordanță cu alte metode mai puțin brute utilizate în medicina modernă.

Pe de altă parte, noile metode descrise în această carte sunt mult mai delicate și discriminatorii. Spre deosebire de un masacru general al tot ce este prietenos și dușmănos, ele sunt echivalente cu o mișcare de rezistență care înarmează și întărește locuitorii împotriva puterii de ocupație, aprovizionându-i cu arme și alimente și, în același timp, angajând inamicul prin bombardamente extrem de selective.

CAPITOLUL NOUĂ

BOLI FOTOGRAFIATE PRIN PROBE DE SÂNGE

Cunoașterea naturii este fundamentul științei medicinei.
Dacă vrei să fii un medic adevărat, trebuie să fii capabil să-ți faci
propria gândire și nu doar să folosești gândurile altora.

A fi alchimist înseamnă a înțelege chimia vieții.
Medicina nu este doar o știință, ci o artă, nu constă în combinarea
pastilelor, plasturilor și medicamentelor de tot felul, ci se ocupă de
procese de viață, care trebuie înțelese înainte de a putea fi ghidate.

PARACELSUS

Un moment de exaltare pe care De La Warr nu îl va uita niciodată este momentul în care și-a dat seama că poate diagnostica o boală la un pacient fotografiindu-i proba de sânge. A fost un moment ca cel al unui călător când zărește pentru prima dată destinația sa. Oricare ar fi obstacolele, știa acum că într-o zi munca sa va fi recunoscută și aplicată.

Descoperirea a avut loc în acest fel. Deoarece a găsit posibil să facă fotografia remarcabilă prezentată în Fig. 13 prin iradierea probei de sânge a unui pacient reumatic cu forma de undă a reumatismului, a fost sigur că va fi posibil să se detecteze bolile cu ajutorul sângelui, cu condiția să poată inventa o metodă fotografică adecvată.

Această metodă care i-a trecut prin minte a fost să pună mai multe mostre de sânge pe aceeași placă și apoi să le iradieze cu formele de undă ale bolilor de care suferea fiecare dintre pacienți. Dacă s-ar face acest lucru, efectul ar fi de a face vizibilă radiația fiecărei probe de sânge pe rândul său, deoarece numai sângele care a fost tratat cu vibrația bolii corespunzătoare ar trebui să afecteze emulsia.

Trei probe de sânge au fost alese pentru experiment, ai căror proprietari sufereau de tuberculoză, diabet și tulburări nervoase.

Când au fost iradiați cu forma de undă a tuberculozei, a existat o zonă întunecată pe placă sub tuberculoză și, de asemenea sub speci-
menele de diabet zaharat – pentru că s-a întâmplat ca diabeticul să dezvolte și TB – dar deloc sub al treilea.

Acest lucru a sugerat că ar putea fi posibilă dezvoltarea unei tehnici pentru confirmarea vizuală a unui diagnostic și a fost, de asemenea, o verigă puternică în lanțul de dovezi care susțin faptul ciudat că gândirea controlată este un factor operator.

Lanțul de dovezi a fost acesta. Tabelul ratelor pentru boli a fost trasat printr-o metodă pe care știința ortodoxă ar considera-o fantastică, și anume bazându-se pe instrumentul de diagnostic care funcționa în mare măsură în plan mental.

Pentru a utiliza cu succes instrumentul de diagnosticare, operatorul trebuie să se gândească la starea pacientului pe care încearcă să o detecteze. Cel puțin o secundă trebuie să păstreze în minte un singur gând – în urma căruia plexul său solar emite o formă de undă care rezonază cu specimenul de sânge. Acesta este un element esențial pentru funcționarea dispozitivului de detecție.

Nu este implicată nici o sugestie sau imaginație. Să presupunem că își trece degetele peste diafragma de cauciuc cu proba de sânge a unui pacient cu cancer în pahar și cu cadranele setate pentru rata cancerului. Dacă mintea lui este goală sau rătăcitoare, va fi puțin sau deloc semn de "lovire", dar de îndată ce se concentrează mental pe "cancer", va simți cauciucul prinzând viață și se va agăța de degete, indicând rezonanță.

Și acum tabelul de rate la care se ajunsese prin folosirea gândirii controlate s-a dovedit corect prin fotografie. În mod clar a fost așa, deoarece dacă aceste rate ar fi fost greșite, nu s-ar fi putut obține astfel de rezultate distinctive.

Iată, așadar, dovada fotografică a unei relații directe între minte și materie. A arătat fără îndoială că ori de câte ori ne gândim clar la o persoană sau la un obiect, suntem în rezonanță cu el. Prin gândire ne putem lega de oameni și lucruri și putem stabili un trafic bidirecțional de vibrații sau influențe.

Când în 1950 De La Warr a stabilit începuturile noii sale tehnici de diagnosticare fotografică, a simțit că picioarele sale sunt pe un teren ferm, dar știa că această tehnică trebuie dezvoltată și îmbunătățită înainte de a putea deveni o propunere practică.

Un pacient ar putea suferi de oricare dintre sutele de boli posibile, iar a ajunge la un diagnostic corect prin încercare și eroare ar fi un proces foarte laborios.

Camera nu analizează o probă de sânge, ci o folosește pentru a stabili o stare de rezonanță cu pacientul. Este ceva ca sistemul telefonic automat care conectează un abonat atunci când formează un număr. Același lucru se poate face folosind alte lucruri din organismul subiectului, cum ar fi o spută, transpirație, păr sau o bucată de piele. Acești "martori", așa cum sunt numiți, au câmpuri de forță care sunt în rezonanță permanentă cu câmpul de forță al persoanei căreia îi aparțin, dar rezonanța este cea mai puternică în cazul sângelui sau al sputei.

Câmpurile de forță, ne vom aminti, sunt ceva ca o rețea strânsă de radiații de la un număr imens de antene minuscule care difuzează simultan. A fost posibil să sortăm aceste radiații prin reglare selectivă și să preluăm diferitele "programe" separat?

Aparatul pe care De La Warr îl folosisese deja era în mod evident capabil să fie reglat selectiv și producea fascicule de radiații care afectau emulsia de pe o placă fotografică. A fost conceput un sistem de lentile pentru a focaliza radiația mai precis pe placă, dar era nevoie de altceva pentru a rezolva complexitatea radiațiilor.

În acest moment al lucrării lor, De La Warr au avut ceea ce a fost probabil cea mai importantă idee a lor de până atunci. Trebuia să folosească două fascicule de radiații care se intersectează, unul care emana din proba de sânge a pacientului, în timp ce celălalt era o radiație sintetică acordată în mod specific unei anumite boli sau afecțiuni. Acest al doilea fascicul ar 'analiza' primul fascicul în punctul de intersecție.

După ce acest aparat a fost montat, a fost aleasă o probă de sânge pentru primul experiment și placa a fost plasată în punctul în care cele două fascicule se intersectau.

Această probă era de la o femeie care dorea să știe dacă este însărcinată. Acordând rata de vibrație a fătului, a fost făcută o fotografie care este prezentată în Fig. 14. Evident că este un făt malformat. Femeia era în Irlanda, în timp ce fotografia a fost făcută la Oxford.

A existat în mod natural ceva entuziasm la un rezultat atât de spectaculos. Să fotografiezi un făt într-un subiect îndepărtat cu ajutorul unui specimen de sânge părea pură magie, dar aici era o dovadă concludentă că se putea face.

Camera a fost un martor de primă clasă și cu siguranță trebuie să fie convingătoare. Odată acceptată și aplicată, această tehnică ar putea, printre altele, să revoluționeze întregul sistem de îngrijire prenatală.

Căutând în jur o altă viitoare mamă pe care să testeze noul aparat, și-au amintit de pisica de laborator, Tinker. Nimeni nu s-a oferit voluntar să-i înfigă un ac pentru a obține o mostră de sânge. Fluturând o bucată de hârtie de filtru, care părea să umple animalul de suspiciune, unul dintre angajați a reușit în cele din urmă să o prindă și să-i ia niște spută din gură. Acest lucru a rezultat în fotografia din Fig. 15.

Presupunând că cele două obiecte mai mici sunt la capătul obiectivului camerei, veți vedea că există patru lucruri mari și două mici. A fost euforie în Laboratoarele Delawarr când patru săptămâni mai târziu Tinker a născut patru pisoi sănătoși și doi slabi!

Ei erau acum în poziția de călători într-o lume necunoscută de explorat. Apoi au încercat să facă fotografii ale radiațiilor de la cristale. S-a întâmplat ca ei să fi experimentat cu efectele acestor radiații asupra ratei de cristalizare în soluții saturate de sulfat de cupru, azotat de argint și alaun, iar aceste cristale speciale fiind la îndemână, au fost alese pentru următoarele experimente.

Un cristal de sulfat de cupru a fost plasat în Cameră. Apoi s-au acordat la forma de undă a moleculei de Sulfat de Cupru și au obținut fotografia din Fig. 16.

Fotografia este o imagine compozită a fasciculelor direcționale ale radiațiilor atomice din moleculă.

Pentru a se asigura că nu există nici o greșală, Camera a fost reglată pentru a detecta fiecare dintre razele atomice pe rând. Au fost făcute șase grafice foto și fiecare dintre ele arăta o rază într-o direcție diferită. Două dintre ele sunt prezentate în Fig. 17 și 18.

Plasând aceste șase fotografii una peste alta, rezultatul se potrivește exact cu imaginea compusă din Fig. 16.

Iată, așadar, dovada vizuală că fiecare atom emite un fascicul direcțional de radiații și că atunci când atomii se combină pentru a forma molecule, aceste fascicule formează un model combinat.

Nitratul de argint și cristalele de alaun au fost fotografiate cu rezultate așa cum se arată în Fig. 19 și 20.

Au fost făcute fotografii cu o sticlă de apă de la robinet din Oxford și cu o sticlă de apă dintr-un izvor, ca în Fig. 21 și 22.

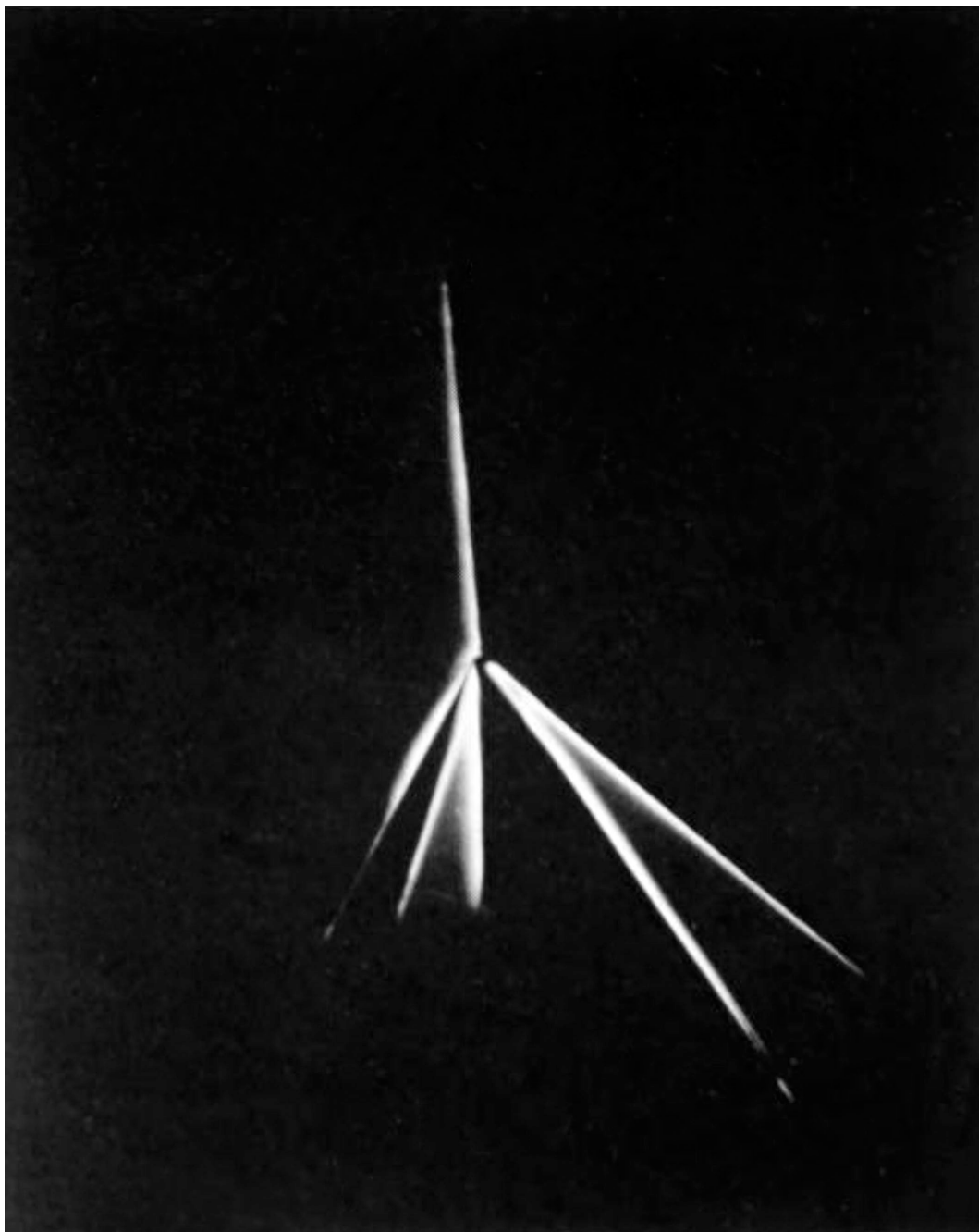

Fig. 16 – Radiații de la cristalul de Sulfat de Cupru și de la elemente

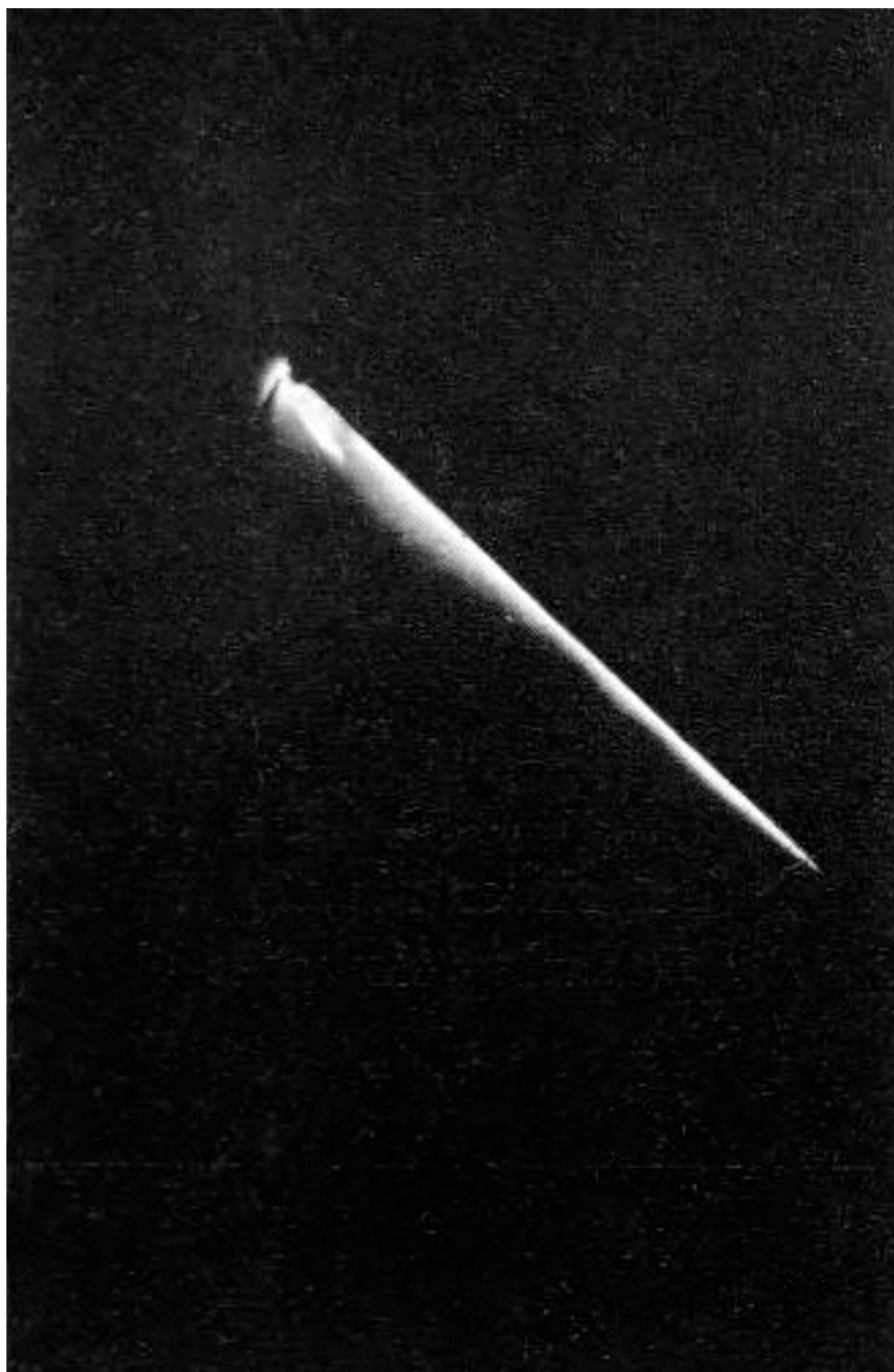

Fig. 17 – Radiație de la cristalul de Sulfat de Cupru
cu Camera acordată pentru detectarea Hidrogenului

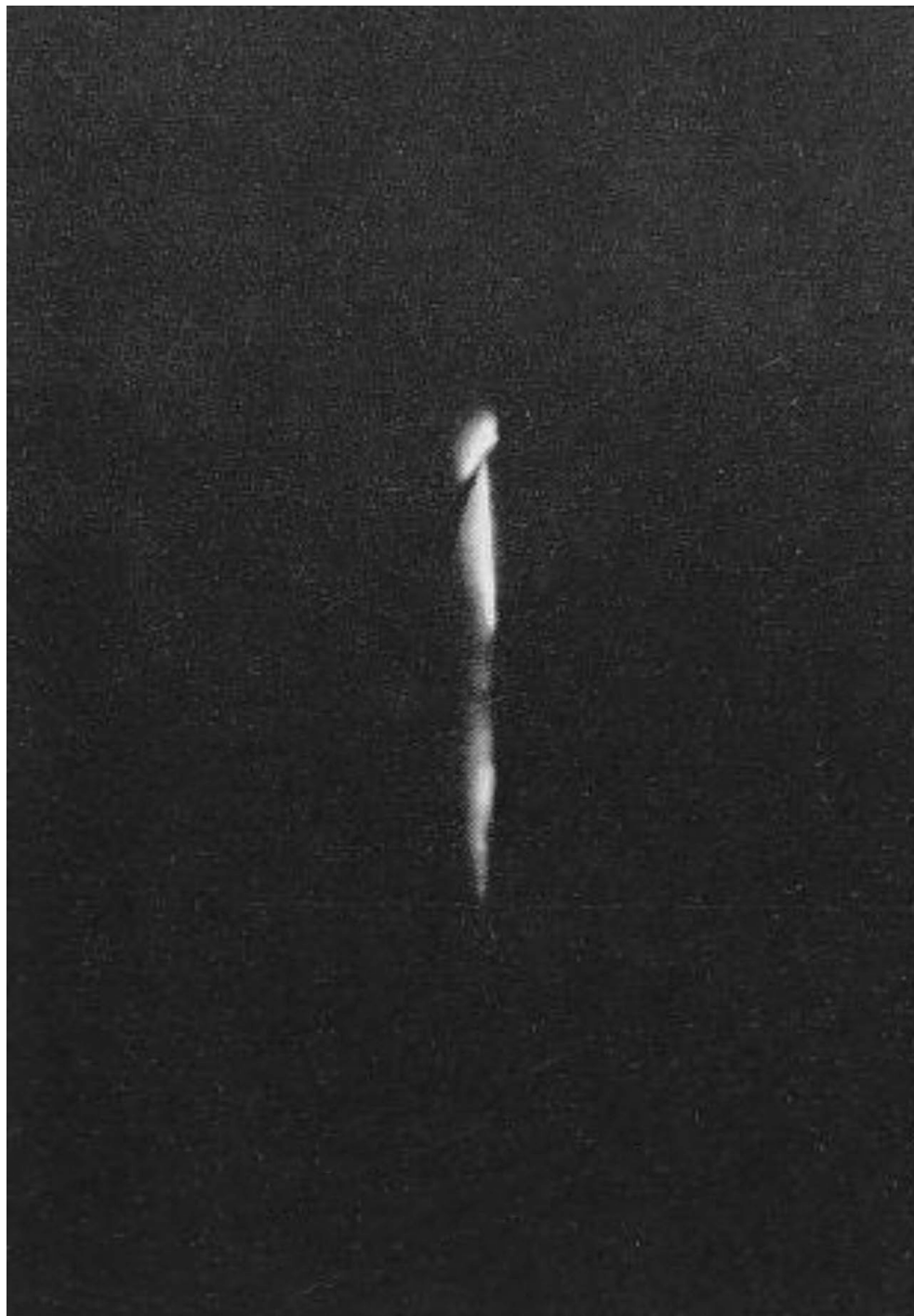

Fig. 18 – Radiație de la cristalul de Sulfat de Cupru
cu Camera acordată pentru detectarea Sulfului

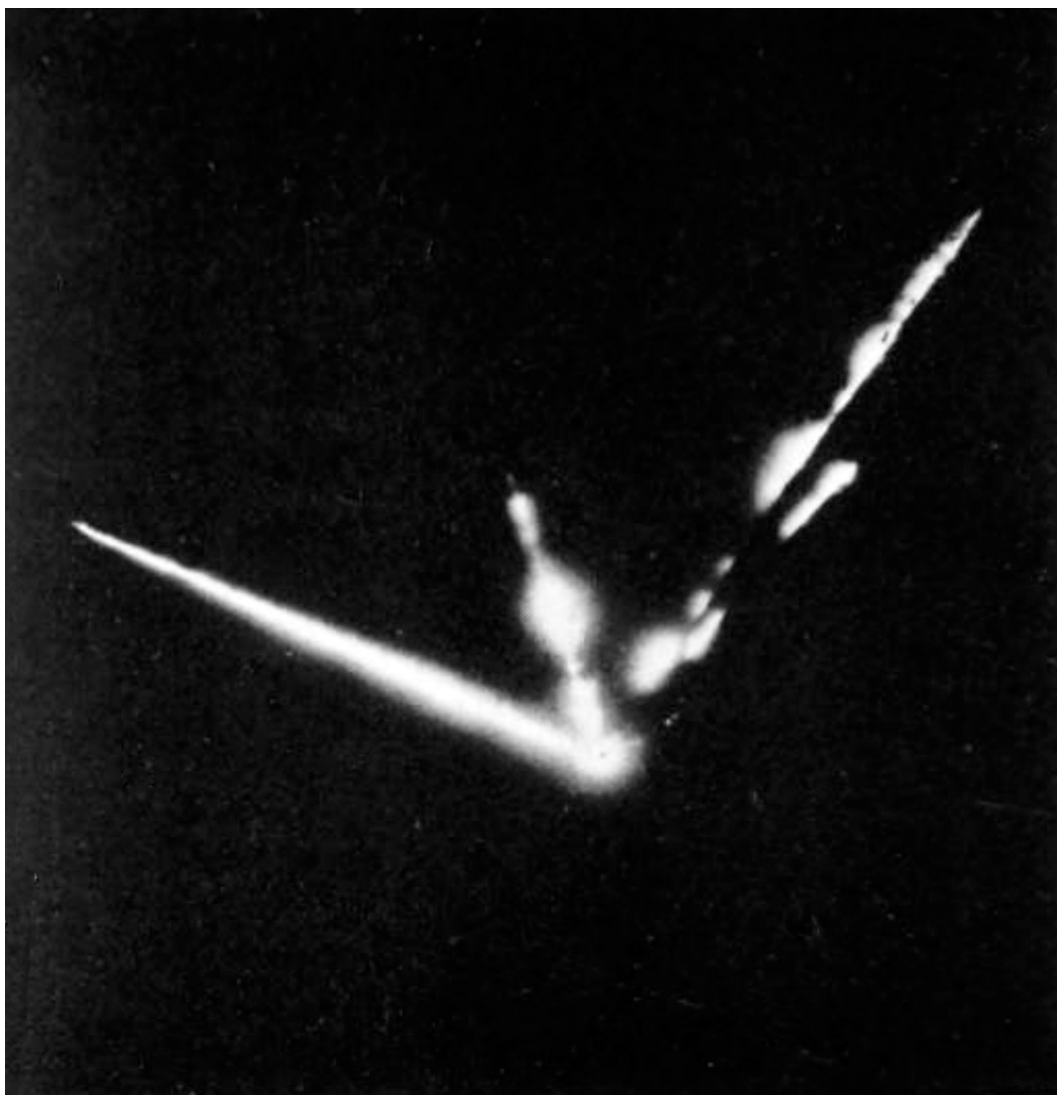

Fig. 19 – Radiație de la cristalul de Nitrat de Argint și de la elemente

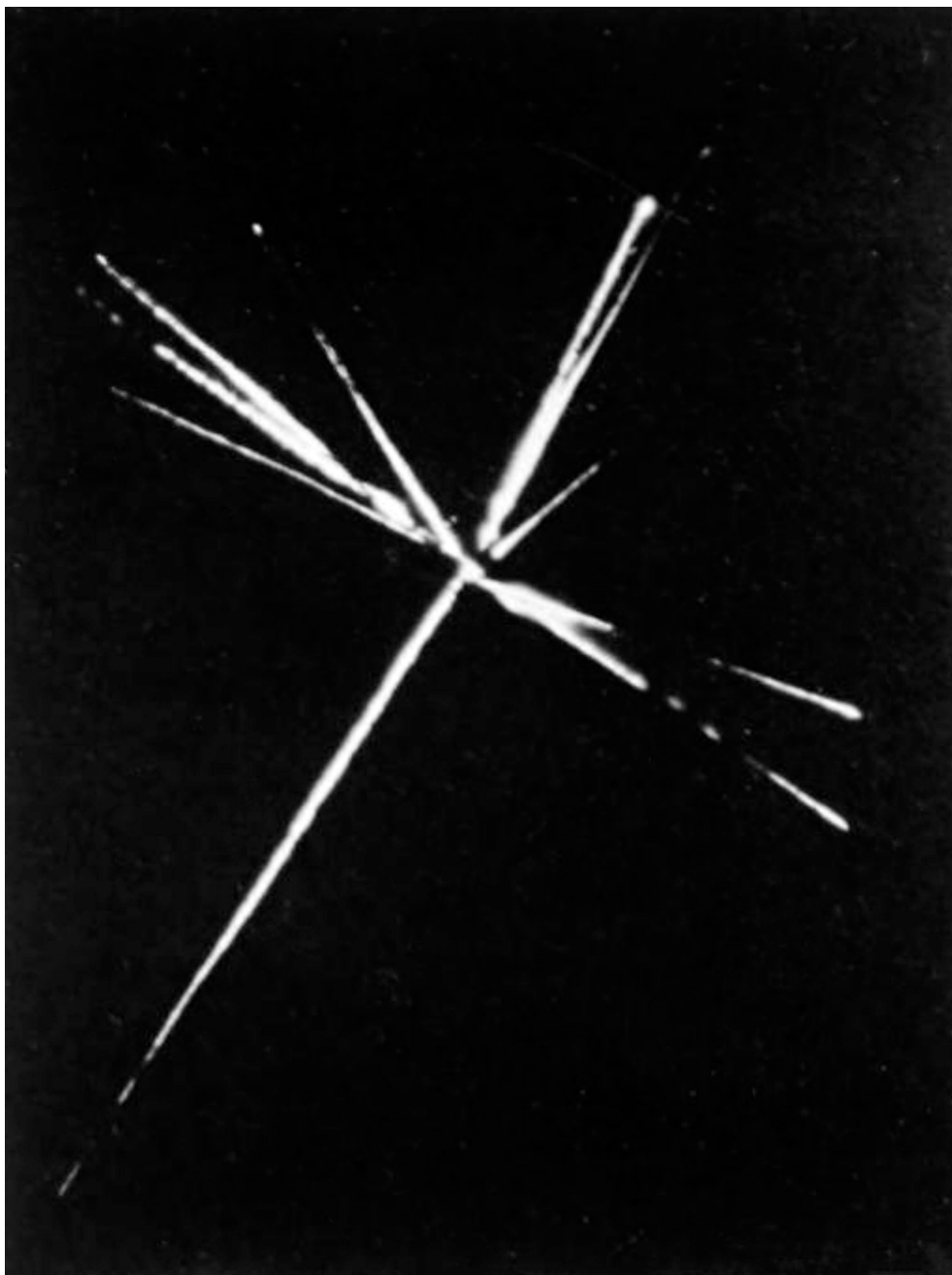

Fig. 20 – Radiație de la cristalul de Alaun și de la elemente

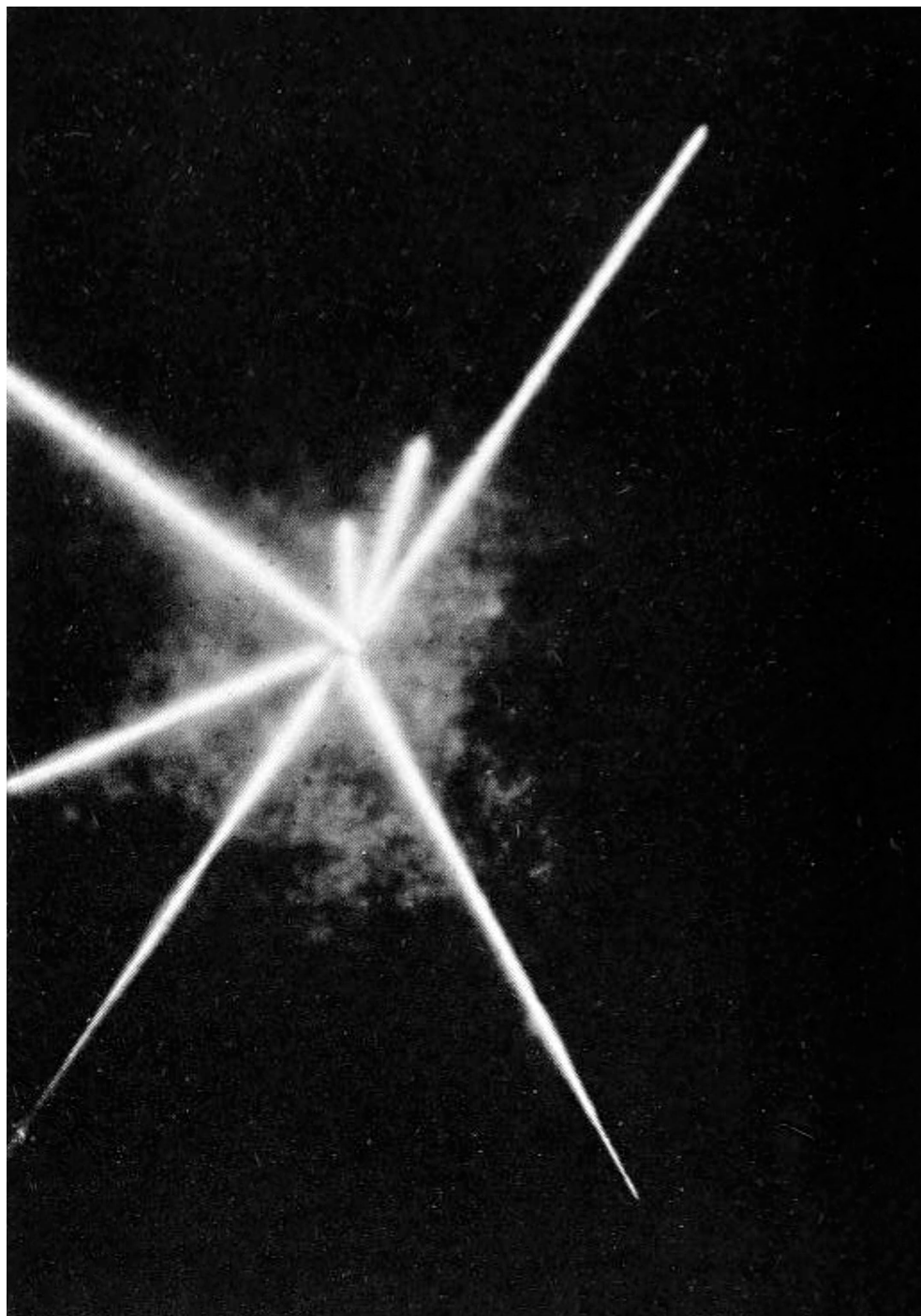

Fig. 21 – Radiație de la sticla cu apă de la robinet din Oxford

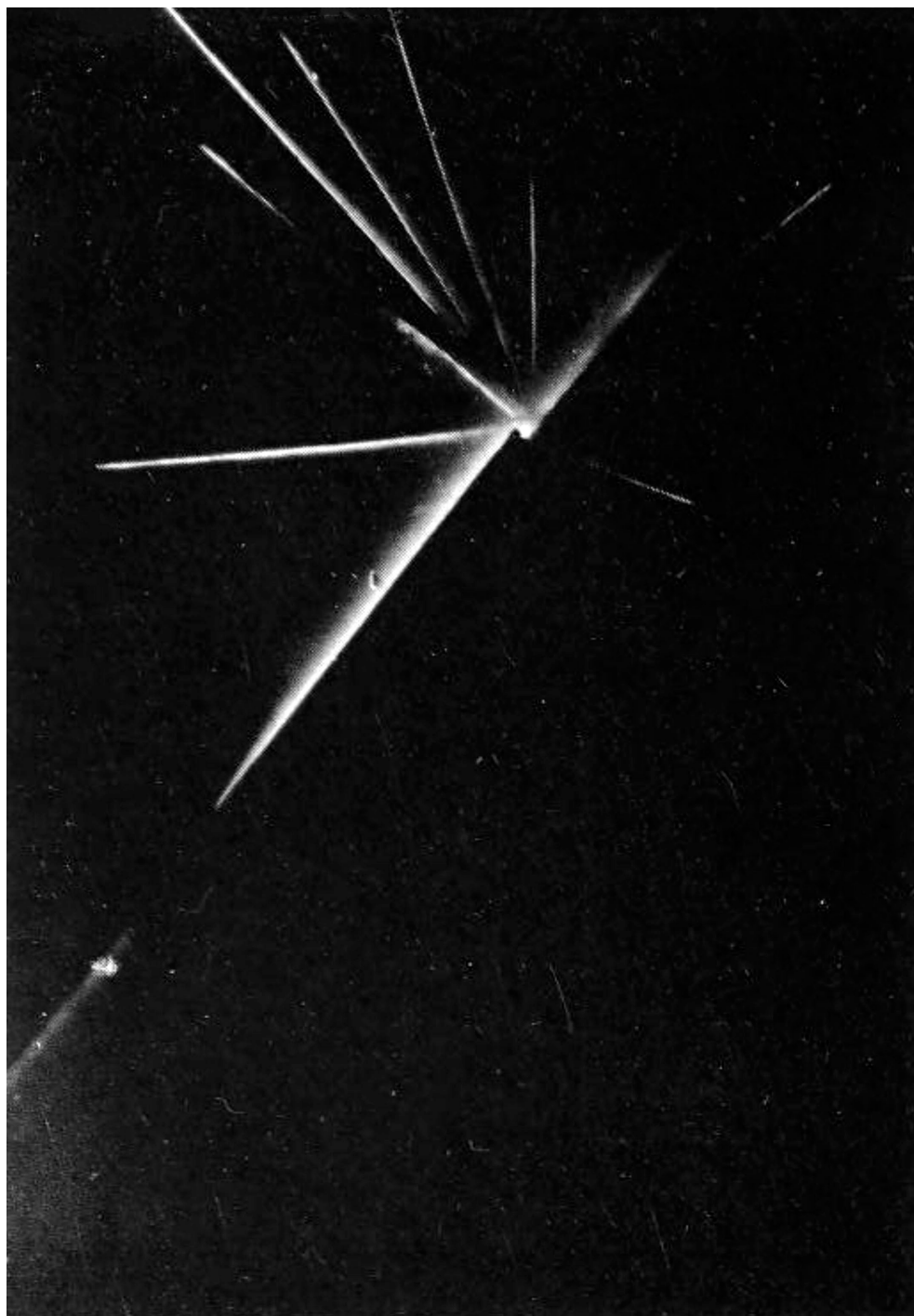

Fig. 22 – Radiație de la sticla cu apă de la izvor

Observați cât de bogată în diverse elemente este apa de izvor. Această metodă de măsurare a calităților surselor de apă ar putea fi folosită în mod evident pentru alimente și alte substanțe, deoarece pot fi detectate chiar și oligoelemente. Dar o analiză cantitativă poate să nu fie posibilă, deoarece lungimea liniilor radiante nu este un ghid în această privință.

Camera a dat rezultate și mai interesante în domeniul biologic. De aceea sau mai puțin la întâmplare a fost făcută o fotografie a unei margarete obișnuite care arăta modelul elementelor sale, mai degrabă ca în fotografiile cristalelor.

Dar aceasta nu este ca fotografia obișnuită, este multidimensională. Cu alte cuvinte, este posibil să fotografiezi un obiect la diferite niveluri de organizare sau existență. Sau, altfel spus, mai sus sau mai jos pe scara în spirală.

Fotografia margaretei a fost făcută la nivelul atomilor săi, deoarece camera a fost acordată la această rată de vibrație. Dar lucruri precum margaretele au niveluri mai ridicate de organizare și prin reglarea adecvată este posibil să o fotografiezi "mai sus". De exemplu, la nivelul grupurilor sale de celule, la cel al existenței sale ca entitate completă.

Dacă examinați unele dintre aceste fotografii, veți observa ceea ce pare a fi o mică spirală la sursa razelor. Ce este acesta? Încercarea de a descoperi despre ce era aceasta, a dus la alte experimente.

S-a descoperit deja că aceste Raze Fundamentale erau afectate de câmpul magnetic al Pământului, astfel încât nici o fotografie nu putea fi făcută decât dacă cristalul sau orice altceva ar fi fost orientat corect. Un câmp magnetic suplimentar furnizat de un magnet bară ar trebui să-i afecteze, de asemenea. Au fost făcute câteva fotografii pentru a afla dacă acest lucru este adevărat.

Când s-a făcut testul, a devenit imediat clar că magnetul a afectat negativ fotografia, cu excepția cazului în care obiectul se afla într-o anumită poziție de rotație, când a crescut claritatea razei. Acest lucru a fost desigur în concordanță cu experimentele anterioare efectuate cu detectorul portabil.

Într-un experiment a fost fotografiat un singur element, Sulfur, iar fasciculul de sulf a apărut pe placă. Boabele de sulf au fost apoi plasate pe polul nord al magnetului bară care a fost rotit în afara acordului și a fost făcută o altă fotografie.

De data aceasta era vizibil doar un punct: Raza Fundamentală fusese evident distorsionată sau scurtată. Dar când magnetul a fost rotit în poziția corectă de reglare și s-a făcut o altă expunere, a arătat raza completă ca înainte.

A fost remarcabil faptul că poziția de rotație a magnetului a fost cea care a afectat fotografia și nu doar prezența câmpului magnetic. În fizica atomică clasică, comportamentul particulelor încărcate, cum ar fi electronii sau protonii, într-un câmp magnetic este bine cunoscut, dar găsirea particulelor de energie care sunt afectate de un magnet într-o poziție și nu în altă poziție este ceva nou pentru știință.

Electronica s-a dezvoltat într-o ramură separată și extrem de importantă a științei. Ne-a oferit radio, radar, televiziune și o serie de noi aparate pentru utilizări pașnice și războinice, precum și o anumită perspectivă asupra lumii atomice. S-a lucrat atât de mult în această direcție încât, la primele gânduri, este greu de crezut că o descoperire, așa cum este descrisă în ultimul paragraf, ar fi putut fi trecută cu vederea.

Dar asta înseamnă a înțelege greșit natura muncii moderne de cercetare științifică. Legile care guvernează materia și energia sunt atât de complexe în ramificațiile lor, iar fenomenele lumilor însuflețite și neînsuflețite sunt atât de nelimitate, încât tendința grupurilor de cercetare este întotdeauna de a se menține mereu în limite stricte, ca nu cumva eforturile lor să fie risipite.

Acest lucru produce rezultate materiale, dar restrânge punctul de vedere. Cât de des trebuie ca astfel de lucrători să întâlnească un fapt ciudat sau o scipire de inspirație care, dacă este urmată, trebuie să ducă cu siguranță la ceva important, dar care, fiind "în afara cadrului", trebuie lăsată în pace?

CAPITOLUL ZECE

FOTOGRAFIEREA UNEI FLORI DIN SĂMÂNȚA EI

Toate lucrurile, prin puterea nemuritoare,
Aproape sau departe,
Ascunse
Unele de celelalte sunt legate,
Că nu poți să miști o floare
Fără a deranja o stea.

FRANCIS THOMPSON

Au fost făcute o serie de fotografii cu semințe și flori. Fig. 23 este fotografia unei flori de aconit. La prima vedere nu este nimic remarcabil la această fotografie, dar de fapt este aproape "magică" pentru că a fost făcută prin plasarea în cameră a unei sticle cu pastile homeopate de *Aconitum Napellus* și reglarea Camerei la rata vibrațională a florii. Se crede că fotografia este modelul energetic al florii de aconit care determină creșterea plantei.

Raza Fundamentală a fiecărei creaturi vii pare să conțină un tipar inherent, sau mai degrabă o serie progresivă de tipare, iar atunci când printr-un act de procreare sau germinare începe un nou ciclu de viață, ovulul fertilizat se dezvoltă în conformitate cu aceste tipare. La începutul ciclului de viață există o forță de creștere foarte puternică, sau potențial de fertilitate, care în Fig. 23 este arătat de punctele luminoase.

În Fig. 24, care este o fotografie a unei semințe de crin, camera a fost reglată la "potențialul de germinare", iar seria de pete circulare strălucitoare arată cu claritate unde acest potențial este cel mai puternic. În cea de-a doua fotografie, Fig. 25, camera a fost reglată pe "potențialul de a înflori".

Fig. 26 și 27 arată același lucru - în cazul unui castan sălbatic. În prima fotografie par să existe două tipuri diferite de zone fertile, cu un proces de atracție care are loc între cele mari și cele mici.

Fig. 27 luată pe rata vibrațională a "potențialului de a înflori" oferă o imagine a florii de castan care se *poate* materializa. Dintr-un motiv inexplicabil, camera nu a răspuns la o reglare pentru "castan". Se credea că anotimpul anului, primăvara, trebuie să fi avut ceva de-a face cu asta.

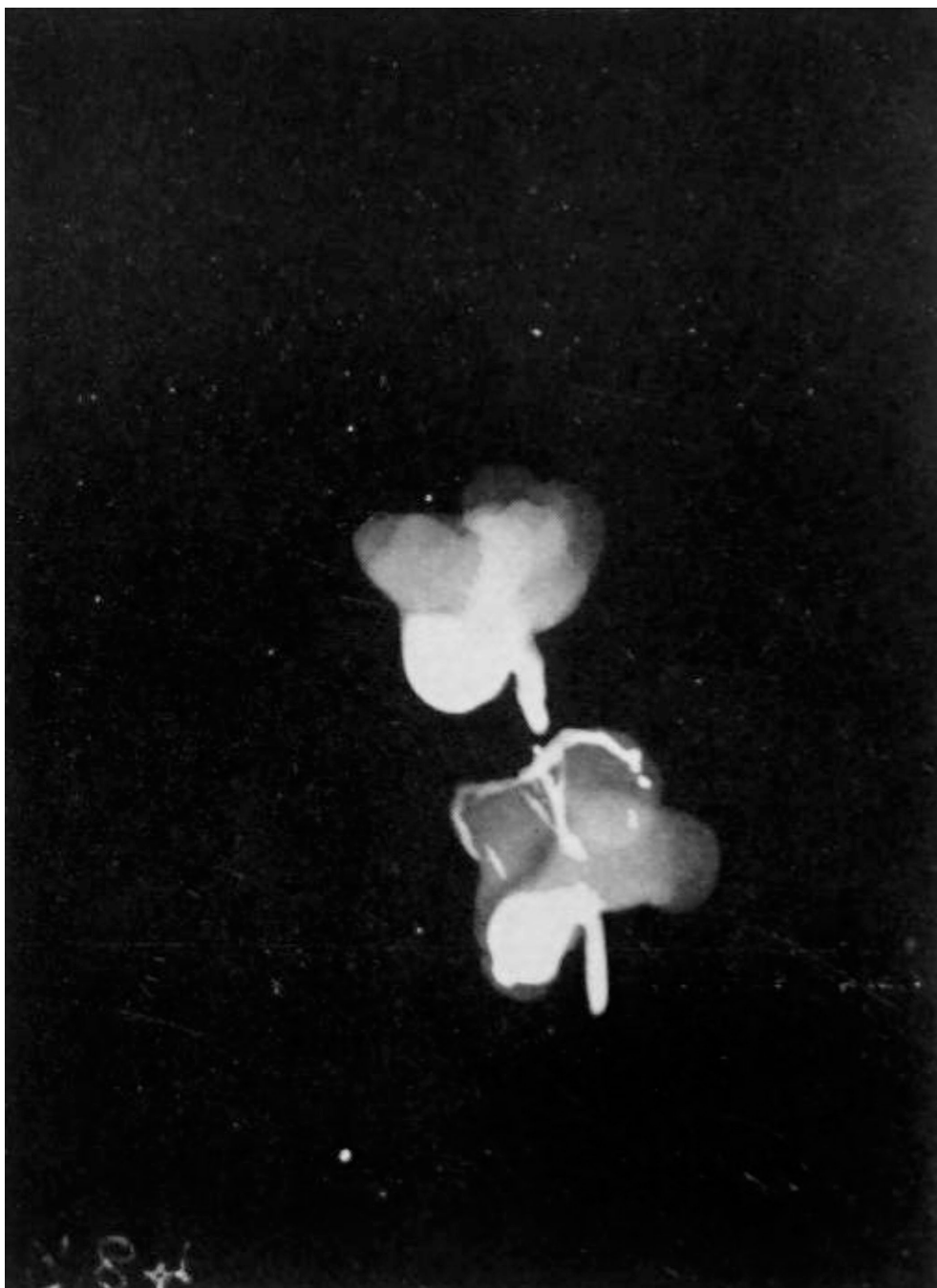

Fig. 23 – Radiație de la sticla cu pastile de Aconitum Napellus

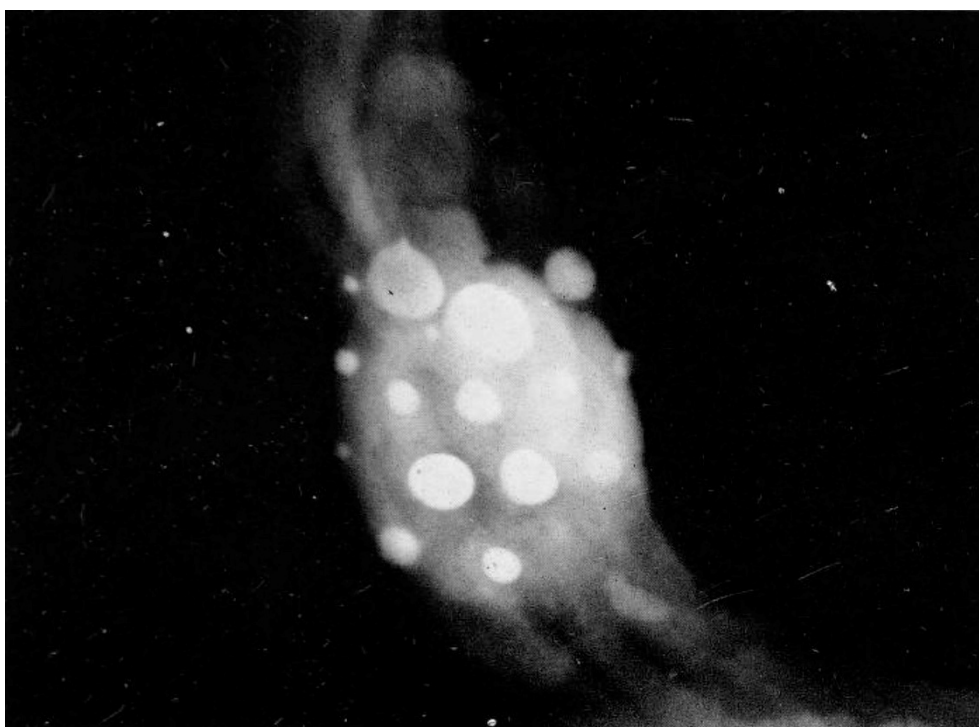

Fig. 24 – Radiație de la sămânța de crin care arată
bulbul din ciclul acesteia de viață.

Fig. 25 – Radiație de la sămânța de crin care arată
floarea din ciclul acesteia de viață.

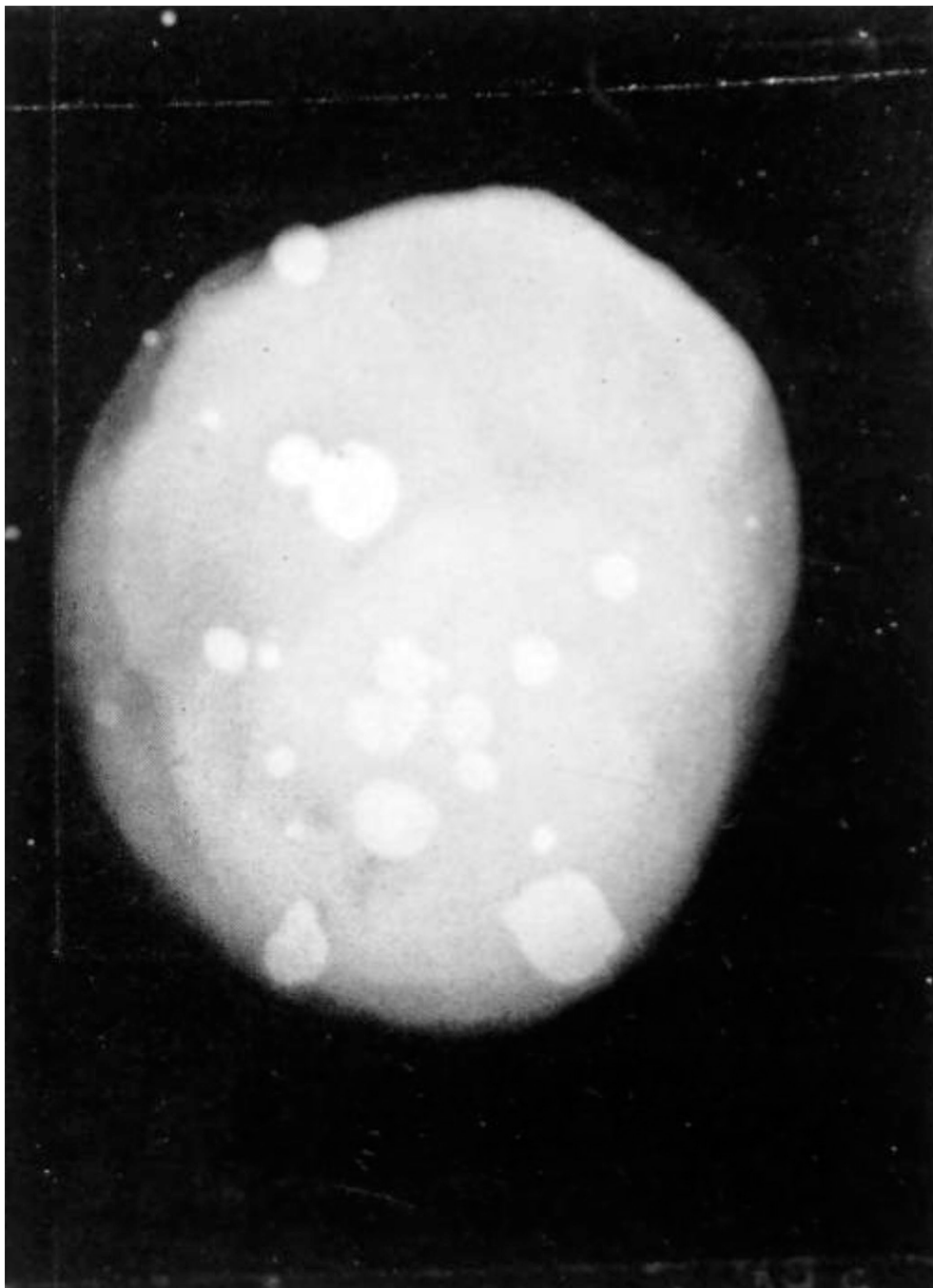

Fig. 26 – Radiație de la castanul sălbatic ce arată locurile de fertilitate.

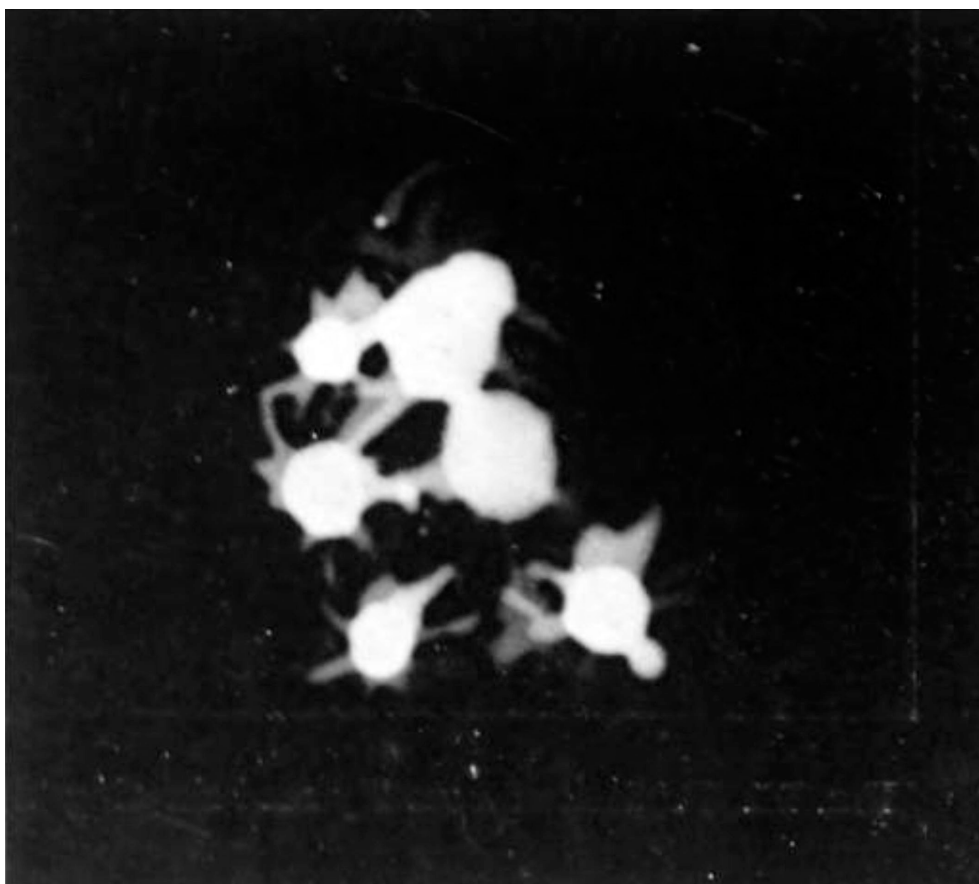

Fig. 27 – Radiație de la castanul sălbatic care arată
locurile de fertilitate în stadiul de floare
din ciclul acesteia de viață.

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Dacă luăm în considerare începutul unui nou ciclu de viață, să zicem procrearea unui copil uman, acesta începe la nivel celular ca un ovul fertilizat și trece prin etape progresive până când devine o ființă umană adultă. În orice moment al dezvoltării bebelușului, Camera îl va fotografia ca o entitate întreagă la nivelul pe care l-a atins. Rata vibrației sale se schimbă constant, iar Camera poate fi acordată la orice rată dorită.

Să presupunem, atunci, că o femeie însărcinată dorește să știe când a început sarcina, o serie de fotografii ale fătului pot fi făcute la diferite viteze de vibrație care corespund, să zicem, unei luni, trei luni sau șase luni, iar acordarea care dă cea mai clară impresie pe placă va indica perioada de timp.

Acest lucru poate fi văzut clar în Fig. 28-31, care sunt fotografii ale aceluiași făt făcute în aceeași zi, dar la viteze diferite de vibrație.

Rata vibrațională la trei luni în Fig. 30, a dat cel mai bun rezultat, deoarece fătul avea de fapt aproximativ trei luni. Fig. 31, luată la o rată de vibrație de șase luni, arată aproape ca o amenințare a unui avort spontan, dar aceasta numai pentru că embrionul nu emitea încă radiațiile corespunzătoare unei creșteri de șase luni. Pe de altă parte, a trecut deja de etapele de creștere corespunzătoare setărilor cadranelor în Fig. 28 și 29.

La momentul în care au fost făcute aceste fotografii, De La Warr nu se gândise încă să folosească Camera pentru determinarea sexului, dar de atunci a dezvoltat o tehnică de reglare a ratei vibraționale pentru ovare în cazul unui făt de sex feminin și testicule în cazul unui bărbat, iar aceste două rate oferă fotografii foarte clare într-un stadiu destul de timpuriu.

Exact în același mod ca și în creșterea unui embrion, schimbarea vitezei vibraționale în timpul progresului bolii va indica stadiul la care a ajuns boala.

Bolile par să înceapă în corpul câmpului de forță ca "potențial pentru cancer", "potențial pentru tuberculoză" și așa mai departe, astfel încât tendința de a dezvolta o boală poate fi stabilită înainte de apariția oricăror simptome fizice.

Pe măsură ce boala se dezvoltă, acordajul se modifică, fiecare acordaj reprezentând o etapă definită în progresia sa. Aceasta arată ce rezultate exacte pot fi obținute din reglarea precisă a cadranelor. Cu toate acestea, Camera nu este strict vorbind un instrument de diagnostic: ea nu face decât să confirme sau să infirme un diagnostic. Să o folosești ca dispozitiv de diagnosticare ar fi ca și cum ai căuta un post de radio cu lungime de undă necunoscută cu un set extrem de selectiv, oprind și pornind înainte de fiecare nouă încercare.

Curând a devenit evident că existau și alte utilizări în afara domeniului medical pentru care putea fi folosită Camera.

În 1950 s-a descoperit faptul surprinzător că o fotografie obișnuită a unei persoane ar acționa ca o "legătură" pentru a se conecta la ea, deși nu o legătură atât de bună ca o probă de sânge sau o lamelă de spută. Lui De La Warr i s-a părut că, într-un fel, radiațiile unei persoane sunt transmise la și re-radiate de emulsia de pe o placă fotografică.

Dacă ar fi așa, poate că radiațiile obiectelor neînsuflețite ar fi re-radiate de emulsie, caz în care ar putea fi dezvoltată o Cameră pentru prospectarea metalelor și mineralelor? El și-a modificat Camera originală și a produs modelul Mark 5, care a fost conceput special în acest scop.

Îngropând o cutie mică de cristale de Sulfat de Cupru în grădină, a făcut o fotografie a peisajului de la fereastra dormitorului său cu o cameră obișnuită.

Dacă teoria sa era corectă, emulsia de pe placă conținea acum radiațiile de sulfat de cupru într-un anumit punct de pe ea, astfel încât ar trebui să fie posibilă localizarea locului, pur și simplu din fotografie.

Astfel, fotografia de peisaj a fost plasată în Camera de Prospectare, care a fost reglată pe "sulfat de cupru". Când a fost făcută o fotografie, a arătat o reacție la modelul sulfatului de cupru.

Radiațiile conținute în emulsie erau în mod evident în rezonanță cu cristalele de sulfat de cupru care ocupau o poziție în grădină corespunzătoare poziției de pe fotografia de peisaj. Dacă cristalele ar fi îndepărtate, nu ar mai exista rezonanță și, prin urmare, nici o reacție fotografică în Camera de Prospectare.

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Cristalele au fost dezgropate și îndepărtate, fotografia de peisaj a fost înlocuită în fața camerei Mark 5 și a fost făcută o altă fotografie. A fost un gol. Acest experiment a fost repetat de zece ori și de fiecare dată a existat același rezultat gol.

Acest lucru părea să arate că era posibil să se prospecteze cu fotografii aeriene printr-un proces de eliminare. Cristalele au fost îngropate în trei locuri diferite și a fost făcută o altă fotografie de peisaj a sitului, după care placa a fost împărțită în mai multe segmente mici cu un tăietor cu diamant. Când aceste segmente au fost fotografiate separat cu camera Mark 5, doar cele care includeau locurile de cristale îngropate au arătat reacții fotografice; celelalte erau goale.

Un alt experiment a fost efectuat cu unul dintre aceste segmente, care a arătat o reacție. Emulsia a fost răzuită și s-a făcut o fotografie a sticlei transparente. Rezultatul a fost un gol. Dar când emulsia răzuită a fost plasată în Cameră, a existat o reacție. Părea sigur, așadar, că radiațiile care produceau rezonanță cu cristalele erau conținute în emulsie.

De la Warr a decis să construiască o Cameră de Prospectare îmbunătățită și în timp util a apărut modelul Mark 6, care concentrează energia astfel încât să ofere fotografii ale depozitelor subterane fără a fi nevoie să o ducă la fața locului. Poate dura câțiva ani pentru a fi perfecționată, dar merită timpul și efortul pentru că prospectarea oferă posibilități neobișnuite. În mineritul aurului, de exemplu, filoanele sunt adesea neregulate și există cu siguranță o mulțime de presupuneri. Noua tehnică ar trebui să ofere informații mult mai precise și mai fiabile decât este posibil atunci când se utilizează chiar și cele mai recente metode alternative.

Un experiment interesant a fost efectuat cu ajutorul colonelului M., care este capabil să detecteze apa cu o tijă radiestează. Colonelul M. a fost interesat să găsească locuri potrivite pentru găuri de foraj lângă Kuweit în Golful Persic, unde apa potabilă trebuie fie distilată, fie adusă la mulți kilometri pe mare.

S-a stabilit ca el să trimită Laboratoarelor Delawarr câteva instantanee de 35 mm. făcute de la sol, peste posibile surse de apă subterană găsite cu tija radiestează. Negativele vor fi plasate în camera Mark 6 și site-urile testate pentru apă potabilă și salmastră.

Când s-a făcut acest lucru cu o fotografie a unui loc numit Situl 13, s-a obținut o fotografie. Pentru a o obține, a fost plasată o mostră de apă salmastră în Cameră, care a arătat că apa de sub Situl 13 era salmastră; pentru că atunci când o mostră de apă de la robinet a fost plasată în Cameră nu a existat nici o reacție.

La timpul potrivit, un foraj a fost săpat în acest punct care a lovit o sursă arteziană de apă salmastră. Astfel, o Cameră din Oxford a localizat cu precizie o sursă de apă subterană în Iran și chiar i-a măsurat calitatea.

Nu numai metalele și mineralele, ci și animalele fără stăpân și persoanele dispărute pot fi urmărite prin aceste noi metode fotografice.

S-a făcut un experiment pentru a vedea dacă Camera poate identifica o fotografie dintr-o amprentă. Luând amprenta secretarei sale și folosind-o ca legătură, de La Warr a amestecat fotografia cu altele și, făcând testul, a descoperit că Camera va da o reacție doar atunci când fotografia și amprenta corectă va apărea.

Fără îndoială, această metodă ar putea fi folosită în locul paradei greoaie de identificare. Și așa cum apa, cărbunele, petrolul și așa mai departe pot fi localizate prin prospectare, la fel și un criminal dispărut ar putea fi urmărit de poliție care ar "prospecta" cu ajutorul unei fotografii aeriene a unui oraș fotografia sau amprentele criminalului și o Cameră de la sediul poliției, reglată pentru a-i detecta radiațiile.

Se poate spune acum că, prin intermediul fotografiei sale, Pontecorvo, omul de știință care a plecat în Rusia, a fost localizat de camera Mark 2 la periferia Leningradului la trei săptămâni după evadarea sa prin Italia. Corectitudinea acestui rezultat a fost confirmată ulterior.

Fotografia sa a fost plasată în Cameră și a radiat cu diverse "fixuri" de altitudine și longitudine până când s-a stabilit o stare de rezonanță cu partea lumii în care se afla Pontecorvo. Există o reglare separată a aparatului pentru "poziția în spațiu". Mai târziu, această Cameră Mark 2 a fost surclasată de modelele Mark 5 și Mark 6, care sunt mai eficiente pentru prospectare.

Este doar un pas scurt de la aceasta șa detectarea mișcărilor inamice în timp de război. Camuflajul devine din ce în ce mai elaborat și mai eficient, așa cum s-a arătat în luptele din Coreea și Indochina.

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Dar nici un camuflaj oricât de elaborat nu ar putea ascunde prezența trupelor, tunurilor și vehiculelor blindate fotografiate din avioane ziua sau noaptea cu raze infraroșii și apoi analizate de camera Mark 5.

Este adevărat, fotografia în infraroșu a fost acum dezvoltată la un standard foarte înalt, astfel încât este capabilă să detecteze chiar și amprente bine marcate, dar nu poate identifica instalațiile subterane decât în mod indirect prin descoperirea intrărilor și ieșirilor.

O aplicație excepțional de utilă ar fi detectarea câmpurilor minate. Noua fotografie ar fi mult mai rapidă decât metoda laborioasă de căutare a minelor de pe teren cu un detector electronic. Probabil că ar putea fi localizate și silozurile bombelor atomice în țara inamică. Într-adevăr, atunci când aceste Camere sunt perfecționate, nu există nici un motiv pentru care aproape nimic să nu poată fi urmărit, de la un submarin la un dictator străin.

În timp de război, chiar mai mult decât pe timp de pace, oboseala metalelor este o problemă serioasă, în special la motoarele de avioane. Experimentele arată că o tehnică de testare a părților funcționale ale motoarelor de avioane ar putea fi dezvoltată pe aceleași linii ca și cea pentru diagnosticarea bolilor la pacienți. Nu există nici un motiv pentru care acest lucru ar trebui făcut doar atunci când mașinile sunt pe sol. Deși nu a fost încă făcut un test, se crede că o aeronavă ar putea fi verificată în timp ce este în zbor, cu condiția să-și mențină cursul în timp ce fotografia era făcută.

De ce această condiție? Pentru că De La Warr a descoperit că atunci când făcea fotografii ale pacienților cu camera sa Mark 1, orice mișcare rapidă de rotație din partea pacientului în timpul expunerii producea o imagine neclară.

Aceasta a fost doar una dintre surprizele pe care Camera i-a pregătit-o. După cum vom vedea mai târziu, avea multe altele, dintre care unele erau atât de ciudate încât aproape că părea că Camera era vrăjită.

De fiecare dată când Camera s-a comportat într-o manieră neresponsabilă, a trebuit întreprinsă o nouă linie de cercetare pentru a afla cauza acesteia.

Acest lucru a fost uneori destul de enervant, dar ceea ce a înrăutățit problema a fost tendința Camerei de a se comporta urât atunci când un om de știință sau oameni de știință reprezentând o instituție importantă investigau afirmațiile lui De La Warr. Motivul a devenit evident mai târziu.

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Fig. 28 – Cu Camera setată pentru o sarcină în luna 1

Fig. 29 – Cu Camera setată pentru o sarcină în luna 2

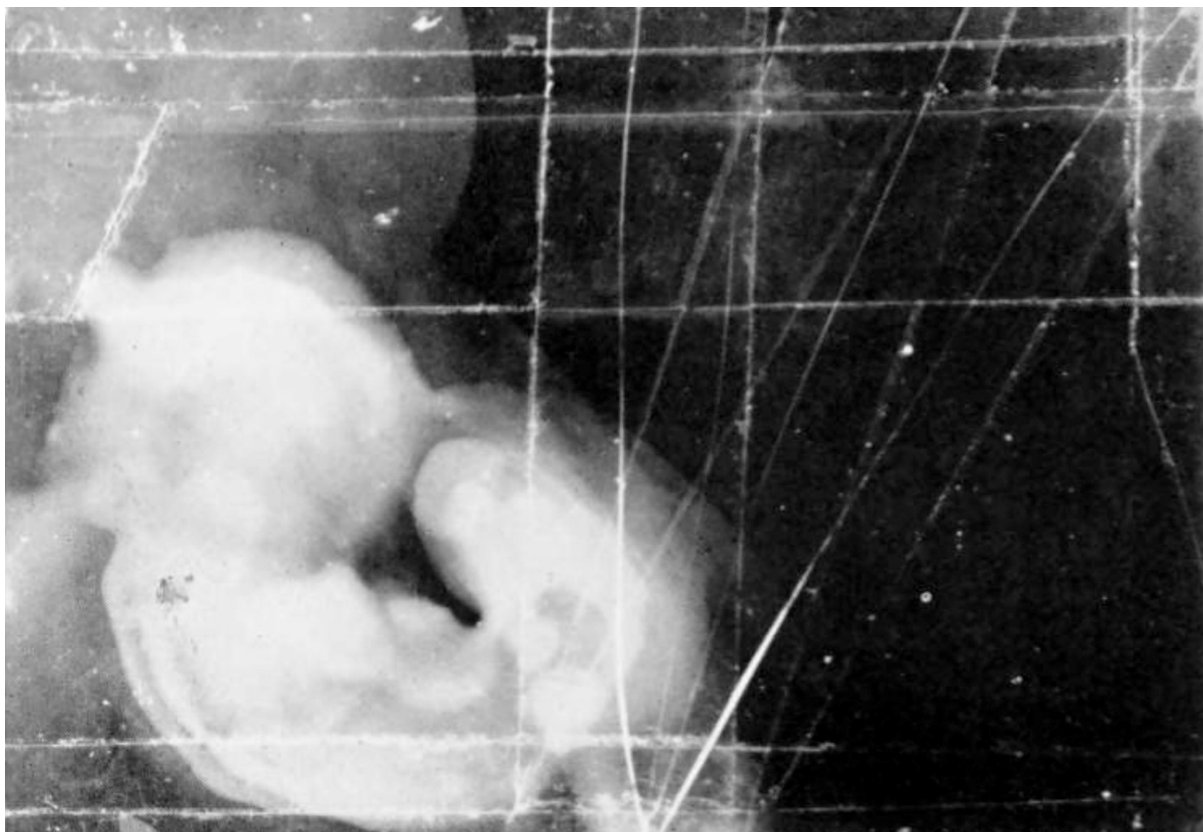

Fig. 29 – Cu Camera setată pentru o sarcină în luna 3

Fig. 31 – Cu Camera setată pentru o sarcină în luna 6

CAPITOLUL UNSPREZECE

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Considerați frecvent legătura tuturor lucrurilor din univers și relația lor între ele. Căci într-un fel toate lucrurile sunt implicate unele cu altele și toate în acest fel sunt prietenoase unele cu altele; căci un lucru vine în ordine după altul, și aceasta în virtutea mișcării active și a conspirației reciproce și a unității substanței.

MARCUS AURELIUS ANTONINUS

Faptul că dacă un pacient își întoarce corpul rapid în timp ce i se face o fotografie cu Camera Mark 1, imaginea este neclară, nu se datorează aceleiași cauze care estompează o fotografie făcută cu un timp de expunere de către o cameră obișnuită. Pacientul poate face orice mișcare îi place, cu condiția să nu fie una de rotație rapidă, căci nu va afecta imaginea. Estomparea, de fapt, nu este legată de schimbarea liniară a poziției, ci de rezonanță. Acest lucru a fost clarificat într-o altă serie de experimente.

Deoarece există rezonanță între un pacient și proba sa de sânge, era rezonabil să presupunem că există rezonanță între o plantă și sucul său extrudat sau între o plantă și frunza sa ruptă. Și pentru că sunt implicate câmpuri magnetice, s-ar putea ca rezonanța să fie afectată de modul în care o frunză este rotită sau orientată după ce a fost îndepărtată.

Pentru a testa acest lucru, a fost efectuat un experiment în care o frunză de la o plantă mică a fost montată pe un card și apoi plasată pe o lamelă întunecată în contact cu o peliculă infraroșie. Lamela a fost apoi așezată pe sol și lăsată în această poziție închisă pentru a exclude lumina.

Frunza și lamela au fost rotite cu 360 de grade și la fiecare interval de 15 grade s-a făcut o expunere, folosind o peliculă nouă, făcând douăzeci și patru de expuneri în total.

S-a constatat că a existat o singură poziție în care filmul a fost neclar, și aceasta a fost evident poziția în care a existat rezonanță între frunză și plantă.

Pentru a fi de două ori sigur, frunza și lamela au fost din nou plasate în această poziție critică. Planta a fost apoi dezgropată și rotită cu treizeci de grade. Când a fost făcută o altă fotografie, filmul nu a mai fost neclar.

Nu părea să existe vreo îndoială atunci, că exista rezonanță între plantă și frunză atunci când se aflau în pozițiile corecte de rotație, deși erau separate de o distanță de cel puțin 100 de metri. Ulterior, s-a constatat că această distanță ar putea fi mărită la 300 de metri fără a afecta rezultatul.

Când sucul din plantă a fost uns pe o bucată de hârtie de filtru, s-a constatat că hârtia de filtru poate fi orientată exact în același mod ca frunza pentru a obține rezonanță cu planta părinte.

Experimentele au arătat, de asemenea, că o plantă era în rezonanță cu câmpul magnetic al Pământului atunci când se afla în poziția în care a crescut dintr-o sămânță, deoarece dacă era dezgropată și rotită în intervalul de 360 de grade, expunerile dădeau cea mai puternică reacție în poziția de creștere.

Pentru a confirma acest lucru, plantele tinere au fost dezgropate și replantate, iar cele care au fost replantate în poziția inițială de creștere au crescut la început mai puternic și mai rapid decât celelalte. Aceasta este o explicație interesantă a ceea ce este cunoscut sub numele de "degete verzi". Persoanele cu acest dar replantează instinctiv în poziții de rotație care favorizează o creștere optimă.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește un pacient și specimenul său de sânge, deși nu este un factor atât de puternic ca în cazul unei plante și al sucului ei, deoarece sângele uman radiază mult mai puternic. Pentru cele mai bune rezultate, sângele înmuiat într-o bucată de hârtie absorbantă trebuie să fie orientat corect și există o poziție de rotație pentru pacientul însuși, care dă cea mai puternică reacție cu pata de sânge.

Poate părea o noțiune ciudată că chiar și lichide, cum ar fi sângele și sucul extrudat, pot avea poziții de rotație critice, dar se pare că acest lucru depinde de efectul combinat al numărului mare de molecule din lichid, fiecare având propriul fascicul direcțional.

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Unele dintre experimentele în fotografie, cum ar fi diagnosticarea stării fizice a unui pacient îndepărtat și obținerea unei imagini clare a unui embrion pe o distanță intermediară de aproximativ 150 Km, au arătat că, Camera nu este limitată de spațiu în același mod ca, de exemplu, instrumentele electronice. Într-un experiment, un pacient din Noua Zeelandă a fost "fotografiat" destul de bine din proba sa de sânge care se afla la Oxford. Toate tipurile fizice de energie, cum ar fi cele de care depind instrumentele electronice, scad în intensitatea lor cu pătratul distanței față de sursă, dar Camera depinde de alte tipuri de energii care vin sub legi diferite.

În același mod, părea posibil ca, Camera să nu fie legată de Timp, așa cum ar fi fost o cameră obișnuită, caz în care ar fi fost posibil să fotografiem evenimente din trecut. Și acest lucru s-ar potrivi destul de bine cu concepția spectrului magnetic care părea a fi multidimensional. În plus față de cele trei dimensiuni spațiale de lungime, lățime și înălțime, spectrul ar trebui să aibă o a patra dimensiune sau dimensiunea de timp, iar vectorul de timp ar trebui să fie exprimabil ca un acord pe Raza Fundamentală.

În 1950, De La Warr a decis testeze acest lucru, încercând să facă o fotografie a propriei sale nunți care avusese loc în 1929. A făcut un aparat adecvat cu o atingere suplimentară pe spirală, pentru poziția vectorului timp, iar cu probe de sânge ale soției sale și ale lui unul lângă altul, a rotit cadranele, păstrând gândul clar în minte: Ziua nunții mele, 1929.

Detectorul portabil a detectat foarte clar o reacție. A fost atât de brusc încât a fost înclinat să nu aibă încredere în ea și să caute în altă parte cu cadranele. Dar după mai multe încercări de a infirma acordul, a fost convins că era cel corect, așa că a expus placa.

Când a fost dezvoltată, placa a arătat două modele de energie întunecată cu o asemănare foarte aproximativă cu ființele umane. Acesta a fost un rezultat atât de important, cu consecințe atât de ample, încât a decis să repete experimentul cu "controale". Două fotografii de control urmau să fie dezacordate, ambele trebuind să dea un rezultat zero dacă experimentul era valid.

Începând de la capăt, a luat un nou acord pe Raza Fundamentală pentru "Ziua Căsătoriei, 1929" și l-a găsit practic identic cu setările din primul experiment. Apoi a expus placa, a făcut cele două fotografii de control și le-a dezvoltat pe toate trei.

A fost un moment satisfăcător când plăcile au ieșit din baia de fixare, una cu un contur clar al acelorași modele energetice și celelalte două goale.

Examinând-o pe prima, a văzut că erau două câmpuri de forță care aparțineau, așa părea, a două figuri în picioare. Cine erau? Folosind placa fotografică în același mod ca o probă de sânge (pentru o legătură) și testând cu camera Mark 1, a verificat faptul că aceste două câmpuri de forță erau cele ale soției sale și ale sale.

Erau destul de brute în contur, dar la fel era și aparatul, care era doar o "pocnitoare" realizată din piese de schimb. Cu toate acestea, rămâne faptul că, oricât de imperfect, *un eveniment trecut a fost fotografiat*, dovedind că timpul este un vector al spectrului magnetic și că spectrul are un loc în sine pentru evenimente.

Un alt experiment foarte interesant în noua fotografie a aruncat o lumină suplimentară asupra principiilor de care depinde funcționarea Camerei.

Aceasta a apărut din fotografia oarecum surprinzătoare, care a fost obținută de la racla Sfântului Ignațiu. Un prieten cleric s-a oferit să efectueze o ceremonie de consacrare și s-a decis să fotografieze o sticlă de apă sfințită.

O parte din apa de la robinet Oxford a fost apoi binecuvântată și fotografiată, rezultatul fiind prezentat în Fig. 32.

Comparând-o cu Fig. 21, care este aceeași apă de la robinet înainte de binecuvântare, este ușor de văzut că energia vitală i-a fost adăugată prin ceremonie.

Acest succes l-a determinat pe De La Warr să efectueze un experiment mai elaborat folosind sare în ritual. De data aceasta, un alt preot, îmbrăcat în sutană și patrafir, a oficiat o slujbă de binecuvântare de cincisprezece minute în conformitate cu Liturghierul Sarum, cu rezultatul izbitor arătat în Fig. 33.

Aici era ceva care eclipsa toate experimentele anterioare și care arăta clar existența unor forțe și influențe care nu pot fi arătate în manualele științifice. Care este explicația?

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

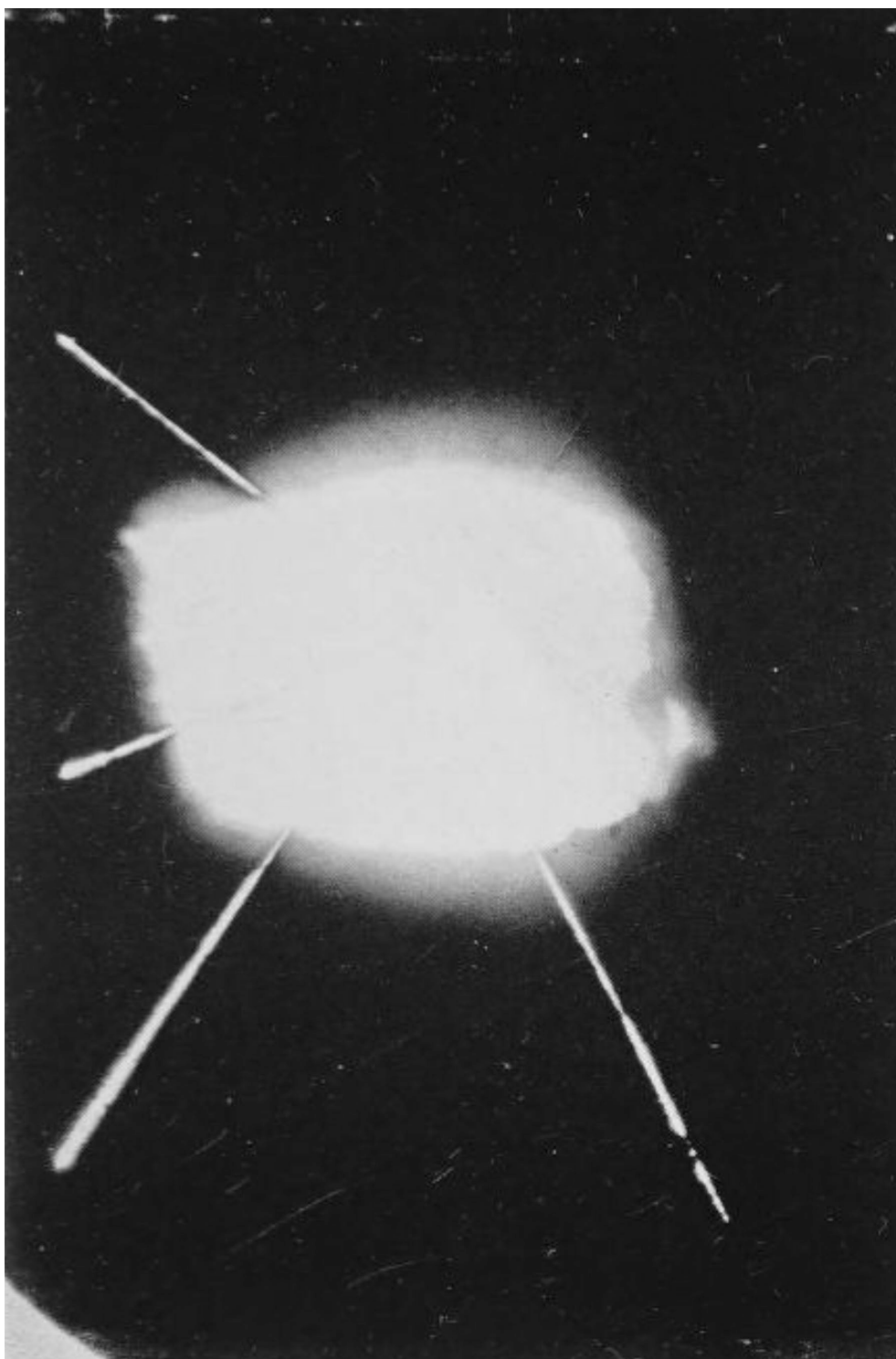

Fig. 32 – Radiația de la apa de robinet din Oxford,
după binecuvântarea făcută de Rev. J. C. Stephenson

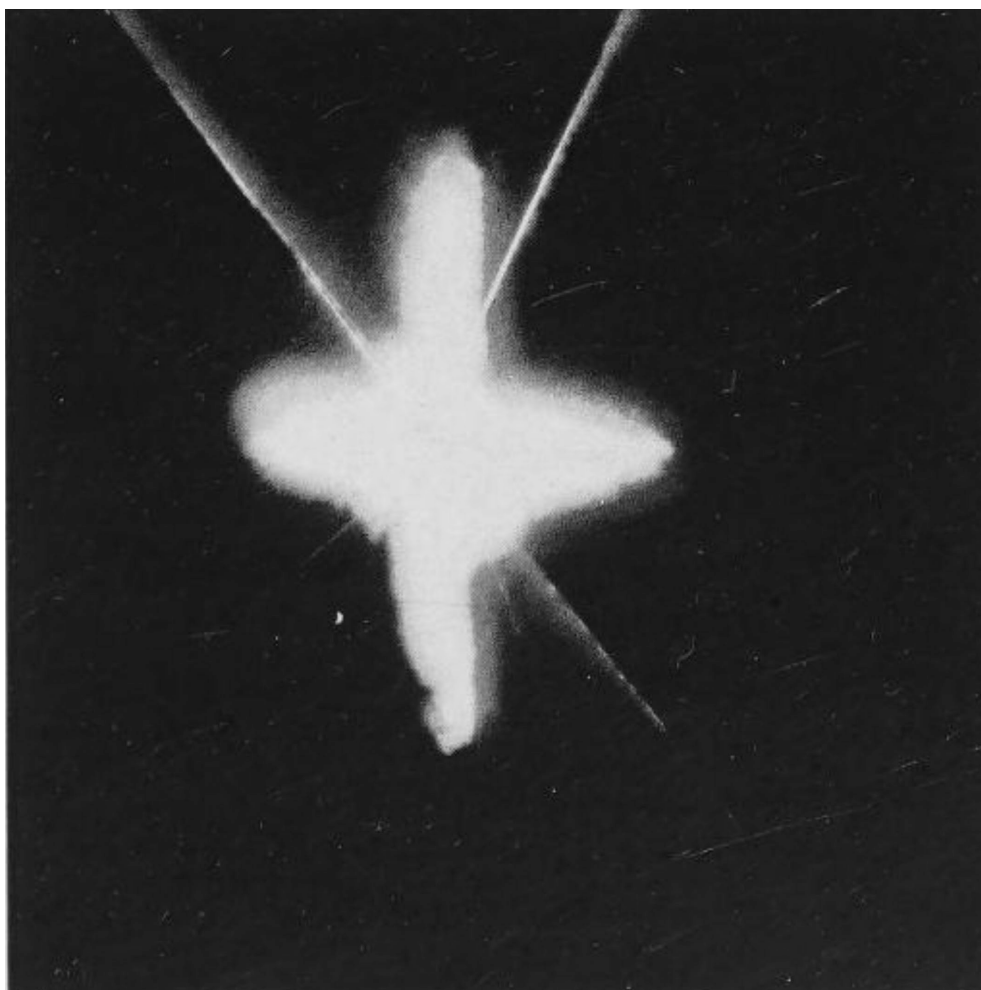

Fig. 32 – Radiația de la apa de robinet din Oxford,
după binecuvântarea făcută de Rev. P. W. Eardley

CE FACE CAMERA FUNCȚIONALĂ?

Ulterior s-a constatat că modelul de pe placa fotografică era în acord cu gândul preotului, în timp ce efectua ceremonia. El a recunoscut că nu l-a putut vizualiza niciodată pe Dumnezeu ca persoană, ci a preferat să folosească un gând simbolic ca o piatră de temelie către concepția Puterii Divine.

Acesta a luat forma unui crucifix ușor în perspectivă, cu capul lui Hristos într-o parte în postura tradițională și cu curele la picioarele Sale. Acest lucru poate sugera pentru unii cititori că Camera doar fotografiază ceea ce este în mintea operatorului. Nu este așa. Deși gândirea este un factor care contribuie la diagnosticarea unei boli cu instrumentul de diagnostic, ea nu este în niciun caz creatorul acesteia. Se poate afirma categoric că în timpul realizării a peste 10.000 de expuneri nu s-a găsit nici un indiciu că Camera fotografiază doar ceea ce *operatorul* știe sau gândește în mod deliberat.

În același timp, lucrarea lui De La Warr pare să arate că "formelegând" există. Sunt lucruri reale, fără masă pozitivă. Masa lor este negativă.

De asemenea, prezența fizică a operatorului pare a fi esențială. Pentru a testa acest lucru, De La Warr a montat un comutator de telecomandă pe Cameră și a încercat să facă o fotografie cu operatorul la douăzeci de metri distanță de ea. Rezultatul a fost o placă goală.

Un alt experiment a fost conceput pentru a afla cât de mult trebuie să știe operatorul despre ceea ce a fost reglată Camera să detecteze. În timp ce se afla pe aeroportul din Londra, așteptând sosirea fiicei sale din America, De La Warr l-a sunat pe medicul de la laboratoarele sale din Oxford, cerând ca Camera să fie setată pentru a-i detecta osteoartrita degenerativă, dar fără ca operatorului să i se spună ce trebuie să fotografieze.

S-a făcut o expunere cu doctorul absent din camera de fotografii, iar rezultatul a fost o fotografie foarte slabă.

Doctorul a sunat apoi și i-a spus operatorului care este reglajul. A fost făcută o altă fotografie, iar de data aceasta imaginea a fost extrem de bună.

Cum să reconciliem acest lucru cu ceea ce s-a spus înainte?

O explicație provizorie este că Camera este un ajutor artificial pentru ceea ce este cunoscut sub numele de percepție extrasenzorială sau P.E.S.

P.E.S. a fost investigată exhaustiv de Dr. Rhine, de la Universitatea Duke, S.U.A., care a efectuat sute de mii de experimente reducând rezultatele la analize statistice.

În aceste experimente, un număr mare de oameni au fost rugați să numească cărți care erau întoarse cu fața în sus una câte una într-o altă cameră, să descrie obiecte manipulate de asistenți la sute de kilometri distanță și, în general, să dea informații de care nu puteau fi conștienți. Iar rezultatele au arătat că, în medie, au fost capabili să facă acest lucru cu o precizie mult mai mare decât cea care poate fi atribuită unei simple presupuneri. Concluzia este că posedăm P.E.S., o facultate slab dezvoltată, fără îndoială, dar totuși reală, care este capabilă într-o oarecare măsură să funcționeze dincolo de limitele timpului și spațiului.

Se pare că în utilizarea camerei, P.E.S. a operatorului sondează câmpul de forță al pacientului sau oricare ar fi subiectul fotografiei - iar camera înregistrează schimbarea rezultată a câmpului de forță al operatorului.

În același timp, mintea obișnuită a operatorului își joacă rolul. În testele Dr. Rhine era necesar ca subiecții săi să știe ce li se cerea să dezvăluie și, în același mod, operatorul unei Camere trebuie să aibă în minte lucrul pe care încearcă să-l fotografieze. Mintea obișnuită acționează ca un fel de legătură, nu face sondarea.

În acest stadiu este imposibil să fii dogmatic. Dar, după cum vom vedea mai târziu, rezultatele care pot fi obținute prin această nouă și ciudată formă de fotografie sunt prea strâns legate de rezultate verificabile pentru a fi respinse ca fiind poze imaginare în mintea operatorului. Fotografiile corespund întotdeauna cu ceva care există, chiar dacă sunt doar forme-gând create de un preot ofician, dar mintea operatorului este un factor necesar în crearea condițiilor care permit să fie făcute.

CAPITOLUL DOISPREZECE

TRATAREA PLANTELOR PRIN FOTOGRAFIILE LOR

Într-o lume întunecată și rece ne aflăm, dacă nu deschidem ochii
interiori ai spiritului către flacăra interioară a naturii.

GUSTAVE TH. FECHNER, *Viața sufletească a plantelor*

DE LA WARR a descoperit în 1950 că emulsia de pe o placă fotografică obișnuită era legată într-un fel de persoana a cărei fotografie a fost făcută. În același mod, s-a constatat că o plantă a fost legată de fotografia sa. Așa stând lucrurile, era de așteptat ca creșterea unei plante să poată fi stimulată prin iradierea fotografiei sale cu un dispozitiv radionic precum Colorscopul. Cercetările ulterioare au arătat că acesta părea să fie cazul, iar în 1954 o serie de experimente controlate pe plante efectuate la Laboratoarele Delawarr au dovedit acest lucru fără îndoială.

Cum poate exista o legătură între o plantă și fotografia ei? Dacă fotografiem o varză, imaginea de pe placă este formată din multitudinea de raze de lumină reflectate care vin de la varză. Dar, pe lângă aceste raze de lumină, radiații vitale de tipul celor care au fost discutate în această carte sunt emanate de varză și acestea de asemenea sunt recepționate de emulsie.

Cu riscul de repetare, fiecare moleculă de materie poate purta o sarcină electrică *specifică* acelei molecule atunci când este încărcată în acest fel; și această sarcină poate acționa ca un post de radio inimaginabil de mic care transmite și recepționează propriile semnale particulare. Când toate aceste nenumărate miriade de molecule încărcate își răspândesc radiația, ele construiesc ceea ce se poate numi un "tipar generic", care, după cum am observat deja, este mijlocul prin care apare forma în lumea materială.

Semnalul combinat de la o plantă sau de la o ființă umană, un semnal care este construit de toate transmisiile separate ale miliardelor de molecule încărcate care îl compun, este unic. Această varză din câmară nu este chiar la fel cu orice altă varză; Domnul Brown este puțin diferit în alcătuirea sa fizică față de orice alt om din lume. În același mod, semnalele transmise de această varză sau de la domnul Brown sunt diferite de orice alte semnale difuzate.

Mai mult, deoarece fiecare sarcină moleculară minusculă este și o stație de recepție, modelul generic al unei plante sau al unei ființe umane guvernează modelul semnalelor primite din exterior. Aici își joacă rolul o fotografie. Emulsia păstrează modelul generic al lucrului care este fotografiat și, prin urmare, acționează ca un fel de transmițător acordat. Dacă o transmisie radionică este proiectată prin ea, acest model generic va transmite exact modelul de radiații adecvate pentru a afecta planta la distanță.

Deoarece plantele sunt strâns legate de solul în care cresc și în special de microbacteriile care formează o parte vitală a solului, părea probabil că solul însuși conținea un număr prodigios de molecule care transportă sarcini electrice și că aceste sarcini ar afecta fertilitatea solului; de asemenea, că creșterea și scăderea populației microbacteriene a fost într-un fel legată de creșterea și scăderea încărcăturilor electrice. De asemenea, era probabil ca sarcinile încărcate din sol să nu fie distribuite uniform, ci să stea în pachete.

Au fost efectuate mai multe experimente și s-a constatat că două tije de testare din cupru conectate la un galvanometru au dat alternativ citiri ridicate și scăzute, atunci când au fost împinse în pământ. Citirile au variat mult în funcție de loc și, în timp ce au fost cele mai mari atunci când au fost introduse pentru prima dată, acestea au scăzut treptat și au ajuns la zero după câteva ore.

A existat o mare diferență între condițiile electrice în solul netulburat și în solul care tocmai fusese săpat. Când solul a fost îndepărtat dintr-o gaură de testare de aproximativ 10 cm pătrați și 30 de cm adâncime, amestecat bine și înlocuit, citirile galvanometrului au fost aceleași la adâncimi diferite, dar au fost extrem de scăzute.

Aceasta a arătat că săparea și amestecarea au efectul de a descărca pachetele de potențial electric și de a distribui sarcinile uniform - un fapt care ar trebui să intereseze pe cei care cred că se pot obține recolte mai bune lăsând solul netulburat.

O serie mai detaliată de experimente a fost efectuată pentru a măsura sarcinile electrice din solul care este lăsat în starea sa naturală. Aparatul folosit a fost un vas de alamă, dublu, pe care a fost fixat un electrod central de alamă pe un izolator, izolatorul împiedicând orice contact între electrod și vas.

Vasul a fost suspendat de galvanometru pentru a evita orice scurgere, iar conexiunea de împământare a galvanometrului a fost conectată la electrodul central. Vasul a fost apoi umplut cu pământ care a fost menținut umed în timpul experimentului.

Din 29 iulie 1954 până în 22 Septembrie s-au făcut citiri la fiecare două ore. Au prezentat variații foarte considerabile. Odată au variat de la 77 de microvolți minus la 22 de microvolți plus în 24 de ore.

Care a fost cauza acestor variații? Înregistrările ploii, temperaturii și soarelui care au fost făcute cu atenție nu au arătat semne de legătură cu citirile electrice; Nici nu părea posibil ca acțiunea electrolitică dintre sol și suprafețele metalice să poată explica fenomenul. Electroliza locală din sol părea mai aproape de adevărata explicație, deși nu putea explica pe deplin rezultatele. Cel mai probabil răspuns la problemă a fost că miriadele de microbacterii locale sunt supuse unor schimbări rapide și că aceste modificări afectează sarcinile electrice din sol.

Dacă ar fi așa, atunci tratamentul radionic care poate influența celulele vii poate influența și microbacteriile, care la rândul lor vor produce stimularea electrică pentru a promova o fertilitate mai mare. Pe această ipoteză a fost efectuat un alt experiment.

Două locuri la 40 de metri distanță au fost alese aproape de laboratoare. Pentru a elimina orice posibile variații ale solului, solul a fost îndepărtat din fiecare loc, cernut, amestecat și înlocuit. După șase zile în care solul a fost lăsat să se așeze, locația A fost fotografiată cu o cameră standard. Locația B de control, nu a fost fotografiată.

Timp de o lună, locația A a fost tratată radionic prin iradierea zilnică a fotografiei în camera obscură a laboratorului. Fiecare locație a fost apoi plantată cu patru verze care, pe cât posibil, erau exact de aceeași dimensiune și robustețe.

În primele două săptămâni nu a existat nici o diferență aparentă în creșterea celor două grupuri de plante, dar de atunci până la sfârșitul experimentului varza din locația A (Fig. 35) a crescut de cel puțin trei ori mai repede decât cea din locația B (Fig. 36). La patru săptămâni de la maturitate, plantele tratate erau de fapt de aproximativ de trei ori mai mari decât martorii netratați.

S-au făcut aranjamente pentru a repeta experimentul la o scară mai mare. De data aceasta a fost aleasă o fâșie continuă de grădină, de 2 m lățime și 11 m lungime, deoarece trei rânduri de mazăre care creșteau deja în ea erau atât de uniforme ca mărime încât dovedeau o consistență neobișnuită a solului.

Au fost realizate 16 parcele. 15 dintre ele, inclusiv parcelele netratate dintre cele experimentale, aveau exact aceeași dimensiune, în timp ce parcela 16, care traversa situl, a acționat ca un control suplimentar. Cele 15 parcele au inclus 6 parcele tratate, 2 parcele de control netratate și 7 parcele bufer.

Selecția aleatorie a parcelelor a fost efectuată sub supravegherea Dr. E. W. Russell de la Laboratorul de Știința Solului, Universitatea Oxford.

Două dintre parcele au fost fotografiate și fotografiile au fost iradiate în Laboratorul DelaWarr în fiecare zi timp de o lună. 91 de plante de broccoli, de aproximativ 17 centimetri înălțime, au fost apoi plantate la 45 cm distanță pe toată fâșia de grădină. Alte 4 parcele au fost fotografiate și adăugate pe lista de tratament.

Experimentul s-a încheiat când înghețul și zăpada au oprit orice creștere. După sortare și cântărire, s-a constatat că plantele tratate erau cu 81% mai grele decât plantele netratate. Acea fotografie din Fig. 37, care a fost făcută în Octombrie, reflectă dimensiunile relative ale plantelor tratate (în stânga imaginii) și ale plantelor de control netratate (în dreapta imaginii).

Nu a putut fi descoperită necroză pe locurile tratate, dar unele au fost vizibile pe locurile de control.

Lucrările anterioare din laborator au arătat că o plantă în poziția sa inițială de creștere se află și în poziția sa critică de rotație și, prin urmare, în conformitate cu sursele de viață care o susțin: în această poziție primește cantitatea optimă de radiații vitale.

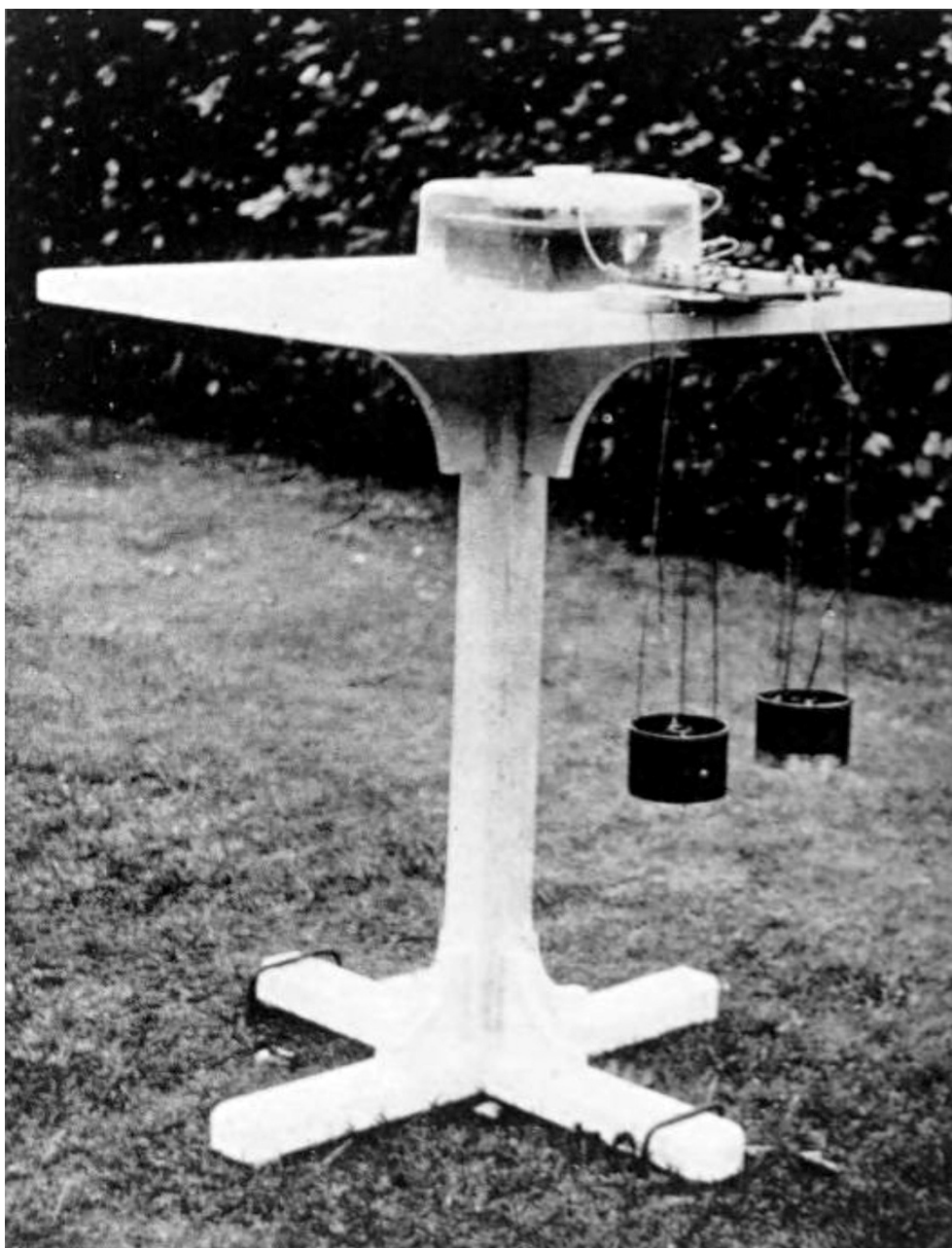

Fig. 34 – Vasele de alamă suspendate de galvanometru

Fig. 35 – Varza tratată

Fig. 36 – Varza netratată

Fig. 37 – Plantele tratate și netratate

În același mod, solul conținut într-un ghiveci de flori va dobândi treptat o caracteristică similară, astfel încât, dacă ghiveciul este rotit, există o poziție critică care este cea mai bună pentru creștere. Când se află în această poziție, este, de asemenea, în rezonanță cu alte ghivece de aceeași dimensiune care se află în pozițiile lor critice de rotație.

Pentru a demonstra acest lucru, trei vase au fost folosite într-un experiment aranjat între Londra și Oxford. După ce a fost umplut cu pământ londonez, vasul 1 a fost rotit în poziția critică cu ajutorul detectorului portabil, în timp ce vasul 2 a fost rotit în poziția critică în raport cu ghiveciul 1. Vasul 3, vasul de control, a fost rotit la 40 de grade din poziția sa critică și a fost folosită o formă ciudată de vas. Vasul 1 a fost apoi fotografiat cu o cameră Leica, iar negativul a fost trimis la Oxford în scopuri iradierii.

Trei semințe de fasole au fost plantate în fiecare vas și tratate zilnic prin iradierea doar a fotografiei vasului 1. După 16 zile, germinarea a fost evidentă în toate cele trei ghivece, dar în ghiveciul 3 a fost vizibilă doar o plantă, în timp ce în celelalte două ghivece au apărut toate cele trei plante.

La sfârșitul experimentului, înălțimea plantelor din ghiveciul 1 erau de 20-21 cm; cele din vasul 2 erau de 20 cm, 15 cm și 11 cm; în timp ce singura plantă din ghiveciul de control avea doar 12 cm.

În 1955 au fost inițiate o serie de experimente la scară agricolă, în districte la fel de îndepărtate precum Fife (Scoția), Yorkshire, Shropshire, Cheshire, Gloucestershire și County Dublin. Unele dintre aceste experimente au fost efectuate în condiții stricte de control, iar instrumentele De La Warr, inclusiv Colorscopul, sunt folosite în acest scop.

Deși s-au obținut unele rezultate încurajatoare, ar fi prematur să avansăm orice afirmații specifice până când, în timp util, va fi emis un raport oficial care va cuprinde întreaga serie importantă de experimente, care sunt încă în curs de desfășurare într-o foarte mare diversitate de condiții climatice, solare și precipitații.

Cinci acri dintr-o fermă de tutun din Rhodesia au fost tratați printr-o metodă destul de diferită. În acest caz nu au fost folosite fotografii, dar a fost colectat sol la intervale de 3 m și trimis la Oxford pentru tratament cu Colorscopul.

În nerăbdarea sa de a obține rezultate bune și neputând urmări efectele, De La Warr a tratat prea mult, cu rezultatul că plantele de tutun au înflorit înaintea celor de la oricare dintre fermele vecine. Acest lucru a fost rău pentru că cultivatorii de tutun vor frunze, nu flori. Cu toate acestea, calitatea frunzelor plantelor tratate s-a dovedit mai bună decât cea a plantelor netratate, deși erau prea mici, în mare parte din cauza unei secete de 3 săptămâni la acea vreme. Recolta a primit doar 5 centimetri de ploaie față de 8 centimetri în alte părți; Dar fermierul a fost impresionat, pentru că tratamentul a avut un efect evident și dorește să încerce din nou în sezonul viitor.

Aceste experimente și multe altele similare ale Fundației Homeotronic Memorial din Newport, Pennsylvania par să dovedească fără îndoială că există o legătură între entitățile vii și fotografiile lor. În stadiul actual nu există suficiente date pentru mai mult decât o afirmație generală despre acest fapt extraordinar, dar zece ani de cercetare fundamentală și aplicată în Pennsylvania, California, Arizona și Florida au dovedit că solul, culturile și copacii pot fi tratați cu succes prin iradiere prin fotografii. Această confirmare independentă a operei lui De La Warr este importantă.

Așa-numitul proces radiotonic folosit în America - o expresie inventată de regretatul Dr. William J. Hale, fost șef al cercetării Dow Chemical - condiționează solul prin radiații difuzate. Scopul său principal este de a trata celulele vii prin propriile lor tipare de undă generice amplificate și, de asemenea, prin modelele de undă amplificate ale reactivilor chimici care modifică structura celulelor fără a le deteriora.

Prin utilizarea fotografiilor aeriene, aproximativ 30.000 de acri de copaci bolnavi sau infectați au fost tratați cu succes. Acum se încearcă în Florida să se elimine ceea ce se numește "cel mai rău dăunător din lume". Acesta este nematodul, care se găsește uneori până la 14 m adâncime în sol și care pare a fi imun la insecticide. În Florida, se spune că multe citrice și pini sunt condamnați dacă nu se pot găsi mijloace pentru a face față dăunătorului.

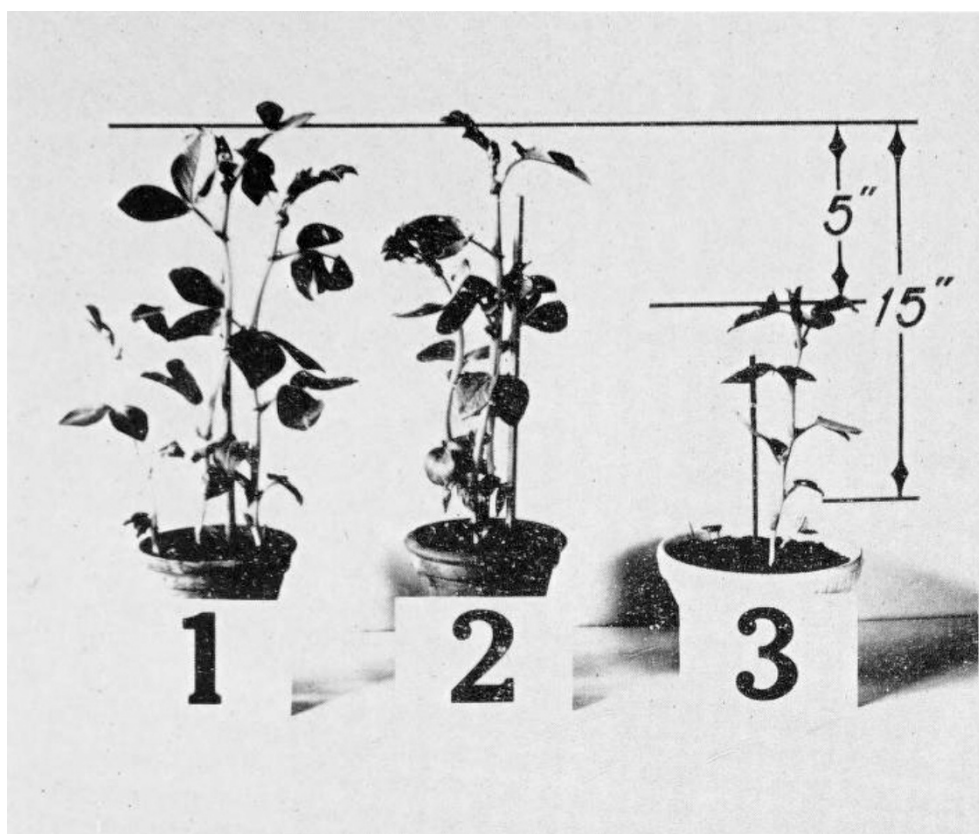
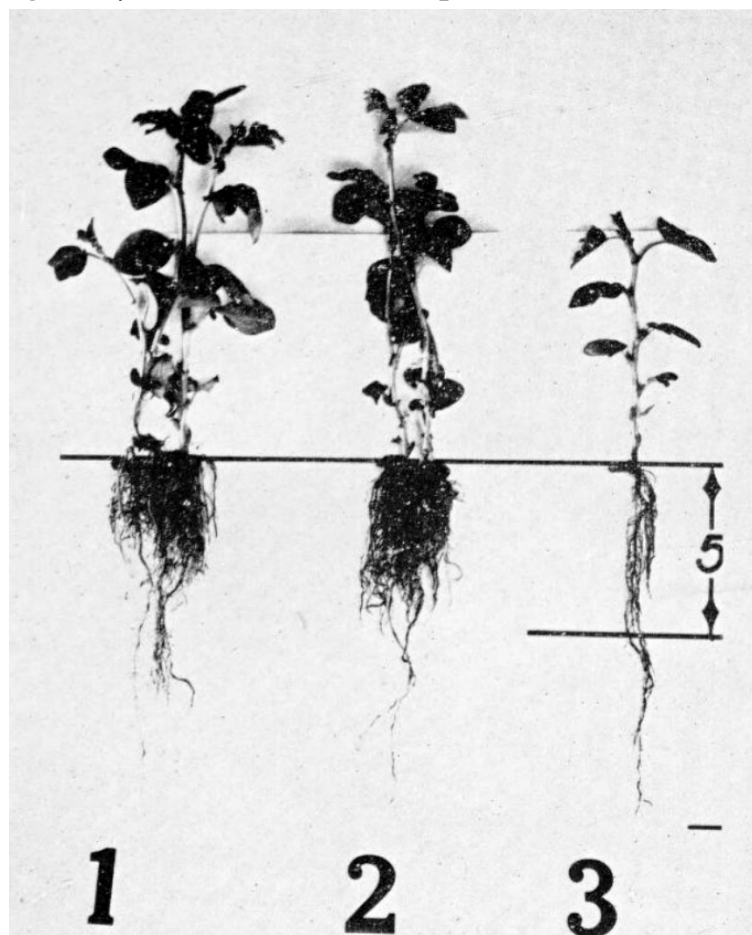

Fig. 38 și 39 – Rezultatele experimentului cu fasole

PARTEA II

CAPITOLUL UNU

CAPCANELE UNUI PIONIER

Știința a organizat această nervozitate într-o tehnică obișnuită, așa-numita ei metodă de verificare; și s-a îndrăgostit atât de profund de această metodă, încât s-ar putea spune chiar că a încetat să mai aibă grijă de adevăr în sine. Doar adevărul verificat din punct de vedere tehnic o interesează. Adevărul adevărilor putea veni doar într-o formă afirmativă, iar ea ar refuza să-l atingă.

W. JAMES în *Voința de a crede*

Descoperirile științifice pot fi împărțite aproximativ în două categorii. Cele care apar dintr-o extindere sau dezvoltare a cunoștințelor care se regăsesc în manuale, și cele care, urmând o linie originală proprie, par să contrazică principiile acceptate.

Descoperirile din prima categorie sunt mult mai puțin susceptibile de a întâmpina neîncredere sau opoziție, deoarece sunt în acord cu tendințele actuale de gândire. Ele cad pe un teren pregătit, iar forțele organizate ale științei sunt de obicei dispuse să le ofere sprijin și aclamație.

Dar cele care sunt contrare conceptelor științifice stabilite sunt în poziția crezurilor eretice în fața ortodoxiei religioase, iar oamenii care le fac duc adesea o luptă mai aspră pentru a câștiga acceptarea muncii lor decât au avut în laboratoare.

Nu ar trebui să fie surprinzător, așadar, că De La Warr nu a pășit pe un drum bătătorit în contactele sale cu mulți dintre medicii și fizicienii care i-au investigat afirmațiile. În descrierea a ceea ce s-a întâmplat în ultimii zece ani, nu există nici o intenție de a-i critica pe acești oameni. Dumnezeu știe, trebuie să le fi fost greu să ia în considerare posibilitatea ca astfel de afirmații aparent fantastice să fie adevărate.

Dar dacă această carte va fi "documentarul" pe care și-l propune să fie, este absolut necesar să includem o relatare a modului în care aceste idei au fost primite până la zi de lumea exterioară.

Cu atât mai mult cu cât impactul criticilor și al investigatorilor nu numai că a dat lucrării lui De La Warr o testare extrem de severă, dar a instigat la noi experimente și a dezvăluit factori ciudați și neașteptați care s-au adăugat la cunoștințele deja dobândite.

În 1944, înainte ca Laboratorul să fie construit și când se efectuau lucrări de cercetare în baie, Sir Farquhar Buzzard a fost convins să vină la Oxford și să vadă instrumentul de diagnosticare. Salonul a fost amenajat ca showroom.

Sir Farquhar a sosit cu doi colegi, dintre care unul era medic care lucra la Laboratoarele Patologice Oxford. A ascultat cu atenție ceea ce avea de spus De La Warr și l-a văzut făcând o demonstrație de testare a unui remediu propus pentru o boală, și anume penicilină. Apoi l-a întrebat pe De La Warr ce ar vrea să facă și s-a oferit să aducă niște pacienți pe care să se poată efectua teste.

În tot acest timp, doctorul de la Laboratoarele Patologice se agitase și, în cele din urmă, se ridică și se uită pe fereastră, ca și cum procedura nu-l mai interesa. Când Sir Farquhar l-a întrebat ce părere are despre demonstrație, s-a întors către De La Warr și i-a spus: Nu pot înțelege ce faceți și nu pot accepta nimic din asta. Modul în care manipulați penicilina arată că nu știți nimic despre ea.

Acest lucru a fost destul de direct, dar Sir Farquhar l-a întors întrebându-l ce teste ar prefera. Doctorul a răspuns: Vom trimite douăsprezece sticle etichetate doar cu numere și dacă De La Warr ne va spune ce este în ele, vom trimite încă douăsprezece. Ar putea dura zece ani pentru a-și dovedi cazul.

De la Warr a explicat că probele inerte de materie anorganică din sticle nu aveau vitalitatea prezentă în probele de sânge și așa mai departe, și că instrumentul de diagnostic a fost conceput doar pentru a sonda forța unui pacient viu. Această explicație a fost considerată o scuză pentru a evita un test și problema a fost abandonată.

Aceste zile de început au fost dificile pentru De La Warr. În 1945 a ținut o prelegere la Societatea Medicală din Londra pentru Studiul Radiesteziei, un organism științific ai cărui membri sunt medici calificați, dar, deși prelegerea sa a fost bine primită, nu a dat foc Tamisei.

Poate că dacă ar fi permis oamenilor să se uite în interiorul instrumentului său de diagnosticare, ar fi putut câștiga mai mulți practicanți în această etapă, dar pe de altă parte ar fi putut spulbera credulitatea celor care se așteptau să găsească aparate electronice complicate. Această întrebare de a vedea în interiorul instrumentelor sale a fost întotdeauna un aspect dificil de abordat, deoarece, în afară de magnetul bară, diferitele componente erau lipsite de sens pentru știința ortodoxă. Orice om de știință sau inginer ortodox care ar fi examinat montajul simplu ar fi considerat probabil totul un fals.

Ceva timp mai târziu a apărut șansa de a demonstra eficacitatea setului său de tratament acustic. În 1946, profesia medicală a fost interesată de o metodă relativ rudimentară de stimulare a glandei pituitare prin terapie cu unde scurte, o metodă introdusă din Olanda de un Dr. Samuels. Era un aparat scump și, deși părea să aibă efecte benefice asupra anumitor tipuri de boli, era extrem de periculos în opinia lui De La Warr atunci când era folosit pentru a iradia creierul.

Un medic care cunoștea munca lui De La Warr a dorit să descopere dacă setul său de tratament ar putea produce același efect ca aparatul lui Samuels, așa că s-a făcut un test comparativ la adresa acestui medic din Londra.

Condițiile testului au fost de a iradia glanda pituitară a unui pacient pentru o anumită perioadă de timp și apoi de a examina spectrul sângelui său printr-un spectroscop și de a vedea dacă a avut loc o schimbare specifică. De la Warr l-a iradiat pe pacient timp de zece minute cu setul său, care întâmplător a costat doar o fracțiune din suma percepută pentru aparatul Samuels, iar examinându-i sângele s-a constatat că această schimbare specială a avut loc. Doctorul a fost încântat de rezultat, dar, din câte știe De La Warr, nu a reușit să stârnească nici un interes în rândul colegilor săi.

Ar fi nedrept, poate, să criticăm profesia medicală în acest sens. Dr. Samuels a fost un medic calificat, iar terapia cu unde scurte se încadrează în domeniul fizicii clasice, în timp ce radiațiile investigate de De La Warr nu se încadrează.

Medicii cu siguranță nu au întârziat să realizeze posibilitățile tratamentului cu raze X atunci când Roentgen l-a introdus în anii 1890. Și asta în ciuda faptului că secretul s-a scurs înainte de anunțul său oficial și au circulat cele mai absurde povești și speculații.

Un negustor englez făcuse reclamă hainelor rezistente la raze X pentru doamnele modeste, iar un profesor din New York vorbise despre utilizarea razelor X pentru a pătrunde în craniile groase ale studenților cu minte lentă și pentru a proiecta cunoștințe direct în creierul lor.

Dar razele X, desigur, figurează în manuale, în timp ce energiile de care se ocupă De La Warr au fost uneori pretinse a fi prea "subtile" pentru demonstrații de laborator. Dar acest lucru nu este adevărat. Oricine posedă cunoștințele și aparatele necesare poate demonstra aceste forme de radiații în laborator.

Cu toate acestea, așa cum s-a explicat deja, aceste forme de undă sunt într-o categorie diferită de energiile spectrului electromagnetic, încadrându-se în aceeași clasă cu radiațiile unui magnet.

A fost posibilă demonstrarea unei legături ferme între aceste două clase de energii? Dacă s-ar putea face acest lucru, ar face aceste forme de undă "respectabile" în ochii științei ortodoxe, oferindu-le un loc în arborele genealogic științific. Omul de știință, desigur, ar dori să limiteze orice test pe care îl face la utilizarea gamei sale existente de aparate, în timp ce este evident că aparatul pentru detectarea acestor radiații subtile nu a fost încă efectuat. Camera De La Warr este primul aparat descoperit până acum care va produce rezultate reutilizabile în acest nou domeniu.

Între timp, au continuat să vină rapoarte favorabile de la practicieni calificați și necalificați care foloseau Colorsopul și a apărut ideea de a proiecta instrumente prestabilite pentru diferite boli, astfel încât să poată fi folosite de pacienți după bunul plac.

A fost conceput un instrument de tratament prestabilit pentru fibromialgia, încorporând utilizarea unei lămpi cu infraroșu în loc de un simplu bec. Mecanismul din fața lămpii a fost reglat pentru a trata țesutul fibros și, de asemenea, măduva osoasă, deoarece aceasta din urmă este adesea sursa afecțiunilor artritice sau reumatice. Rezultatele de până acum au fost cele mai satisfăcătoare, cu foarte puține excepții, dar s-a constatat că anumiți pacienți au nevoie de reglaje specifice pentru a satisface cazurile lor individuale.

Cu numărul mic de Colorscoape și alte aparate utilizate în prezent, aproximativ 300.000 de tratamente sunt administrate în fiecare an. Acest lucru nu este nimic în comparație cu ceea ce se putea face, iar în 1951 familia De La Warr a decis să deschidă un cabinet regulat în Oxford. Centrul lor de tratament urma să fie condus de un medic pe deplin calificat, angajat de Laboratoare, care acum era o societate cu răspundere limitată. Acest medic avea serviciile unui număr de operatori instruiți să diagnosticheze prin metodele De La Warr și să dea tratament prin Colorscoap sau prin emisiuni continue, în funcție de circumstanțe.

Alternativ, pacienților li s-ar permite să închirieze un tip mai mic de Colorscoap și să-l folosească în propriile case sub supraveghere medicală. Clinica va fi echipată cu o cameră Mark I pentru diagnostic de confirmare și pentru fotografii de progres pentru a verifica evoluția fiecărui caz. De asemenea, va fi organizat un serviciu pentru a ajuta medicii în acest aspect al muncii lor.

A fost o idee bună și, dacă ar fi pusă în aplicare, ar fi prima clinică din lume care a pretins că poate diagnostica fotografic și trata în mod specific prin aceste metode. Ar da o nouă speranță pacienților care suferă de tuberculoză, cancer și alte boli grave care nu răspund cu ușurință la metodele obișnuite de tratament. Bineînțeles că ar însemna o muncă foarte mare pentru De La Warr și personalul lor; Dar ar fi o muncă plină de satisfacții și ar putea da un nou impuls muncii lor de cercetare, care acum lăncezește din lipsă de fonduri.

Un medic în vârstă a fost de acord să ia în considerare acceptarea postului de superintendent medical, s-au discutat termenii și s-a găsit o casă potrivită cu trei etaje. Doar o achiziție de închiriere a fost posibilă, deoarece proprietatea era deținută de St. John's College.

Următoarea problemă a fost strângerea banilor necesari pentru un contract de închiriere de treizeci și cinci de ani, plus costul echipării și funcționării acestuia pentru primul an. S-a solicitat o ipotecă și prima dificultate a apărut atunci când societatea de construcții a refuzat să ia în considerare o ipotecă asupra proprietății închiriate. După o oarecare analiză, s-a decis includerea propriei case a lui De La Warr în cerere, iar societatea de construcții a fost de acord în cele din urmă să avanseze o anumită sumă rambursabilă în termen de douăzeci de ani.

De la Warr erau acum puternic implicați, dar aveau credință și un scop drag. Agentul lor a făcut aranjamente pentru a încheia afacerea. Dar în ultimul moment le-a reamintit că trebuie să obțină permisiunea de la St. John's College pentru a folosi sediul ca centru de tratament.

Când De La Warr a explicat situația, economul a devenit nervos de reacția probabilă a celorlalți medici din vecinătate centrului; nu a fost dispus să fie de acord cu propunerea până nu i-a consultat. După o anumită întârziere, i-a spus lui De La Warr că nu este pregătit să-și prezinte cererea decât dacă medicul responsabil de clinică este aprobat de medicii locali.

De la Warr i-a scris doctorului în cauză și i-a explicat ce s-a întâmplat. A fost consternat când acest medic a răspuns spunând că a reconsiderat propunerea, deoarece a simțit că Asociația Medicală Britanică ar putea avea obiecții față de lucrul său cu persoane necalificate chiar și ca o persoană cu răspundere limitată și că, prin urmare, nu poate merge mai departe cu planul. Acest lucru a pus capăt întregului proiect.

Alte dificultăți l-au asaltat pe De La Warr, de data aceasta în obținerea drepturilor de brevet în America pentru Colorscoop și camera sa. Examinatorul Statelor Unite a fost deosebit de nedumerit că ar trebui să pretindă vreo valoare în orientarea critică a unui magnet bară sau în utilizarea unei spirale cu puncte ajustabile, deoarece nu s-a făcut nici o lucrare anterioară în acest domeniu. Declarații pe propria răspundere au fost depuse de practicieni care au folosit aceste instrumente cu succes, dar după o discuție îndelungată și extinsă, drepturile de brevet au fost refuzate.

CAPITOLUL DOI

SPERANȚA MOARE ULTIMA

Cea mai mare parte a lumii științifice nu dorește să examineze dovezile, ci se străduiește doar să evite și să scape de ele. Nu este animată de o dorință științifică de a cunoaște adevărul, ci este în strânsoarea unei nevoi psihologice de a interzice ceea ce este dureros de necunoscut.

G. N. M. TYRELL în *Personalitatea omului*

De la Laboratorul de pe dealurile care domină Oxfordul, există o priveliște antrenantă asupra turelor orașului. Aici era unul dintre marile locuri de învățământ ale Angliei. Cu siguranță ar trebui să fie interesat de descoperirile remarcabile care se făceau chiar la periferia sa?

De la Warr făcuse o serie de fotografii uimitoare cu aparatul său de fotografiat, fotografii care arătau fără îndoială că era pe urmele unor noi cunoștințe, a unor legi necunoscute. În tot regatul existau oameni cu inteligență și abilități care puteau verifica cu ușurință rezultatele muncii sale și ajuta la dezvoltarea acestei noi ramuri a științei. Dar cum putea să le atragă atenția și să fie ascultat?

A scris Societății Regale întrebând dacă ar accepta o lucrare sau o comunicare despre munca sa. Răspunsul a fost că, dacă o astfel de lucrare nu era sponsorizată de un membru al Societății, nu se putea face nimic.

Așa că l-a sunat pe președintele Societății, i-a descris pe scurt munca și l-a întrebat dacă este interesat. Președintele a răspuns că el însuși era chimist, așa că activitatea era puțin în afara liniei sale, dar a sugerat să-l contacteze pe profesorul L., care probabil se va ocupa de chestiune.

De la Warr a făcut acest lucru și, la timpul potrivit, profesorul L. a venit la laboratoare și i s-a arătat totul, cu excepția interiorului camerei. Era extrem de interesat, dar nu prea plin de speranță. Imensitatea descoperirilor l-a uimit și s-a îndoit că astfel de lucruri ar putea fi "trecute" de fizicianul obișnuit.

El a sugerat ca de la Warr să facă un aparat foarte simplu care să fotografieze doar Razele Fundamentale ale elementelor și să se ofere să-l împrumute Universității Oxford. Dacă s-ar face acest lucru, s-a gândit că cineva ar putea fi convins să investigheze, dar l-a avertizat să nu spună nimic despre teoria revoluționară a energiei cosmice, despre care până atunci De La Warr a formulat o teorie care va fi descrisă mai târziu.

Acesta părea un sfat bun, așa că De La Warr a făcut aparatul și l-a contactat din nou pe profesorul L., care a promis că va trimite o femeie cristalograf, membră a Societății Regale, pentru a discuta problema.

Încă o dată, speranța a crescu. În ziua stabilită, De La Warr a venit la universitate pentru a o întâlni pe doamna M. și a dus-o la laboratoarele sale împreună cu copilul ei mic.

Nimic nu ar fi putut fi mai dezamăgitor decât rezultatul. Doamna M., o doamnă vagă, nereceptivă, părea incapabilă să înțeleagă munca lui De La Warr și, în cele din urmă, când răbdarea ei și a copilului ei, care de ceva vreme o trăgea de fustă, s-a epuizat, De La Warr i-a condus înapoi într-o tăcere rece. Ultimele ei cuvinte au fost că nu credea că Universitatea sau Societatea Regală ar fi interesate de ceea ce i-a arătat.

După acest eșec, De La Warr a decis să continue cu partea medicală a muncii sale și să comercializeze noua cameră pentru a-și ajuta finanțele. Munca de cercetare costă sume considerabile și este oarecum greu pentru un cercetător când este obligat să ducă o bătălie financiară sumbră pe parcurs. Dar nu exista altă alternativă, iar cel mai ușor mijloc de a câștiga suficienți bani pentru a evita închiderea Laboratoarelor părea să fie vânzarea camerei sale.

Primul lucru de făcut a fost să înfrumusețăm aparatul și să-l transformăm într-o propunere comercializabilă. Folosind foi de bachelită lustruite și fitinguri placate cu crom, a produs modelul său Mark 1, care este prezentat în Fig. 40. Partea reală "Camera" a aparatului se află în structura mică în formă de cutie susținută pe cei patru stâlpi. Acest cap al Camerei găzduiește lentilele și placa fotografică, în timp ce dulapul principal de dedesubt găzduiește magneții și dispozitivele de reglare necesare pentru a produce cele două fascicule de radiații deja menționate.

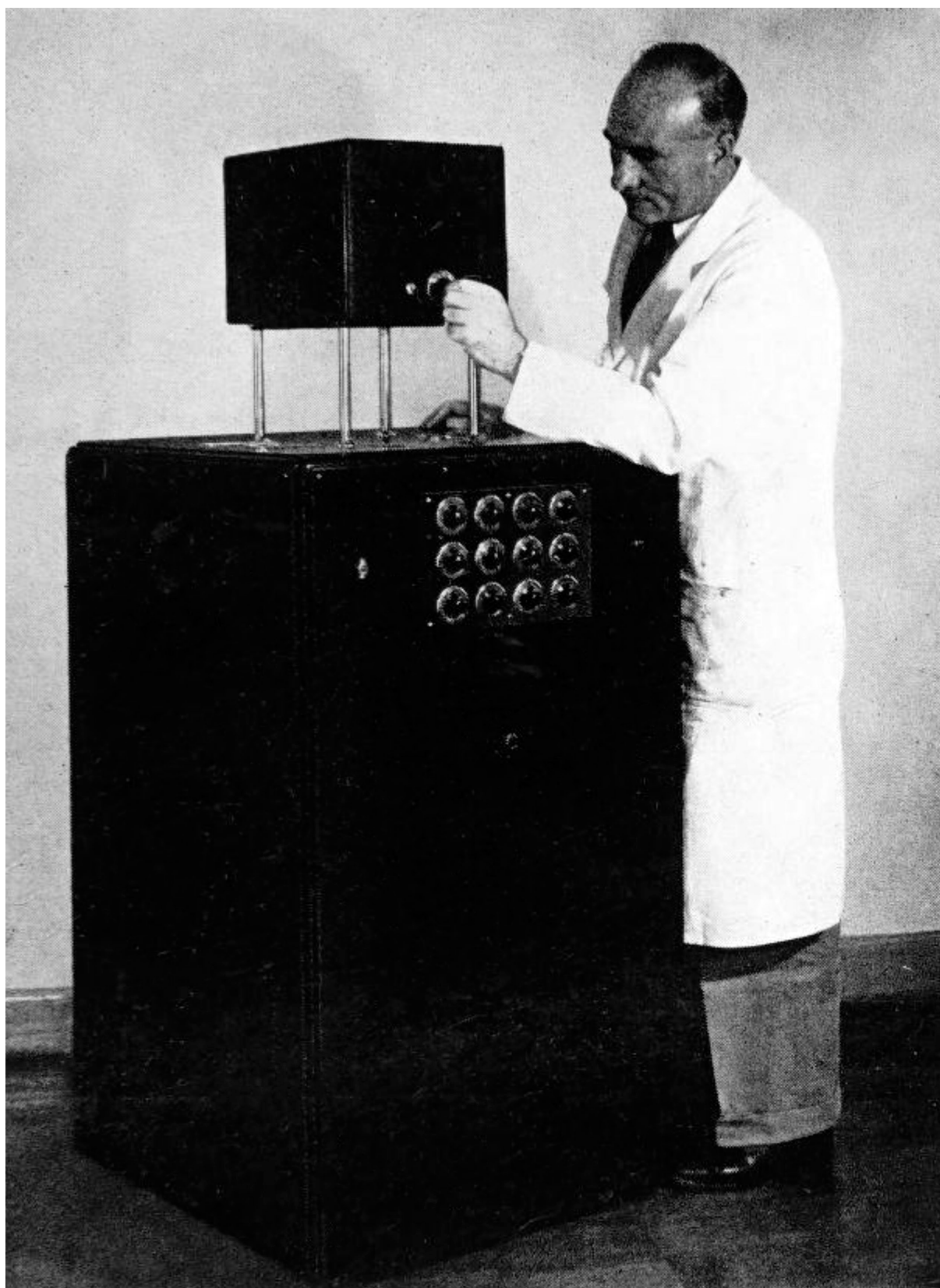

Fig. 40 – Camera Delawarr model Mark 1 si realizatorul acesteia Dl. Stevens

Având o înălțime de 1,5 m și măsurând 1m², era un instrument foarte frumos. Știind ce va face, a văzut toate șansele de a-l lansa cu succes pe piață.

Ocazia părea să solicite o recepție de presă, așa că a apelat la ziarul local, la agentul local al News Pool, *Sunday Express* și filiala londoneză a *Time-Life*.

În ziua recepției, un sortiment impunător de fotografii a fost amenajat pentru vizionare. Au sosit doi reporteri, urmați de o doamnă americană cu șofer, în cea mai mare mașină de pe piața americană.

După cocktailuri, De La Warr a explicat pe scurt despre munca sa. Reporterul local s-a străduit cu curaj să-și ajusteze procesele mentale, iar omul de la News Pool, un scoțian concis, a pus doar destule întrebări ascuțite pentru a-și arunca mintea într-o confuzie din care nu și-a mai revenit niciodată. Doamna americană, cu determinarea intelectuală a rasei sale, s-a luptat pentru a înțelege ceea ce De La Warr "pretindea că a făcut", așa cum spunea ea, și apoi a încercat să scrie.

Toți au plecat spunând că ar fi o chestiune foarte dificilă de scris. Cu toate acestea, reporterul *Sunday Express* s-a întors mai târziu pentru a mai pune câteva întrebări, a fost impresionat și s-a întors la Londra pentru a vorbi cu editorul său. Acesta a fost sfârșitul recepției de presă, iar De La Warr au așteptat cu speranță puțină publicitate binevenită.

Au fost dezamăgiți. Ziarul local le-a dat o jumătate de coloană de reportaje timide, dar nimic nu a apărut în nici unul dintre celelalte ziare.

A existat o rază de speranță când omul de la *Sunday Express* s-a întors a doua oară pentru a spune că, în timp ce el și colegii săi erau înclinați să creadă că lucrarea era autentică, editorul său nu era. Poate că acest lucru era de înțeles, deoarece editorul consultase un fizician eminent care a declarat totul ca fiind imposibil. Cu toate acestea, reporterul nu trebuia să se lase descurajat și adusesese cu el un chestionar de cincisprezece puncte. La acesta De La Warr i-a răspuns satisfăcător și a adăugat câteva puncte proprii.

În acest moment, reporterul a menționat că are niște șrapnel în plămân și a solicitat un test.

Așa că, cu douăzeci de minute înainte de plecarea trenului, a fost luată o mostră de sânge și a fost dusă la Camera.

Camera a fost reglată pe "Corp străin în plămâni" și, cu o rugăciune fierbinte ca acest ritm să funcționeze, s-a făcut rapid o fotografie. Zece minute mai târziu se uitau cu toții la o placă încă udă care arăta clar conturul unui corp străin, o pată întunecată pe marginea arcului plămânilor.

Conducând reporterul în stație, speranțele lui De La Warr au crescut din nou. Cu siguranță această dovadă personală, atât de evident nerepetată, ar aduce convingere în mintea editorială? Dar nu, nimic nu a apărut în *Sunday Express*, cu excepția unei declarații goale că Laboratoarele Delawarr au detectat o bucată de șrapnel în plămânul unui bărbat prin intermediul fotografiei.

Fără îndoială că ar fi nedrept să-l acuzăm pe editor de timiditate nejustificată, pentru că este greu să accepți astfel de miracole aparente ca aceste fotografii cu radiații fără o vizită personală la laboratoare. De la Warr s-a gândit că lumea științifică ar fi mai înclinată să-l asculte dacă i-ar oferi un mic fragment din descoperirile sale, ceva atât de modest încât ar fi fost prea puternic în conflict cu principiile acceptate.

Așa că a scris un articol simplu despre radiațiile elementelor și l-a trimis revistei *Nature*. Editorul a returnat-o pe motiv de spațiu insuficient. A încercat să trimită o scrisoare Asociației Medicale Britanice, atașând trei dintre cele mai bune fotografii ale sale. I-a fost returnată cu o declarație că A.M.B. nu era interesată. Aceeași scrisoare și cuvinte au fost trimise Asociației Medicale Americane, doar pentru a obține un răspuns similar.

Este un fapt bine cunoscut că majoritatea organismelor științifice au de-a face cu nebuni și impostori care îi deranjează cu sugestii nepractice care nu pot rezista testelor. În autoapărare, au trebuit să ridice o barieră împotriva acestor oameni care le consumă timpul. De la Warr și-a dat seama de acest lucru și știa, de asemenea, că pentru mulți medici și fizicieni fotografia sa va părea atât de fantastică încât ar sugera fraudă pură.

Cum a putut trece peste asta? Să presupunem că ar permite unui medic calificat într-o poziție cheie să ia camera și să o folosească el însuși. Cu siguranță, nu ar fi omis să recunoască că a funcționat și, odată ce mărturia unui astfel de om a fost înregistrată, profesia medicală cu greu ar putea să nu investigheze afirmațiile sale?

A abordat o firmă comercială care a contactat un tânăr medic cu caracter și abilități considerabile din personalul unui mare spital general din Londra. Acest doctor a consimțit să-l întâlnească pe De La Warr. A examinat câteva dintre fotografiile sale ale bolilor care fuseseră luate din mostre de sânge și, depășindu-și prejudecățile mai degrabă naturale, nu numai că a rămas politicos, dar chiar a ascultat cu înțelegere povestea despre cum au fost făcute descoperirile, ceea ce pentru orice medic care nu auzise niciodată de astfel de lucruri trebuie să fi sunat incredibil.

Câștigând încredere la primul său interviu, a fost de acord să viziteze laboratoarele și să vadă aparatul cu ochii săi. De la Warr cunoștea riscul, deoarece munca sa era în mare parte în lumea fizicii atomice și majoritatea medicilor nu sunt fizicieni foarte buni. Dar era un risc care trebuia asumat.

Unii dintre medicii pe care i-a întâlnit erau oameni ale căror minți nu erau pe deplin deschise la idei complet noi, dar acesta era diferit. Poate că sinceritatea evidentă a familiei De La Warr l-a impresionat. Poate că personalul în halate albe, care evident nu erau nebuni, i-au dat încredere. Oricum ar fi, a fost de acord să facă câteva fotografii imediat.

După ce s-a convins că aparatul de fotografiat chiar funcționează, a început să vină la laboratoare o dată pe săptămână până când s-a convins că afirmațiile făcute pentru această nouă ramură a științei erau corecte; și, de asemenea, că ar putea opera el însuși Camera cu ajutorul unui fizician.

În acest moment, a decis să ceară permisiunea șefului său de la spital pentru a importa Camera și a o ține acolo sub cheie. Cererea i-a fost aprobată.

Au urmat câteva luni interesante. De la Warr făceau călătorii frecvente la Londra cu fizicianul lor pentru a oferi ajutorul necesar. Caz după caz în spital au fost realizate fotografii din probele de sânge ale pacienților și rezultatele au fost verificate prin fotografie cu raze X, biopsie sau autopsie.

Au fost făcute peste 400 de fotografii cu rezultate excelente. În câteva cazuri, ratele vibraționale, care, așa cum am explicat mai devreme, au fost deja fixate provizoriu, au trebuit modificate, dar în cele mai multe cazuri au fost suficient de exacte și, în general, lucrurile au mers foarte bine.

Printre primele cazuri alese din una dintre secțiile spitalului s-au numărat unul de tuberculoză pulmonară (Fig. 41) și unul de ulcer gastric (Fig. 42).

În Fig. 41, camera a fost reglată pe "Tuberculoza plămânilor", iar setarea cadranului pentru aceasta a fost 402776. În aceste fotografii, care sunt tipărituri de pe plăci și, prin urmare, "negative", radiațiile bolii de la organele afectate apar ca pete albe mari. Observați că acest lucru este diferit de fotografia cu raze X în care oasele și părțile mai solide ale anatomiei ies în evidență clar. Ceea ce este fotografiat este o *radiație* îndepărtată, astfel încât precizia și claritatea detaliilor anatomice nu sunt de așteptat în acest stadiu incipient al dezvoltării Camerei.

S-au învățat multe din aceste fotografii făcute în spital. A devenit clar, de exemplu, că trei factori au intrat în realizarea și interpretarea fotografiilor cu radiații. Acestea sunt: rata vibrațională care este utilizată la setarea cadranului, intensitatea radiației bolii și interpretarea anatomică în funcție de caracteristicile structurale ale modelului de radiații.

Al treilea factor este cu ușurință cel mai puțin important; pe de altă parte, primul factor este vital. După cum am explicat mai devreme, o boală își schimbă rata de vibrație pe măsură ce se dezvoltă, iar dacă o serie de fotografii sunt făcute la rate ușor diferite, aceasta oferă cea mai clară imagine și indică exact în ce stadiu a ajuns boala.

Toate cazurile alese pentru detectarea fotografică în spital au fost supuse testelor de rutină. Verificarea se făcea uneori înainte de utilizarea Camerei și alteori după aceea, astfel încât în unele ocazii un caz era tratat "orb"; adică doctorul nu avea cunoștințe sigure despre ceea ce ar trebui să arate Camera.

În cele mai multe cazuri, rezultatele au fost foarte satisfăcătoare, dar au existat unele excepții în cazul carcinomului bronșic. Dificultatea aici a fost de a stabili o rată vibrațională care să dea rezultate consistente. În cele din urmă s-a realizat că există multe stadii și ramificații ale cancerului pulmonar și că trebuie folosite mai multe rate înainte de a putea obține o imagine corectă.

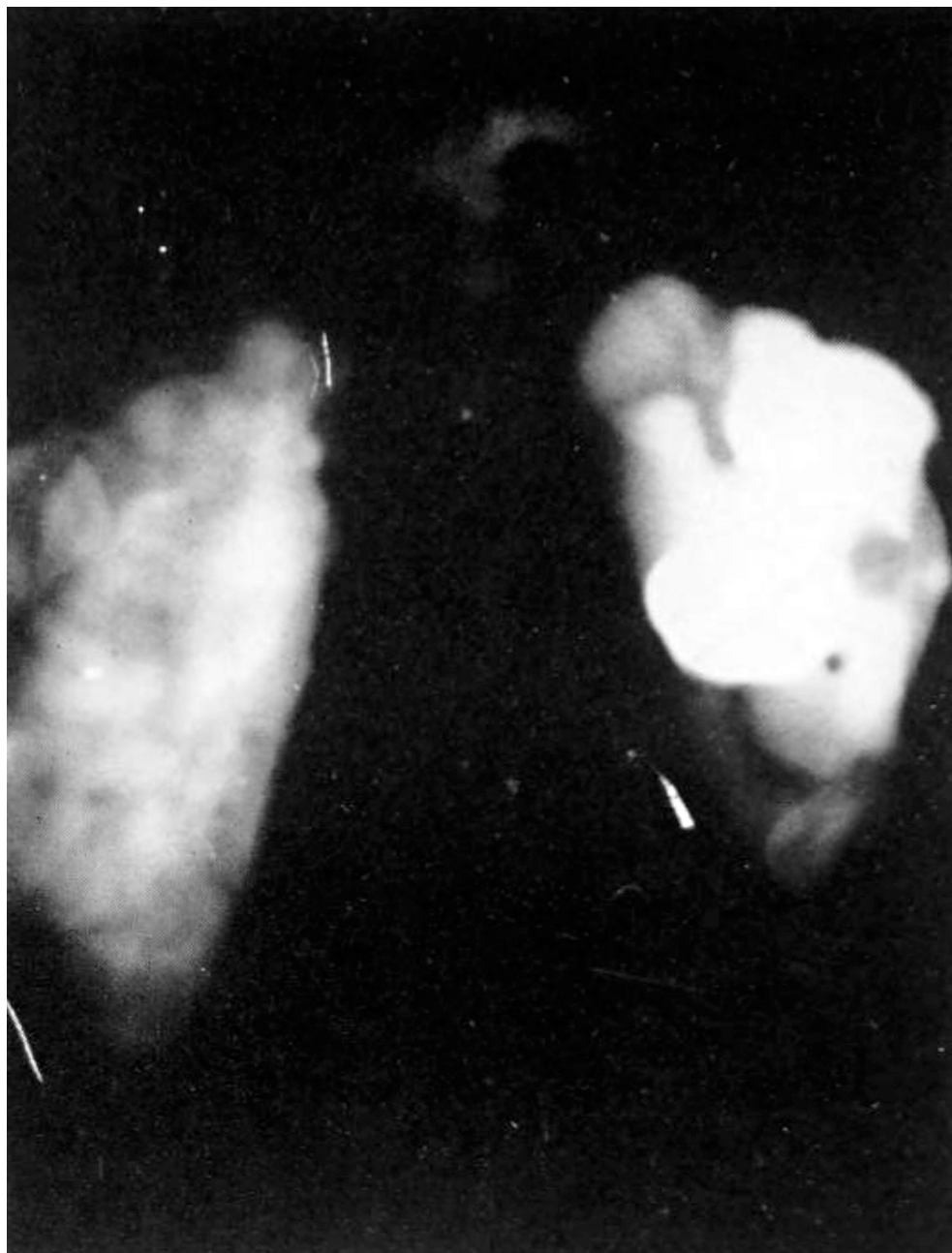

Fig. 41 – Tuberculoză în plămâni

Fig. 42 – Ulcerație în stomac

Fig. 43 – Boala Burger în artera tibială posterioară –
imagine obținută prin utilizarea fotografiei nu a sângelui

Fig. 44 - Boala Burger în artera tibială posterioară –
 imagine obținută prin utilizarea sângelui

Medicul care folosea Camera a devenit din ce în ce mai entuziasmat pe măsură ce caz după caz a fost verificat și s-a constatat că a fost fotografiat cu precizie.

Când un viitor istoric va scrie o relatare a originii și dezvoltării acestei noi tehnici, va trebui să consemneze că Camera în timpul primului său test oficial a fost găzduită într-o cameră abia mai mare decât un dulap și că plăcile foto au trebuit să fie dezvoltate în rezervorul uriaș destinat plăcilor mari cu raze X.

Odată, când fizicianul care îl ajuta pe doctor spăla o farfurie, aceasta i-a alunecat din mână și s-a scufundat până la fund. Rezervorul era atât de adânc încât chiar și atunci când îl băjbâia cu toată lungimea brațului, nu era la îndemână. Așa că s-a dezbrăcat și practic s-a scufundat pentru el. Tocmai se usca când o asistentă s-a grăbit să intre, s-a oprit brusc și aproape că a scăpat plăcile cu raze X pe care le purta.

Câteva săptămâni mai târziu, De La Warr a primit un telefon de la medicul care folosea Camera și care acum părea în primejdie. Propriul său șef, a spus el, a fost tras la răspundere de o autoritate superioară. S-a emis ordin ca Camera să fie scoasă imediat din spital.

Bineînțeles că De La Warr a fost consternat și a cerut mai multe informații. Niciuna nu i-a fost dată oficial, dar și-a dat seama că interese subterane puternice erau la lucru. Doctorul care folosea camera primise un ultimatum să întrerupă toate contactele cu De La Warr sau să demisioneze din funcție.

Nici una dintre dovezile mute din cele 400 de fotografii nu a fost investigată. Încă o dată, securea coborâse, iar De La Warr și-a adus aparatul de fotografiat acasă.

CAPITOLUL TREI

O NOUĂ ÎNCERCARE

Inventatorul încearcă să satisfacă cererea unei civilizații nebunești.

Societatea nu este niciodată pregătită să primească vreo invenție.

Fiecare lucru nou este întâmpinat cu rezistență și durează ani
ca inventatorul să-i facă pe oameni să-l asculte
și alți ani înainte de a putea fi introdus.

THOMAS EDISON

Cu ceva timp înainte ca regele George al VI-lea să fie operat de rezecție pulmonară, a existat o mare anxietate publică din cauza ziarelor care relatau Boala Buerger la picior. Deoarece radiațiile unei persoane sunt transferate în emulsie atunci când se face o fotografie obișnuită, De La Warr a încercat experimentul de a-și regla Camera nu cu o mostră de sânge a regelui (pe care nu o primise), ci cu o fotografie a Majestății Sale.

Aceasta a răspuns destul de bine scopului. Instrumentul de diagnostic a indicat că suferea de Boala Buerger în artera tibială posterioară a piciorului. Fotografiile au fost făcute cu camera Mark 1 pe setarea cadranului pentru Boala Buerger în această regiune, iar cea prezentată în Fig. 43 a confirmat prezența bolii în acea arteră.

Pentru a verifica corectitudinea ratei vibraționale la setarea cadranului, a fost făcută o altă fotografie la aceeași rată. De data aceasta a fost folosită proba de sânge a unui alt bolnav de această boală, cu Camera încă reglată pentru a detecta Boala Buerger în artera tibială posterioară. Fig. 44 arată rezultatul. Indică tromboză avansată și arată clar obstrucția care se formează în arteră.

Neavând o mostră de sânge a regelui, era imposibil să se facă o comparație cu adevărat satisfăcătoare, dar cel puțin arăta că, în cazul camerei, o fotografie obișnuită ar acționa ca o legătură, deși nu una atât de bună ca o pată de sânge.

Între timp, datoriile lui De La Warr crescuseră și, dacă Laboratoarele nu se închideau, era imperativ să obțină ajutor financiar. S-a considerat că în această etapă Spitalul de Cancer din Londra ar fi cu siguranță interesat, așa că un medic și un alt bărbat reprezentând pe De La Warr au aranjat un interviu cu medicul responsabil cu cercetarea cancerului. Au fost prezentate fotografii și alte dovezi.

Interviul a fost scurt. Li s-a spus că zeci de cereri similare erau primite în fiecare lună și că, dacă cererile nu erau depuse în scris, împreună cu detalii complete despre aparat și o explicație a modului în care funcționa, nu se putea face nimic.

La aceasta au răspuns că printr-un proces de reglare selectivă, cancerul din orice grup de celule al corpului ar putea fi detectat și fotografiat. Acest lucru putea fi demonstrat în orice moment în condiții de testare, dar funcționarea internă a Camerei era complicată și originală și, deoarece principiul ei nu era clar înțeles, nu putea fi scris în mod satisfăcător din punct de vedere științific.

Atunci negocierile s-au încheiat. Oficialul spitalului a spus clar că nu crede nici un cuvânt, iar faptul că principiul camerei nu a fost înțeles a părut să-l convingă că totul a fost o înșelăciune. Încă o dată, De La Warr a fost aruncat înapoi la propriile lui resurse.

Și-a dat seama că, dacă va dezvălui prematur construcția interioară a Camerei, imitațiile vor apărea pe piață și s-ar putea să nu poată rambursa nici măcar banii pe care i-a împrumutat.

Cu toate acestea, în acest moment, speranța a apărut dintr-o nouă direcție. O cunoștință simpatică din Serviciul Secret a văzut repede marile posibilități ale Camerei de a fi folosită în război. A aranjat ca directorul Laboratoarelor Regale de Cercetare Navală să vină la Oxford și să discute problema.

Acest om a sosit cu fizicianul său șef și totul a fost discutat într-un mod foarte prietenos. El a fost de acord că nu era rezonabil să se aștepte să i se arate interiorul Camerei, dar înainte de a lua orice decizie, a cerut ca fizicianului său să i se permită să opereze instrumentul personal timp de două săptămâni pentru a se convinge că îndeplinește funcțiile afirmate despre el. De la Warr a consimțit la acest test și puțin mai târziu fizicianul a sosit.

Situația era una foarte ciudată. Fizicianul s-a trezit în poziția unui expert electric din secolul al XIX-lea căruia i s-a înmănat un radar. Principiile pe care lucra Camera îi erau destul de străine. Era imposibil să-i explice *de ce* funcționa: pur și simplu i s-a arătat *cum* să o folosească.

Pentru De La Warr nu mai era nimic ciudat în funcționarea ei, dar pentru fizician era fie magie pură, fie o înșelăciune extrem de inteligentă. Instruit în principii electromagnetice, el a fost, desigur, extrem de sceptic față de teoriile lui De La Warr. Atât de mult încât nu credea că ar putea exista o astfel de radiație de la o mostră de sânge, așa cum a pretins De La Warr că a descoperit.

Acest lucru a fost evident atunci când a încercat din nou și din nou să facă o fotografie a stării unui pacient cu Camera reglată corect, dar fără o probă de sânge.

Pentru cei care l-au urmărit, părea să-și petreacă cea mai mare parte a timpului încercând să infirme dovezile pe care Camera le-a furnizat cu atâta încăpățănare atunci când condițiile necesare au fost îndeplinite. Ori de câte ori, dintr-un motiv oarecare, rezultatul era negativ, fața lui se lumina cu o strălucire de speranță. Dar dacă apărea o fotografie pe placă, se încrunta nedumerit, întrebându-se cum fusese înșelat. Să facă niște fotografii foarte bune părea a fi ultimul lucru pe care și-l dorea.

Cu toate acestea, au fost făcute câteva fotografii bune, precum și multe proaste. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. În cursul jongleriei sale interminabile cu "proba de sânge pusă, proba de sânge lipsă", a făcut o fotografie când ar fi trebuit să nu obțină ceva. Acest lucru s-a întâmplat în timp ce făcea o serie rapidă de expuneri.

La acea vreme, De La Warr nu a putut explica acest rezultat, dar mai târziu a descoperit că "imaginile reziduale" erau responsabile pentru asta. Trebuia așteptat puțin după ce se făcea o fotografie pentru a permite energiei imaginii din interiorul Camerei să se estompeze.

Asta este. Când energia care activează Camera este pornită pentru o expunere, se formează o imagine tridimensională în interiorul acesteia. Această imagine este compusă din particule de energie care rămân active chiar și după oprirea aparatului. Perioada lor de remanență poate fi de până la trei sferturi de minut, iar dacă o altă placă este expusă prea devreme, imaginea originală este obținută din nou.

Dar pentru fizician, a fost ceva ce s-a întâmplat când nu ar fi trebuit să se întâmple. A spus clar că privea Camera cu profundă suspiciune și a părăsit Laboratoarele.

În ciuda acestui fapt, De La Warr a simțit că s-a dovedit ceva pe care Serviciile de Informații Navale l-ar considera demn de investigat. Așa că a scris spunând că, dacă D.I.N. îl va finanța pentru trei luni, se va angaja să furnizeze suficiente dovezi pentru a le permite să prezinte problema șefului lor, Sir Henry Tizard.

Răspunsul la aceasta a fost: "Pe baza dovezilor prezente, nu pot avea încredere în aparatul dumneavoastră". Era clar că fizicianul raportase nefavorabil și încă o experiență costisitoare se apropia de sfârșit.

În acest moment al carierei sale, De La Warr a decis că, dacă este necesar, nu numai că va permite unui om de știință de renume să ia Camera și să o folosească, ci chiar să se uite în interiorul ei și să aibă o explicație completă a modului în care funcționează. Căci acum avea patruzeci și șapte de ani și, dacă nu ar fi putut câștiga un sprijin oficial, s-ar putea să nu reușească să pună lucrurile în mișcare în timpul vieții sale.

Fiind membru al Societății Regale de Arte, s-a gândit că ar putea fi posibil pentru el să citească o lucrare acestei Societăți și sub egida ei să fie audiat în altă parte.

În octombrie 1951 l-a vizitat pe secretar, i-a arătat câteva dintre fotografiile sale și i-a explicat pe scurt situația. Secretarul a fost politicos, dar destul de neîncrezător. Cu toate acestea, a fost de acord să vină la Oxford și să aplice câteva teste ca probă preliminară.

Când a vizitat laboratoarele, primele teste nu au decurs atât de bine pe cât se spera, deoarece imaginile reziduale au apărut din nou și cu această ocazie au devenit evidente.

Următorul test convenit a fost ca secretarul să încarce patru plăci neexpuse în patru suporti de plăci opace sau casete, iar într-una dintre ele să plaseze un cristal de sulfat de cupru montat pe o lamelă. De la Warr a trebuit să descopere prin fotografie ce casetă conținea cristalul. Au avut dreptate la prima rundă din patru, dar incorect la a doua rundă. Imaginea fotografică a apărut în caseta greșită, iar lucrurile păreau într-adevăr întunecate până când s-a găsit explicația.

Într-o anumită poziție de rotație, un cristal devine un rezonator, iar când teancul de patru casete încărcate a fost gata de utilizare, cu cristalul plasat, fără știrea lui De La Warr, în a doua casetă de sus, s-a întâmplat să fie în poziția sa de rezonanță naturală. Casetele erau cavități rezonante excelente, iar energia de la Nr. 2 a fost găsită și în Nr. 1. În consecință, atunci când Nr. 1 a fost plasat în cameră, a preluat particule de energie de la Nr. 2 și o imagine a fost înregistrată pe această primă casetă.

Când acest lucru a fost rezolvat și condițiile s-au schimbat, testul a fost acceptat.

Secretarul a raportat apoi problema președintelui său și s-a convenit ca un anumit fizician care făcea parte din Consiliul Societății să fie rugat să se întâlnească cu De La Warr și să discute problema. Din diverse motive, această întâlnire nu a avut loc, dar în cele din urmă s-a decis ca De La Warr să facă teste suplimentare care să fie efectuate sub supravegherea secretarului. Asta se întâmpla în Noiembrie 1951.

Testele au fost efectuate, dar nu au fost pe deplin satisfăcătoare din cauza diferențelor inevitabile de opinie cu privire la interpretarea rezultatelor. Aceasta este o întâmplare obișnuită atunci când una dintre părți are mai multă experiență în interpretarea imaginilor fotografice. Dar, în orice caz, fotografiile au fost făcute în condiții de testare prin metode cu totul necunoscute științei și acestea erau clar vizibile. Cu toate acestea, nici președintele Societății, nici fizicianul nu au fost de acord să se întâlnească cu De La Warr și i s-a interzis încă o abordare.

Apoi a depus o lucrare la Societate, dar aceasta a fost refuzată pe motiv că nu a prezentat suficiente dovezi ale afirmațiilor sale. Când a insistat că descoperirile sale erau de cea mai mare importanță practică și că fotografiile fuseseră făcute exact în modul descris de el, s-a convenit în cele din urmă să fie supus unor teste suplimentare.

Testele sugerate au fost:

În primul rând, folosind o probă de sânge în mod obișnuit pentru a face cinci fotografii succesive cu camera Mark 1 și pentru a obține orice reacție fotografică.

În al doilea rând, înlocuirea probei de sânge cu niște cerneală roșie pentru a repeta primul test exact în același mod.

Aceste două teste au fost atât de elementare și atât de inadecvate pentru a dovedi posibilitățile de diagnostic dintr-o probă de sânge, încât De La Warr a propus un al treilea. Asta pentru a dovedi că reacțiile fotografice obținute în testul 1 erau legate de subiectul căruia îi aparținea proba de sânge, punându-l pe subiect să-și rotească corpul în timp ce se făcea expunerea. Pentru că, după cum vă amintiți, dacă un bărbat își întoarce corpul în timp ce se face o fotografie, aceasta va încețoșa imaginea.

În cele din urmă s-au făcut aranjamente pentru aceste teste și pentru alegerea subiecților potriviți pentru ele, dar aici, din nefericire, De La Warr a întâmpinat încă o nouă dificultate. El a spus în mod firesc Societății Regale de Arte că Serviciile de Informații Navale au efectuat câteva teste cu Camera sa, iar când fizicianul Societății a cerut ca același fizician N.I. care fusese atât de suspicios față de imaginile reziduale să reprezinte Societatea în aceste teste ulterioare, De La Warr a trebuit să fie de acord. Nu este de mirare că nu s-a mai întâmplat nimic.

În cele din urmă a trimis un protest puternic Societății cerând acceptarea categorică sau refuzul de a continua. Spre meritul Societății, secretarul a scris apoi spunând că un comitet căruia i-au fost raportate negocierile a fost de acord să numească un grup de trei oameni de știință pentru a-i investiga afirmațiile.

Încă o dată, De La Warr a îndrăznit să se simtă optimist, dar câteva zile mai târziu secretarul a scris pentru a spune că niciunul dintre cei trei oameni de știință din Consiliu nu era dispus să întreprindă investigația și că probabil o altă societate științifică ar fi mai potrivită!

CAPITOLUL PATRU

CRITICI ȘI ERORI

Este dificil să concepem ceva mai bigot din punct de vedere științific decât să postulăm că orice experiență posibilă se conformează aceluiași tip cu cea cu care suntem deja familiarizați și, prin urmare, să cerem ca explicația să folosească numai elemente familiare experienței cotidiene.

Profesor P. W. BRIDGMAN în *Logica fizicii moderne*

Lui De La Warr i s-a părut că domeniul veterinar este unul promițător, în special în ceea ce privește febra aftoasă. La începutul anului 1953 au fost publicate unele informații despre ravagiile acestei boli. De la începutul epidemiei în noiembrie 1951, aproximativ 50.000 de bovine și ovine și 11.000 de porci au fost sacrificați la ordinul Ministerului Agriculturii și aproximativ £1.000.000 plătiți fermierilor ca despăgubire.

Germania, unde a apărut focarul, a raportat o pierdere de £12.000.000, Franța de £10.000.000, Belgia £7,5.000.000 și Danemarca £5.000.000. Unul dintre cei mai importanți experți în febra aftoasă, profesorul Ramon, a declarat că, dacă nu se găsesc mijloace mai eficiente de a face față acestui flagel, stocul mondial de bovine se va confrunta cu un dezastru aproape universal.

Există încă controverse cu privire la posibilitatea vaccinării bovinelor. Se pare că vaccinul are dezavantaje serioase. Unul este decalajul de timp după inoculare, care permite bolii să se răspândească rapid. O alta este că fiecare tulpină individuală a virusului are nevoie de un vaccin special și că unul greșit poate fi destul de inutil.

De la Warr a simțit că metodele sale ar trebui să fie foarte potrivite cazului, deoarece Camera sa putea confirma boala chiar și în forma ei incipientă. De fapt, poate fotografia febra aftoasă în toate stadiile sale și chiar detectează prezența acesteia în sol, făcând astfel posibilă prevenirea focarelor grave.

Chiar dacă Camera ar fi folosită numai după începutul unui focar, ar oferi un mijloc de a evita sacrificarea teribilă și fără discernământ a membrilor suspectați ai turmei, testând fiecare animal separat.

Nici nu a existat nici un motiv pentru care noua tehnică de tratament precoce prin Colorscop să nu fie folosită în atacul asupra bolii. De ce să nu dezvoltăm un sistem de iradiere profilactică?

În Decembrie 1951, De La Warr i-a scris secretarului Colegiului Regal al Medicilor Veterinari explicându-i pe scurt munca sa și oferindu-se să se supună unei investigații, dar oferta sa nu a fost acceptată.

În Martie 1952 a apărut oportunitatea de a arăta ce putea face Camera în domeniul veterinar atunci când au fost făcute fotografiile cu radiații care detectau prezența unei bucăți de sârmă de fier și a unei pietre în stomacul unei vaci care se afla la douăzeci de mile distanță de cameră. (Fig. 45.) Aceste fotografii și altele au fost trimise de un medic veterinar la Colegiul Regal Veterinar, cu dovezi confirmative. Fig. 46 arată sârma de fier și piatra după îndepărtarea prin funcționare.

Nu a existat nici un răspuns din partea Colegiului, nici chirurgul sau proprietarul vacii nu au fost abordați pentru dovezi de confirmare.

Apoi s-a făcut o abordare cu Dr. Galloway, Director de Cercetare a Febrei Aftoase la stația de lângă Pirbright din Surrey. Încă o dată De La Warr și-a oferit serviciile și utilizarea Camerei sale, dar din nou fără succes.

Pe de altă parte, au existat oameni în poziții de răspundere care au văzut rapid posibilitățile muncii sale și care l-au ajutat și l-au încurajat. Unul dintre aceștia a fost Kenneth Walker, cunoscutul scriitor, specialist din Harley Street și fost membru al Consiliului de Cercetare Medicală. A făcut mai multe vizite la Oxford și a văzut curând importanța a ceea ce făcea De La Warr. A trimis un articol către *The Medical World* pe care De La Warr l-a scris, despre starea de bază a rezonanței care există între un pacient și proba sa de sânge. A fost respins, dar mai târziu a fost recunoscut în *Nature*.

În August 1953 a avut loc o altă Conferință de Presă la care Kenneth Walker a participat împreună cu alți trei medici care avuseseră experiență practică în această activitate, în special cu Camera. Deputatul din Newport era acolo, iar brigadierul R. C. Firebrace era președinte.

Fig. 45 – Sârmă de fier și o piatră
aflate în reticulul stomacului unei vaci

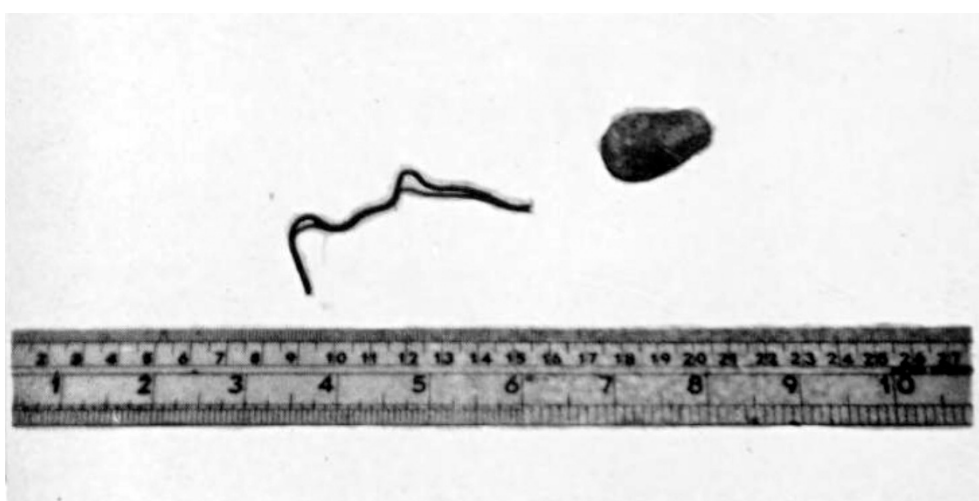

Fig. 46 – Sârma de fier și piatra după îndepărtarea lor
de către Dl. J. D. Warde, M.R.C.V.S.

Din cauza multitudinii de radiații de la compania de asamblare, Camera nu a putut fi prezentată în acțiune, dar a fost expusă și discutată. Oamenii de presă cu consilierii lor tehnici au luat notițe și au plecat cu trenul de seară.

De data aceasta, trei ziare au publicat articole. *Sunday Pictorial* a publicat o pagină întreagă sub titlul "Moonshine", *Time and Tide* a tipărit un articol intitulat "The Alchemist", iar *Birmingham Post* a dat un raport demn de laudă. Dar, evident, *Fleet Street* a decis "împotriva".

În mod clar, până când nu apărea ceva în presa tehnică, nu avea rost să sperăm la publicitate în altă parte. Cum se putea realiza acest lucru? Experimentele pe animale au fost prea incomplete pentru a fi acceptate de *The British Medical Journal* sau *The Lancet*. Rezultatele experimentelor asupra fenomenelor de bază, folosind plăci cu raze X, dar fără Cameră, au fost tipărite și distribuite la treizeci de universități diferite fără a provoca nici o anchetă.

Singura dovadă documentată a fost cea legată de camera Mark 1 și, deoarece aceasta era legată de întregul viitor al medicinei, s-a decis să se adreseze Consiliului de Cercetare Medicală. Așa că au fost pregătite desene detaliate, specificații și modus operandi, iar în septembrie 1953 Kenneth Walker le-a trimis Consiliului.

În octombrie, Consiliul a scris că, dacă De La Warr crede că a făcut o descoperire de vreo importanță, ar trebui să publice o relatare completă și sinceră a acesteia într-o revistă tehnică. De la Warr a cerut numele oricărei reviste care ar fi fost agreabilă, dar nu a primit nici un ajutor în această chestiune.

Povara financiară devenise acum atât de grea încât Lordul Nuffield a fost abordat și convins să viziteze laboratoarele.

La prima sa vizită i-a fost greu să înțeleagă amploarea și importanța muncii care i-a fost arătată, dar s-a oferit să aranjeze ca un medic binecunoscut să vină și să încerce să-și formeze o opinie cu privire la aspectul medical al descoperirilor.

Ceva timp mai târziu, profesorul M. a sosit cu doi tineri fizicieni, dar neavând cunoștințe anterioare despre această nouă ramură a fizicii, le-a fost foarte greu să accepte afirmațiile lui De La Warr cu privire la dovezile inevitabil slabe care le-au fost prezentate în timpul unei șederi de două ore.

Ei au sugerat o serie de teste cu probe de sânge. De exemplu, dacă o duzină de probe de sânge i-ar fi fost înmânate lui De La Warr, ar putea determina care dintre ele erau de la pacienți cu tuberculoză?

La prima vedere, acesta părea a fi un test în conformitate cu afirmațiile sale; cu toate acestea, a trebuit să o refuze din două motive.

Camera va detecta mecanismul de infecție la lucru în câmpurile de forță ale celulelor corpului pacientului și pot fi făcute fotografii pozitive bune ale infecției amenințate. Dar modificarea structurii celulare ar putea să nu fie observabilă clinic timp de câteva luni și, între timp, fotografiile ar fi în contradicție cu un diagnostic medical obișnuit. Cazurile clinice de TB ar fotografia, desigur, bine, dar este întotdeauna greu de distins între infecția clinică și cea incipientă.

Al doilea motiv a fost că, dacă echipa Camerei nu putea identifica pacientul, aparatul nu putea fi reglat. Era necesar, prin urmare, să se cunoască numele și adresa fiecăruia dintre oamenii cărora le aparțineau specișenele de sânge.

Această din urmă condiție i s-a părut nerezonabilă profesorului, care se gândea evident în termeni de analiză a sângelui și care nu putea vedea ce legătură aveau numele și adresa pacientului cu ea.

Este posibil ca cititorul să simtă la fel, dacă nu-și amintește că Camera este un ajutor artificial pentru P.E.S. a operatorului, care sondează câmpul de forță al pacientului și care nu poate face acest lucru până când minții obișnuite nu i se spune ce trebuie făcut și nu primesc suficiente informații pentru a iniția această sarcină. De fapt, mintea obișnuită trebuie să fie *informată*.

Apoi s-a sugerat că, dacă probele de sânge de la cincisprezece cobai erau trimise la laborator și apoi, ulterior, unul dintre ei a fost ucis, Camera ar putea descoperi care dintre ei a murit.

Acesta părea un test rezonabil și s-a convenit ca o repetiție a acestuia să fie efectuată în cazul unor dificultăți neprevăzute.

S-a făcut un test preliminar cu patru cobai adăpostiți într-o altă parte a orașului Oxford. Apoi unul dintre ei a fost ucis. Când s-au făcut fotografii cu camera Mark 1 pentru a vedea care dintre cele patru probe de sânge nu a răspuns, toate cele patru au răspuns în mod egal.

Iar când experimentul a fost repetat în următoarele câteva zile, nici unul dintre ei nu a răspuns.

Iată un alt obstacol. Probabil din cauza faptului că animalele se aflau în colibe metalice sau posibil din cauza consangvinizării dozei cobailor, a fost aparent imposibil să se detecteze radiațiile de la fiecare animal separat. Oricare ar fi explicația, testul a trebuit să fie refuzat. Doctorul din personalul lui De La Warr a trebuit să-i spună profesorului că va fi abordat din nou atunci când va putea fi conceput un test adecvat.

După câteva discuții, s-a convenit că cel mai bun mod de a instala încrederea în astfel de oameni precum profesorul ar fi să împrumute camera echipelor care au primit perioade scurte de instruire. Ei aveau să afle apoi despre aceste probleme direct și cu siguranță nu se vor îndoii de autenticitatea fotografiilor pe care ei înșiși le-au făcut.

Dar din nou eroarea care începuse să-l afecteze pe De La Warr a jucat o fuste răutăcioasă. Când am antrenat o a doua echipă, s-a constatat că nu pot face deloc fotografii!

La acea vreme nu s-a realizat în ce măsură factorii personali contează. Atunci când utilizează un set radar, operatorul nu poate afecta funcționarea acestuia și, prin urmare, un set poate fi realizat pentru uz general. Dar munca de cercetare care a urmat acestui eșec de a face fotografii a arătat că pentru unele echipe ca aceasta, Camera trebuia să fie special adaptată pentru a li se potrivi înainte de a putea obține vreun rezultat.

După câteva luni, a apărut camera Mark 7. Acesta este un instrument care poate fi ajustat la radiațiile personale ale echipei care îl folosește.

În acest moment a apărut un alt prieten influent. Minte ascutită și energică a Lordului Glyn și-a dat seama rapid de importanța muncii lui De La Warr. Când a adus acest lucru în atenția Stației de Cercetare Atomică de la Harwell, un chimist senior din personal a fost rugat de director să viziteze Laboratoarele Delawarr.

Când a venit la Oxford, i s-au explicat unele dintre afirmațiile mai puțin senzaționale și s-a făcut o simplă demonstrație de detectare a radiațiilor de la un cristal de sulfat de cupru cu camera Mark 1.

În acest moment critic, eroarea și-a pus din nou cuvântul. S-au obținut doar plăci puternic încețoșate.

Se părea că într-un fel prezența vizitatorului afecta echilibrul delicat al forțelor. Diverse materiale izolante, cum ar fi foi de plexiglas, au fost încercate fără succes. Numai dacă vizitatorul era exilat în camera alăturată putea fi făcută o fotografie bună și, firește, acesta nu era cel mai bun mod de a-i inspira încredere!

Apoi s-a sugerat că, dacă noua cameră Mark 7 ar fi adaptată la radiațiile personale ale chimistului, ar putea face el însuși o fotografie bună. Noua cameră a fost luată și fiecare dintre componentele sale a fost ajustată pentru a se potrivi chimistului în timp ce stătea în fața ei. A fost făcută o fotografie și cu o anxietate extremă a fost dezvoltată placa. De data aceasta nu era nici un semn de ceață. A arătat o imagine perfectă a liniilor radiante ale moleculei de sulfat de cupru.

Familia De La Warr a fost în mod natural foarte ușurată. Nu pentru prima dată părea sigur că munca lor va fi privită acum cu mai puțină suspiciune în mediile înalte. Dar eroarea avea un alt truc în mânecă.

Chimistul vizitator făcuse el însuși fotografia, dar placa fusese încărcată în suportul plăcii de către fizicianul laboratorului. Bărbatul de la Harwell a încercat acum să încarce singur o placă și să facă fotografia, dar a constatat că nu poate face acest lucru. Evident, radiațiile sale personale au fost responsabile pentru eșec.

Iată o altă complicație destul de neașteptată. Până atunci, toate plăcile fuseseră încărcate în lama întunecată de către fizicianul laboratorului și nu se întâmpinaseră astfel de dificultăți. Dar acum s-au făcut experimente cu un număr de alți oameni și s-a descoperit faptul surprinzător că din douăsprezece persoane doar două își puteau încărca propriile plăci, în timp ce toate puteau să le expună și să le dezvolpeze destul de satisfăcător.

Care a fost motivul? Atâta timp cât această problemă a rămas nerezolvată, ei au lucrat în întuneric și progresul ulterior a fost precar. Toate celelalte lucrări au fost lăsate deoparte în încercarea de a-l rezolva.

Din vara anului 1954 devenise clar că operatorii nu variaau în capacitatea lor de a declanșa Camera și de a imprima o imagine pe emulsie, cu condiția ca fizicianul de laborator să încarce placa.

Acest lucru a sugerat în mod natural posibilitatea de a falsifica emulsia în timpul operațiunii de încărcare și chimistul Harwell a ajuns curând la această concluzie simplă, deși operația putea fi făcută în camera întunecată în zece secunde.

Gravitatea situației și sentimentul rău din toate părțile erau prea evidente pentru a fi ignorate. Din senin, un tânăr fizician de la Cambridge care era într-un fel "încărcat neutru" a fost capabil să manevreze plăcile după ce fizicianul de laborator le-a preconditionat, fără a le descărca.

De fapt, putea despacheta o fotografie în camera întunecată și, după ce o apăsa pe brațele, mâinile sau picioarele fizicianului de laborator, putea face orice fotografie dorea cu Camera Mark 1. Acest lucru s-a repetat atât de des încât acum este o rutină standard în astfel de lucrări de cercetare care încă se desfășoară în mod intermitent.

Într-adevăr, a fost un lucru ciudat pentru De La Warr și pentru soarta întregii întreprinderi faptul că acest fizician de la Cambridge s-a întâmplat să apară la Laboratoare atunci când a făcut-o. A ajutat la atenuarea atacului Harwell, dar vor trebui făcute mult mai multe cercetări înainte de a se putea aștepta la un rezultat satisfăcător. Până când alții pot pre-condiționa plăcile înainte de încărcare sau până când un proces automat va fi perfecționat pentru a face acest lucru, Camera este în pericol de a rămâne o enigmă. De fapt, De La Warr a retras-o din luptă și intenționează să o folosească doar în scopuri de cercetare până când fondurile vor permite o nouă încercare de a rezolva problema.

Trebuie amintit că imaginea formată pe placă nu este produsă de unde luminoase ca în Camera obișnuită, ci posibil de o sarcină electrostatică extrasă parțial de la operator și parțial de la subiect și apoi proiectată de aparat pe placă. Sarcina în sine ar putea fi un agregat complex alcătuit din multe potențiale care servesc la formarea modelului imaginii. Faptul că un "ne-încărcător" poate distruge imaginea atingând placa înainte de a fi plasată în vasul de dezvoltare crește probabilitatea ca sarcina electrostatică să fie implicată.

CRITICI ȘI ERORI

Electricitatea statică este produsă din cauze naturale și se știe foarte puține despre ea, în afară de comportamentul său general. Munca lui De La Warr va arunca cu siguranță o nouă lumină asupra subiectului, mai ales atunci când electricitatea statică este luată în considerare împreună cu descoperirea spectrului magnetic, așa cum a dezvăluit poziționarea critică rotativă a unui magnet bară în câmpul magnetic al Pământului.

CAPITOLUL CINCI

FORȚELE CONSERVATORISMULUI

Ei (oamenii de știință) cred de bunăvoie că faptele care nu pot
să fie explicate de teoriile actuale, nu există.

ALLEXIS CARREL în *Omul Necunoscutul*

Metoda normală de a judeca unele descoperiri științifice este de a pune întrebări precum: Este o dezvoltare logică a ce se știe deja? Se conformează legilor stabilite care guvernează materia și energia? Sunt experimentele care susțin afirmațiile repetabile, indiferent cine conduce experimentul?

Dacă răspunsul la oricare dintre aceste întrebări este nu, atunci afirmațiile sunt privite cu cea mai gravă suspiciune.

Când descoperirea este în conformitate cu principiile științifice ortodoxe, când strămoșii săi pot fi văzuți clar pe arborele genealogic, răspunde destul de ușor la aceste teste și validitatea sa este ușor stabilită. Dar descoperirile descrise în această carte se încadrează într-o categorie diferită. Ele aparțin lumii modelelor energetice, rezonanțelor și potențialelor electrostatice, o lume la jumătatea distanței dintre minte și materie cu legi proprii. Când instrumentele extrem de delicate care funcționează în această jumătate de lume sunt supuse unor teste adecvate lumii cunoscute a materiei, rezultatele sunt susceptibile de a fi deconcertante.

Odată ce legile acestei jumătăți de lumi vor fi înțelese și acceptate, va fi o poveste diferită, dar în prezent De La Warr este mai degrabă în poziția unui justițiabil care trebuie să conteste un caz în fața unui judecător și a unui juriu care înțelege doar legile unei alte țări.

Dacă acest factor "legalist" ar fi singurul aspect al situației, el ar fi într-adevăr într-o poziție foarte dificilă, dar, din fericire, există o altă latură a imaginii. Rezultatele obținute de instrumentele sale sunt prea substanțiale pentru a fi respinse de mințile imparțiale ca fiind simple înșelăciuni.

Chiar dacă camera se comportă neregulat atunci când cei care nu încarcă încearcă să-și încarce și să-și expună propriile plăci, rămân dovezi impresionante ale fotografiilor care au fost făcute de alții, inclusiv de oameni precum medicul de la spitalul general din Londra și fizicianul de la Cambridge.

Și pe lângă aceasta, există mărturia multor practicieni care de ani de zile folosesc seturile de diagnostic și tratament cu un succes considerabil și care trimit frecvent cazurile lor mai dificile pentru verificare fotografică. Este de neconceput ca toți acești oameni să se înșele pe ei înșiși atât de grosolan.

Unii cititori ar putea fi surprinși că descoperiri de o importanță atât de evidentă au fost întâmpinate cu atâta indiferență din partea fizicienilor și a profesiei medicale. Nu trebuie să ne surprindă și nici nu ar trebui să-i învinuim pe acești oameni de știință și medici pentru atitudinea lor de scepticism prudent față de ceva care pare a fi contrar conceptelor imuabile.

Într-o entitate vie, cum ar fi corpul uman, putem vedea diferite clase de celule, fiecare dintre ele îndeplinind o funcție specială. Și acest lucru este fără îndoială la fel în entitatea vie pe care o numim Viață Organică. Există multe clase diferite de oameni care joacă vrând-nevrând un rol special. De exemplu, există inițiatorii de idei noi, activități noi, păstrătorii a ceea ce există deja și cei care joacă un rol necesar în fluxul și refluxul circumstanțelor plastice.

Cei care păstrează ceea ce există, gravitează în mod natural către posturi administrative înalte în instituțiile organizate, deoarece este în însăși natura unor astfel de organisme să-și mențină status quo-ul și să reziste afluxului de idei care le-ar putea perturba sau distruge. Aceștia sunt oamenii care dau stabilitate unei profesii sau unei societăți învățate și care se asigură că ceea ce s-a câștigat nu se pierde ușor. Dar, desigur, acest lucru are avantaje și dezavantaje.

Dacă luăm profesia medicală, putem vedea că multe lucruri excelente, cum ar fi jurământul lui Hipocrate, au fost păstrate cu cea mai mare tenacitate și, pe de altă parte, că admiterea ideilor revoluționare a fost refuzată cu aceeași tenacitate.

Descoperirea de către William Harvey a circulației sângelui aproape că l-a costat practica. Când Ambrose Pare, chirurgul a patru regi francezi și a Mariei, regina Scoției, a sugerat legarea membrelor amputate ale soldaților cu ață în loc să le scufunde în smoală clocotită, confrății săi au prezis tot felul de consecințe grave.

Ignaz Semmelweiss, care a susținut asepsia în cazurile de maternitate, a fost dat afară din Viena de colegii săi obstetricieni. Jenner, care a introdus vaccinarea, a fost atacată de o serie de scriitori medicali. Anestezia a fost denunțată ca fiind extrem de periculoasă și nenaturală, tratamentul în aer liber al T.B. a fost considerată o sugestie frivolă atunci când a fost prezentată de Henry MacCormac, iar Freud a fost considerat puțin mai bun decât un șarlatan.

Criticând criticii ideilor progresiste, majoritatea oamenilor uită câte metode și practici inutile sau periculoase au reușit să excludă sau ce s-ar întâmpla fără influența lor restrictivă. Fără bariere, profesia medicală s-ar putea afla în curând într-o stare de haos. Timp de secole, medicul șarlatan a înflorit și, fără nici o frână în creșterea sa, ar putea lua din nou proporții monstruoase.

Dar pericolul este ca aceste forțe care ne protejează de șarlatanie și idei false să devină prea puternice în această epocă de specializare și centralizare a puterii. Este adevărat că o forță de rezistență favorizează creșterea, precum scoarța tare a pământului care ajută o plantă în creștere, dar dacă este prea puternică, ideile noi pot fi înăbușite. Și acest lucru este mai probabil să fie cazul în statele foarte bine organizate, cum există astăzi în lumea occidentală.

PARTEA III

CAPITOLUL UNU

UN NOU PRINCIPIU DE UNIFICARE

Când a avut loc a treia iluminare a lui (a lui Jacob Boehme),
ceea ce în viziunile anterioare i se păruse haotic
și divers a fost acum recunoscut de el ca o unitate,
ca o harpă cu multe coarde, din care fiecare coardă
este un instrument separat, în timp ce întregul
este doar o singură harpă.

Dacă descoperirile științifice sunt suficient de profunde, ele ne vor oferi o viziune diferită asupra naturii și a universului și ne vor arunca lumină asupra problemelor de cauzalitate. Ele vor acționa ca indicatoare pentru întrebările care ne-au nedumerit întotdeauna. Printre acestea am putea enumera: Cum se menține ordinea și armonia în viața organică? Care este originea formei? În ce fel își desfășoară natura operațiunile de construcție? Există minte în spatele fenomenelor naturale și, dacă da, cum acționează asupra materiei? Care este originea materiei și a energiei? Care este adevăratul sens al evoluției și care este modul său de operare?

Ar fi absurd să presupunem că orice experiment de laborator ar putea găsi răspunsuri complete la întrebări atât de profunde ca acestea. Cel mai mult ce ar putea face este să ne ofere noi linii de abordare care să ne ducă puțin mai aproape de soluția lor și poate să ne elibereze mintea de ipoteze false și puncte de vedere distorsionate care ne împiedică o mai bună înțelegere a lor. Printre acestea din urmă putem menționa cu siguranță punctul de vedere al "pământului plat", care ignoră nivelurile superioare de organizare și încearcă să explice lucrurile la un nivel în termeni de factori de la un nivel inferior. Acest lucru duce la diferitele teorii mecaniciste și la gândirea pozitivistă care nu explică nimic și care pot fi descrise ca falimente mentale.

Pot descoperirile descrise în această carte și deducțiile trase din ele să ne ofere ceva mai bun? Să începem cu experimentele anterioare care au descoperit o interacțiune între undele sonore și radiațiile subtile, cum ar fi cele emise de celulele vii.

Undele sonore, după cum știm, sunt guvernate de o lege a relației armonice conform căreia notele de frecvență potrivită se combină în acorduri, iar atât notele individuale, cât și acordurile se combină într-o secvență de timp pentru a produce armonice mai complexe. Există, de asemenea, fenomenul de rezonanță, în care o notă sau un acord vibrează în armonie cu componentele notelor sau acordurilor dintr-o octavă superioară sau inferioară.

S-a descoperit că rezonanța are loc și între vibrații de un ordin cu totul diferit, și anume între aceste radiații subtile care au fost menționate atât de des. Se pare că nu există nici o îndoială că și ele sunt guvernate de Legea Relațiilor Armonice.

Cum rămâne cu radiațiile de lumină, unde radio și așa mai departe, în spectrul electromagnetic, vibrațiile din așa-numitul eter? Pare sigur că și ele sunt sub aceeași lege și Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si, ale muzicii sunt de fapt paralele cu Roșu, Portocaliu, Galben, Verde, Albastru, Indigo, Violet al spectrului de lumină.

"Vorbind cu fizicieni, biologi și alți oameni de știință care nu sunt conștienți de o criză în gândirea muzicală", spune Paul Hindemith*, "suntem întotdeauna profund surprinși de cât de mult operează cu concepte similare cu cele din creația muzicală. Am văzut deja cum timpul și spațiul au echivalentele lor muzicale și se pare că există echivalente similare cu legile de bază din științele fizice. Acest lucru ne-ar putea conduce la credința că există un fundament în ideea străveche a unui univers reglementat de legile muzicale - sau, mai modest, un univers ale cărui legi de construcție și operare sunt completate de o reflecție spirituală în organisme muzicale. S-ar putea să se întoarcă vremea când regulile muzicale vor fi, așa cum au fost în vremurile de demult, o parte esențială a codului științelor fizice."

Dacă "muzica" este cheia unei înțelegeri mai profunde a Naturii și a Universului, se poate spune că știința modernă abia a trecut de stadiul unui băiețel care cântă la pian cu un deget. Știința se ocupă în mare măsură de vibrațiile din spectrul electromagnetic.

*A Composer's World, de Paul Hindemith.

Acestea sunt note unice, dar se pare că natura nu este prea interesată de notele unice; ea se ocupă mai degrabă de forme de undă ale radiațiilor subtile care se combină sub Legea Relației Armonice pentru a produce modele energetice de o complexitate extremă.

Ne putem imagina o entitate vie, cum ar fi un corp uman, ca o colecție extraordinară de orchestre care cântă în armonie, fiecare grup de celule reprezentând o orchestră și fiecare celulă un instrument muzical. Când un grup de celule este într-o stare de sănătate, își va cânta partitura corect, dar dacă este slăbit sau bolnav, va cânta plat sau chiar în dizarmonie grosolană, astfel încât întreaga "simfonie" este afectată. Noua tehnică de diagnostic și tratament constă în acordarea unor astfel de dizarmonii și apoi introducerea unei forțe care schimbă muzica defectă și o face să se amestece cu restul compoziției.

O putem privi și într-un mod pictural. Aceste radiații multiple construiesc un model energetic armonios care este comparabil cu un tablou al unui artist talentat. În cazul sănătății precare, părți ale acestui model energetic sunt distorsionate și dezechilibrate față de restul imaginii. Noile metode de remediere modifică aceste părți dezarmonizate ale modelului, restabilind integritatea inițială.

Oricum am privi lucrurile, tratamentul de remediere în acest sens este atât o artă, cât și o știință, care este în acord cu binecunoscutul dicton al lui Paracelsus.

Aceste radiații, pe care, în lipsa unei noțiuni mai bune, le putem imagina ca vibrații într-un subter, trebuie să constituie o lume "mai frumoasă" la care simțurile noastre sunt destul de închise. Sunetele pe care le auzim în natură, luminile și culorile pe care le vedem într-o vară sunt o fracțiune atât de mică din armoniile care sunt difuzate continuu, încât abia dacă există cuvinte pentru a descrie amploarea orbirii și surdității noastre. Rudolf von Urban a spus că ceea ce ne dezvăluie simțurile noastre speciale în comparație cu ceea ce există este proporțional vorbind ca o singură picătură față de toată apa din Oceanul Pacific.

Există motive să presupunem că astfel de creaturi umile precum viermii cu care ne putem compara, cu greu sunt conștiente de conectivitate. În orice moment, micul lor reflector de conștiință este concentrat pe ceea ce se întâmplă să atingă, fără să-și dea seama că el este legat de altceva.

Suntem în aceeași poziție. Dacă am putea fi chiar puțin mai conștienți de rețeaua strânsă de radiații care umple tot spațiul, nu am simți că lucrurile sunt cu adevărat separate așa cum nu ar trebui să ne simțim deconectați de propriile noastre picioare.

Și cu facultăți diferite ar trebui să vedem *cum* au fost conectate lucrurile. Dacă am fi creaturi complet plate care trăiesc pe suprafața unei mese nu ar trebui să putem înțelege cum un colț al pânzei ar putea vreodată să intre în contact cu un alt colț al ei. Ar trebui să mai avem nevoie de încă o dimensiune pentru a o percepe pe stăpâna casei pliind pânza, astfel încât colțurile să se unească. În același mod, avem nevoie de o altă dimensiune pentru a realiza cum un pacient poate fi conectat la pata sa de sânge prin rezonanță.

Rezonanța nu este în cele trei dimensiuni ale spațiului și nici în timp. Pare să aparțină unei alte dimensiuni care introduce un principiu de unitate sau conectivitate care nu este prezent în continuumul cvadridimensional.

Lucrurile rezonează pentru că sunt într-o anumită relație armonică, nu pentru că sunt simultane sau învecinate. S-ar putea să se fie sute de mile între ele, dar există această legătură ciudată.

În chimie avem ceea ce se numește "afinitate" între anumite elemente. Caracteristica bine cunoscută a valenței este puterea unui element de a se combina cu altele a căror radiații sunt în relație armonioasă cu ale sale. Cam același lucru se observă în procesele biologice în care speciile de celule sunt atrase de "numărul lor opus". Rezonanța explică, de asemenea, efectele specifice și localizate ale anumitor medicamente și pentru lucrările extrem de selective care sunt realizate de hormoni, enzime și așa mai departe.

Mai sus pe scară, multe alte enigme ale istoriei naturale pot fi explicate prin rezonanță. De exemplu, migrația Ploverului Auriu din Pacific, care include un zbor maritim direct de aproximativ 4000 Km până la cel mai apropiat uscat, și cea a anghilelor care își croiesc drum în jos pe râurile Europei până la o anumită regiune din Atlanticul de Vest.

Într-unul dintre experimentele descrise în această carte, De La Warr a stabilit rezonanță cu propria sa nuntă care avusese loc cu douăzeci și doi de ani mai devreme. Astfel, se pare că trecutul poate influența prezentul și prezentul poate influența viitorul în alte moduri decât cele descrise în istorie. Și, din câte știm, prezentul poate influența trecutul. Ceea ce se întâmplă astăzi poate fi condiționat de ceea ce se va întâmpla mâine.

Concluzia la care ajungem este că aparenta noastră separare este în mare parte o iluzie și că, așa cum a văzut-o Maeterlinck, suntem "celulele unui organism imens conectat cu tot ceea ce există printr-o rețea inextricabilă de vibrații, unde și influențe". Ele se extind în viitor și se întind înapoi în trecut, împletind continuumul multidimensional într-un întreg conectat. Și deși într-un sens general nimic nu este izolat, totuși conexiunea este relativă. Adevărata separare între A și B este lipsa de armonie a radiațiilor lor reciproce. Pe de altă parte, dacă există rezonanță între A și B, nici timpul, nici spațiul nu le împart în mod efectiv.

CAPITOLUL DOI

MARELE MEȘTEȘUGAR

Totul știe ceva și a avut ceva experiență;
și totul este o înregistrare propriei experiențe;
cunoștințele și condițiile sunt la fel de convertibile
ca forța și căldura...

Dar unele lucruri știu mai multe decât altele.
Unele au avut o experiență mai mare și au făcut mai mult.
Formele și calitățile lor sunt expresia acestei experiențe
în măsura în care le-a afectat.

Notițele lui SAMUEL BUTLER

Dacă totul poate fi legat într-o dimensiune a cincea, atunci totul există într-un cadru cu cinci dimensiuni. Acest cadru este spectrul magnetic.

Proiecția sau "umbra" lui în lumea noastră de trei dimensiuni este un vortex dublu în forma unei jucărie populare din anii 1910, Diabolo. Care poate fi forma acesteia în lumi de patru sau cinci dimensiuni nu putem spune pentru că facultățile noastre nu sunt adaptate la astfel de percepții. Nici nu putem avea mai mult decât o slabă licărire a semnificației și importanței sale. Poate că ar putea ajuta să spunem că, dacă nu ar fi Spectrul Magnetic, forma nu ar exista, timpul nu ar fi legat de spațiu și întregul Univers ar recădea în haosul primordial.

În fața unor astfel de concepții profunde, trebuie să ne dăm seama că ideile noastre despre spectru trebuie să fie crude și naive la extrem, dar chiar și așa ne pot conduce un pas mai departe spre cunoașterea Realității.

Cel mai simplu dintre elemente este atomul de hidrogen. Dacă luăm analogia planetară, aceasta constă dintr-un singur electron care se învâрте în jurul unui singur nucleu, un proton. După cum ar trebui să ne așteptăm, Razele Fundamentale ale atomilor mai complecși, cum ar fi Sodiul sau Clorul, se găsesc puțin mai sus.

Venind acum la molecule, care desigur sunt combinații de diferite tipuri de atomi, urcăm în Spirală dincolo de regiunea atomilor. Clorura de sodiu, de exemplu, care este o combinație chimică de sodiu și clor, care depășește pozițiile de sodiu și clor. Pare a fi mai sus pentru că atomii săi au trecut printr-o anumită experiență, experiența fiind unirea atomilor de sodiu și clor într-o nouă formă de organizare.

Experiența se câștigă prin trecerea prin evenimente semnificative. Mai sus pe Spirală, evenimentele posibile devin mai variate, iar experiența se lărgeste. O floare poate avea o experiență mai largă decât o moleculă sau o celulă, iar un animal poate avea o experiență și mai largă.

O astfel de experiență modifică alcătuirea interioară a entității și, prin urmare, radiația pe care o emite, sau Raza sa Fundamentală. Deci, din moment ce nimic din Univers nu trece prin exact aceeași experiență cu a oricărui alt lucru, atât alcătuirea sa interioară, cât și Raza Fundamentală sunt unice – deși în lumea atomilor această unicitate poate depinde de diferențe atât de mici încât sunt de neconceput.

Poate fi greu de acceptat că fiecare moleculă și atom, fiecare proton și electron este unic, dar poate că este mai ușor dacă suntem de acord cu propoziția că, pentru a fi liberă de orice limitare, Sursa Primară trebuie să creeze un Univers care să-și actualizeze toate posibilitățile de existență.

Putem vedea că un electron care se învâрте într-un atom de oxigen trece printr-o experiență diferită de cel care se învâрте într-un atom de uraniu; și chiar că doi electroni din doi atomi similari nu sunt chiar asemănători, deoarece atomii lor părinte nu au trecut exact prin aceeași secvență de evenimente. Fiecare atom, de fapt, este o lume mică unică și, fără îndoială, ușoare variații în mișcarea electronilor le afectează Razele Fundamentale.

Astfel, elementele par a fi mult mai individuale decât ar putea părea, dar acest lucru este umbrit de facultățile noastre limitate care sunt capabile să le observe doar în agregate imense. Dacă s-ar întâmpla să fim la fel de mari ca un sistem planetar, ne-ar fi foarte greu să credem că fiecare ființă umană este unică.

Mai sus pe Spirală este evident că fiecare eveniment din viața unei persoane modifică complexitatea Razei sale Fundamentale. Mult mai mult decât în cazul unui atom, viața sa este unică și experiențele sale nu sunt în nici un caz aceleași cu cele ale oricărei alte persoane.

Fiecare experiență îi modifică Raza Fundamentală și, din moment ce fiecare Rază Fundamentală este legată de altele prin rezonanță, acest lucru se reflectă imediat în impactul său asupra lumii exterioare. De aici ar putea fi posibil să abordăm ideea că ceea ce *este* un om este cel mai important factor. Nici Ființa nu este limitată la rasa umană sau chiar la lumea însuflețită.

În Spectrul Magnetic putem găsi, de asemenea, indicii despre semnificația Evoluției și modul în care se realizează.

Oamenii de știință consideră că este foarte greu să reconcilieze o perspectivă pur materialistă cu ceea ce poate fi observat în Natură. Acest lucru devine foarte evident atunci când oferă teorii pentru a explica creșterea unui făt sau originea și dezvoltarea vieții pe această planetă.

Ca să-l citez din nou pe Sherrington*:

Nervii par să fie construiți în *scopul* lor funcție de ceea ce se va "dori" de la ei. Înainte de a funcționa, cresc acolo unde vor *fi* doriți, fac conexiunile "potrivite", cele pe care *ar trebui* să le facă... Spunem: "Crește într-un copil". Crește? Pârghii așezate în cartilaj, devenind oase atunci când sunt necesare pentru forța mai mare a mușchilor care le *vor* îmbrăca. Plămânii, glande solide, aranjate să se golească în câteva minute când va intra aerul necesar. Muguri de membre, zadarnici la apariția lor și totuși în mod deliberat să devină membre pregătite pentru o existență în care vor fi foarte importante. Un parazit pseudo-acvatic, fără voce ca un pește, dar construind în sine un instrument al vocii pentru timpul când *va* vorbi. Organe precum pielea, urechea, nasul, limba, sunt toate de prisos în întunericul în care s-au format, dar fiecare pregătindu-se neîncetat să intre în lumea luminată de zi, aerisită, plină de obiecte, despre care *vor* fi doriți să relateze.

* *Omul despre natura sa*, de Sir Charles Sherrington.

O mare excrescență la un capăt al unui tub nervos, un creier scandalos de supradimensionat, de nici un folos în acest moment, dar în care învățarea unei lumi care *urmează* să fie experimentată va merge înainte. Toate par să fie argumentate de cunoașterea prospectivă a nevoilor vieții care nu există încă, dar sunt cunoscute dinainte.

În altă parte, Sir Charles spune că astfel de procese sunt toate 'chimie de înțeles', totuși în pasajul de mai sus pare că ceva l-ar obliga să prezinte o serie de fapte care nu ar putea fi explicate doar prin chimie. Nici un biolog nu a scris vreodată atât de izbitor despre greutatea enormă a dovezilor în favoarea inteligenței și a preștiinței în natură.

În ceea ce privește originea vieții, profesorul E. H. Starling, care reprezintă o anumită școală de gândire, după ce a spus că începutul vieții pe Pământ a fost probabil formarea unei substanțe complexe care avea puterea de a absorbi razele Soarelui și de a le folosi pentru a forma noi compuși instabili, continuă*:

Odată dat un sistem instabil așa cum ne-am imaginat, marele principiu stabilit de Darwin, și anume supraviețuirea celui mai puternic, va fi suficient pentru a explica producerea prin evoluție a varietății tot mai mari de ființe vii care au apărut în istoria ulterioară a acestui glob.

Această explicație nu l-ar fi mulțumit pe William Blake, care a scris:

Tyger, tyger, arzând strălucitor
în pădurile nopții
Ce mână sau ochi nemuritor
Îndrăznește să-ți încadreze simetria înfricoșătoare.

Dacă ne gândim la inteligența și măiestria supraomenească care au stat la baza construcției tigrului lui Blake, cadrul său scheletic strict și frumos comparabil cu grinda principală a unui pod în consolă cu două brațe, și ne amintim grația mișcării, inteligența sa, "simetria înfricoșătoare" care exprimă natura sa felină; dacă ne gândim că un

**Principiile fiziologiei umane*, de Profesor E. H. Starling

tigru este doar un membru al speciei de mamifere și ne gândim la varietatea uluitoare de animale, păsări, insecte, reptile, pești, copaci și flori, ca să nu mai vorbim de lucruri precum microorganismele; dacă, în afară de aceasta, ne amintim că natura este un organism delicat echilibrat, care se întreține pe cont propriu, cu mari puteri de adaptare – dacă luăm în considerare toate acestea și apoi ne întoarcem la afirmația profesorului Starling, probabil că vom rămâne cu un ușor sentiment de nemulțumire.

Este nevoie de ceva mai mult decât instabilitatea substanțelor chimice pentru a explica ordinea, echilibrul și frumusețea minunată a naturii.

"Cea mai irațională teorie dintre toate", spunea Plotin, "este că elementele fără inteligență ar trebui să producă inteligență". El vorbește despre ceea ce am numit o teorie a "pământului plat".

Materia instabilă nu se poate construi ea însăși în diferite forme de organizare care au sens și scop, la fel cum pietrele nu s-ar putea ele însele construi în catedrala Notre Dame. Dar ceva în vârful Scării în spirală poate coborî și se poate manifesta în lumea noastră a spațiului și timpului. Aceasta este Creația. Și răspunzând la influențele de mai sus, trecând prin experiența integrală, ceea ce este jos poate urca pe Spirală. Aceasta este Evoluția.

Experimentele lui De La Warr l-au determinat să formuleze o nouă lege: "Toate formele de energie din Univers sunt doar manifestări ale unei singure Energii Cosmice de bază, sau Minte Universală".

La această concluzie au ajuns alți gânditori, dar presupunând că forțele de construcție din Natură sunt inteligente și chiar inteligente într-un grad supraomenesc, rămâne problema tehnicii lor de construcție și, în special, a modului în care apare forma. Un indiciu în acest sens constă în fasciculele direcționale emise de toate formele de materie.

Revoluția unui singur electron în jurul unui nucleu proton într-un atom de hidrogen are ca rezultat o mișcare foarte simplă a radiației. Strict vorbind, forma orbitei electronului ne este necunoscută, dar revoluția este presupusă a fi ritmică și, prin urmare, fasciculul emis (care depinde de el) este de asemenea ritmic.

Într-un atom mai complex vom obține un efect destul de diferit. Atomul de uraniu, de exemplu, are 92 de orbite de electroni și se poate imagina că radiația de la acesta este ceva mult prea complex pentru a fi descris cu acuratețe. Radiațiile de la moleculele care conțin uraniu vor fi și mai complexe.

Pe măsură ce urcăm în spirală, de la atomi la molecule, de la molecule la celule și așa mai departe, fasciculele direcționale simple sunt înlocuite de forme de undă din ce în ce mai elaborate care se infiltrează și interacționează în multe puncte, iar la un anumit stadiu nedeterminat al ascensiunii noastre vom găsi modele energetice distincte care se contopesc.

Procesul este ceva ca și cum ai privi un gravor care face multe mișcări fine cu stiloul său. La început, loviturile arată ca niște lovituri și nimic altceva, dar treptat se construiesc într-o imagine definită. Natura gravează cu cerneluri invizibile pe care noul proces de fotografie cu radiații le face vizibile. Folosind radiații subtile, ea creează matrițe multidimensionale.

În lumea arhetipurilor ne putem imagina probabil forțele creatoare care formează matrițe în cinci dimensiuni, fiecare matriță pentru o specie întreagă. Atât timpul, cât și veșnicia sunt implicate. Din aceste matrițe arhetipale ar curge nenumărate miriade de indivizi, fiecare cu matrița sa cvadridimensională care guvernează modelul formei sale fizice de la naștere până la moarte.

De ce o sămânță de aconit crește într-o floare de aconit? Pentru că, așa cum arată Fig. 23, natura a gravat deja floarea cu un model legat de alte modele. Totul în Creație își reproduce propria formă sau formă generală, deoarece aceasta este inerentă modelului energetic asociat cu celula sa germinală. Fiecare dintre noi are un model energetic unic care conține în sine toată complexitatea miriadelor de radiații care se intersectează și care emană din noi, iar acest model determină forma noastră fizică.

Am crescut în această formă și nu în forma unui monstru, deoarece matrița arhetipală ne ține ferm de forma Omului. Nu s-a produs niciodată vreo dovadă că o încrângătură sau o specie evoluează fără probleme într-o altă încrângătură sau specie.

Macro-mutațiile apar prin pași bruși. Cel mai mult ce pot face forțele evolutive este să producă micro-mutații în limitele arhetipale, ca și cum s-ar pregăti pentru următorul "salt".

Acest lucru este susținut de natura Spectrului Magnetic, de unicitatea a tot ceea ce există și de ipoteza că Creația implică elaborarea tuturor experiențelor posibile.

Dacă luăm în considerare Spectrul cu vectorul său de timp, ne putem da seama că trebuie să existe o perioadă de timp definită în timpul căreia pot avea loc toate modificările posibile ale modelului energetic al unei entități, datorate diferitelor experiențe. În ceea ce privește un atom, este nevoie doar de o perioadă foarte scurtă. În cazul unei specii întregi, este desigur mult mai lungă, deoarece cuprinde durata de viață a multor generații de creaturi, fiecare puțin diferită și contribuind cu cota sa de experiență unică.

Dar chiar și asta are limita sa. Dacă luăm o creatură ca Dinozaurul, ne putem da seama că, după trecerea a milioane de ani de zile au fost elaborate toate modificările posibile ale modelului energetic dinozaur. Când s-ar întâmpla acest lucru, matrița arhetipală ar fi ruptă și specia Dinozaur a dispărut, pentru a nu mai fi niciodată recreată de forțele evoluției sau creației.

Probabil că în decursul timpului același lucru se va întâmpla cu fiecare specie, inclusiv cu omul. Și pentru a actualiza posibilitățile ulterioare de experiență, Mintea Universală va trebui să creeze noi modele și să se manifeste în forme în prezent necunoscute și poate de neimaginat.

CAPITOLUL TREI

PATRU NOI LEGI ALE FIZICII

Știm atât de puțin despre adevărata natură atât a câmpurilor electromagnetice, cât și a așa-numitelor "particule", încât este foarte plauzibil să le pretindem ca fiind de natura minții. Când continuăm să considerăm lumea biologică cu dovezile indubitabile ale scopului acesteia și cu implicația necesară a câmpurilor mentale sau a tiparelor față de care "materia" trebuie să se conformeze, cred că putem simți că există într-adevăr indicii puternice că lumea existentă este de natura minții. Putem considera lumea existentă ca fundalul dominant omniprezent al unei Minți Universale de care mințile noastre individuale sunt legate într-o manieră selectivă.

Dr. Raynor Johnson în *Splendoarea întemnițată*

In mai 1950 a avut loc la Londra un Congres Științific și Tehnic de Radionică și Radiestezie, la care De La Warr și membrii personalului său au ținut prelegeri bazate pe patru noi legi ale fizicii care au fost formulate pentru prima dată. Acestea au fost:

1. Energia Fundamentală a Universului, sub formă de particule de energie, se manifestă prin orice tipar energetic care o modulează conform Legii Armonicilor.
2. Toate formele de materie radiază o formă de undă combinată de energie care formează un câmp de forță datorită interacțiunii radiațiilor inerente.
3. Corpul Câmpului de Forță este legat de structura atomică și acționează ca un cadru aerian complex prin care Energia Fundamentală se manifestă în mod corespunzător ca materie.
4. Forma de undă modulatorie depinde de spațiu-timp și poate avea caracteristici de undă.

Aceste legi, pe care toate cercetările ulterioare au avut tendința de a le confirma, explică ceva despre ceea ce se întâmplă în punctul în care forța creatoare trece în materie și diferite forme de energie. Ele sunt cele mai interesante prin implicațiile lor, deși poate puțin greu de înțeles fără o explicație suplimentară.

Ei sunt preocupați de Energia Fundamentală, sau Mintea Universală, care fiind dincolo de spațiu și timp este "pretutindeni" și "întotdeauna". Este un ocean nelimitat de energie potențială, imperceptibilă pentru noi până când nu este "evocată" în lumea noastră de percepții senzoriale. Apoi apare ca o formă perceptibilă de energie sau ca materie. Și acest lucru este în acord cu Teoria Generalizată a Relativității a lui Einstein, care spune că materia și energia sunt aspecte diferite ale unui anumit Ceva care este sursa amândurora și, în plus, că energia poate fi convertită în materie și *invers*.

Forma sau tiparul este canalul prin care această Energie Fundamentală își face apariția. Prima Lege spune că se manifestă ca particule de energie prin intermediul unui model energetic. Modelul energetic o modulează în conformitate cu Legea Relației Armonice.

Deși nu este deloc sigur ce se întâmplă exact, pare probabil că există un "eter neutru" format din nenumărate miriade de particule inimaginabil de mici pe centimetru cub, fără sarcină electrică și fără masă. Mintea Universală plasează sarcini electrostatice asupra acestor particule atunci când există un câmp magnetic adecvat, astfel încât acestea să devină particule încărcate. Complexitatea sarcinii determină tipul de particulă încărcată și comportamentul acesteia.

Această energie fiind "invocată", a patra Lege spune că poate avea caracteristici de undă. Înainte de a se întâmpla acest lucru nu a fost reglementat de Legea Relației Armonice. Era un Ceva a lui Einstein, un rezervor de materie/energie nediferențiată, care nu era nici unde, nici vibrații, nici cuantă, nici orice altceva căruia i-am putea pune un nume.

Totuși, fără acest Ceva care susține și vitalizează toate formele de materie, atât animate cât și neanimate așa cum un ocean susține viața marină, Universul ar fi mort și într-adevăr inexistent, pentru că ar dispărea așa cum o imagine dispăre dintr-un cinematograf când lumina se stinge în camera de proiecție. Dar datorită prezenței sale, totul este viu și emite radiații.

A doua lege arată clar acest lucru spunând că toate formele de materie radiază o formă combinată de undă de energie care formează ceea ce se numește un câmp de forță, iar a treia lege arată că acest câmp de forță și structura atomică a elementelor radiante sunt legate.

Revenind la aconitul menționat mai devreme, putem vedea că Corpul Câmpului de Forță, așa cum se arată în fotografie, acționează ca un receptor aerian extrem de complex prin care primește energie vitală. Forma antenei determină tipul de energie vitală pe care o primește. Modelul aerian aconit este compus din celule vii, fiecare acționând ca o antenă și ajutând la construirea formei particulare a rețelei care caracterizează *aconitul*. Numai energia potrivită pentru un aconit este primită prin această rețea; și așa este cu fiecare dintre miliardele de plante și alte creaturi vii care compun Viața Organică.

Fără îndoială, rezonanța cu antena fiecărei plante este condiționată de Soare și Lună, ritmul anotimpurilor, poziția plantei în raport cu câmpul magnetic al Pământului și mulți alți factori.

În ceea ce privește modul în care o creatură vie crește după fertilizare, Corpul Câmpului de Forță precede în mod evident orice manifestare fizică - lucru care, în cazul ființelor umane, ar depăși dificultatea de a încerca să înghesuie o serie vastă de caracteristici în elementele chimice pe care le numim gene și cromozomi.

De la Warr crede că tiparul schimbării energiei evocat de Corpul Câmpului de Forță (să zicem al unui aconit) este ulterior indus în floarea fizică prin inducție magnetică sau printr-un alt proces care rămâne de descoperit. Oricum ar fi, electricitatea statică își face apariția în planta în creștere.

Cu riscul unei repetări, trebuie să încercăm să clarificăm ce este această radiație emisă de toate formele de materie. După cum am văzut, formele de radiație care figurează în Spectrul Electromagnetic acceptat și în Tabelul Particulelor Încărcate sunt asociate cu mișcarea electronilor, dar ceea ce am numit "radiații subtile" sunt ceva diferit. Se pare că ele nu sunt cauzate de electroni care își schimbă orbitele sau zboară complet din atomi, ci originea lor sunt sarcinile electrostatice care, în anumite condiții într-un câmp magnetic, radiază particule de energie.

Aceste particule de energie sunt cele care compun radiația fizică a unui magnet, vibrațiile vitale ale celulelor creaturilor vii, energiile care sunt evocate și difuzate de seturile de tratament ale lui De La Warr.

Există o relație între construcția interioară a atomilor și expresiile lor exterioare sub formă de radiații. A treia Lege exprimă acest lucru în cuvintele: "Corpul Câmpului de Forță este legat de structura sa atomică". De asemenea, spune ceva despre al doilea mod în care Energia Fundamentală se poate manifesta. Acest rezervor de energie potențială, care, la fel ca Atlas, susține lumea pe umerii săi, are nevoie de un model energetic ca și canal prin care să-și facă apariția. Un model energetic, sau un Corp al Câmpului de Forță, acționează ca un cadru aerian complex, și prin acesta Energia Fundamentală se manifestă ca *materie*.

În *Natura Universului*, Fred Hoyle spune:

Din când în când oamenii întreabă de unde provine materialul creat. Ei bine, nu vine de nicăieri. Materialul apare pur și simplu, este creat. La un moment dat, diferiții atomi care compun materialul nu există, iar mai târziu există. Aceasta poate părea o idee foarte ciudată, și sunt de acord că este, dar în știință nu contează cât de ciudată poate părea o idee atâta timp cât funcționează, adică atâta timp cât ideea poate fi exprimată într-o formă precisă și atâta timp cât consecințele ei sunt în acord cu observațiile.

Văzând că puterea gândirii umane poate modula un model energetic, nu este atât de dificil să ne dăm seama de rolul probabil al Minții Universale în pregătirea inițială a creării materiei. În orice punct din spațiu unde există un câmp magnetic stabilizat adecvat, el poate evoca un model energetic prin care se poate manifesta ea însăși ca materie, iar în decursul eonilor apare o nouă galaxie. Astfel, doctrina sumbră a unui Univers muribund este înlocuită cu cea a unui Univers care este perpetuu recreat.

CAPITOLUL PATRU

VIITORUL

Dar știința contemporană, prin simplul fapt că s-a despărțit brusc de religie și de "misticism", adică prin faptul că și-a stabilit un "tabu" definit, a devenit un instrument de gândire accidental și nesigur.

Sentimentul constant al acestui "tabu" îl obligă să închidă ochii la o serie întreagă de fenomene inexplicabile și neinteligibile, îl lipsește de integritate și unitate și, ca urmare, face ca noi să nu avem știință, ci să avem științe.

P. D. OUSPENSKY în *Un nou model al universului*

Unii critici, deși admit validitatea afirmațiilor lui De La Warr, încearcă să-i minimalizeze descoperirile obiectând că instrumentele sale sunt simple ajutoare mecanice pentru percepțiile psihice. Poate fi așa, dar nimeni nu critică telescopul sau microscopul pentru că sunt ajutoare mecanice pentru vedere. Cu acestea și cu alte instrumente optice, cum ar fi spectroscopul, am învățat foarte multe despre Univers și structura materiei și ne-am schimbat complet viziunea asupra poziției acestei planete pe scara Creației. Este foarte posibil ca în anii următori, când aceste noi forme de radiații vor fi mai bine înțelese, să gândim cu totul diferit despre lucruri precum operațiunile Naturii și funcționarea internă a organismului uman.

Știința, care a atins punctul său de "solidificare" maximă în perioada Victoriană târzie, se îndreaptă deja spre concepte mai puțin materialiste; dar aceste noi concepte sunt departe de a fi clare și, ca și în cazul tuturor sistemelor de gândire solidificate care încep să se destrame în bucăți dure, există o dezintegrare considerabilă. Gândirea dualistă trece prin științe ca o serie de Cortine de Fier.

De exemplu, există o mare confuzie de gândire cu privire la problema Minții și Materiei. Profesorul Adrian, de la Cambridge, a lucrat probabil mai mult la detectarea impulsurilor cerebrale decât orice alt om.

El a atins multe mii de centri nervoși din creier și le-a urmărit canalele nervoase în diferite părți ale anatomiei umane și animale, înregistrând impulsurile pe electroencefalograf. Cu toate acestea, când a ținut o prelegere pe acest subiect în urmă cu câțiva ani la Oxford, el a spus: "Nu există nicio dovadă care să demonstreze existența unei minți".

Pe de altă parte, Sherrington a scris*:

Mintea este ceva cu o varietate atât de mare, cu schimbări trecătoare, cu nuanțe atât de nenumărate, cu o bogăție atât de mare de combinații, cu astfel de înălțimi și profunzimi ale stării de spirit, cu astfel de mișcări de pasiune, cu astfel de perspective ale imaginației, încât supunerea oarbă a unor potențiale electrice recunoscutibile în centrul nervoși ca fiind corelate cu toate acestea poate părea studentului special al minții aproape derizorie... Mentalul nu este examinabil ca o formă de energie. Pe scurt, acesta este decalajul care separă psihiatria și fiziologia.

Aceste două puncte de vedere contrastante ale celor mai eminente autorități pe această temă arată clar prăpastia care se află între oamenii care încă gândesc în termenii vechilor formule Victoriene și cei care își dau seama că acestea nu acoperă faptele.

Descoperirile lui De la Warr sunt un pas spre reducerea acestei prăpastii. Mintea umană care este capabilă să moduleze un tipar energetic are o legătură directă cu forțele fizice. Mintea Universală este capabilă să se manifeste ca materie prin intermediul unui model energetic.

Camera Delawarr conectează o funcție pur mentală cunoscută sub numele de P.E.S. cu o imagine pe o placă fotografică. Și așa mai departe. Ținutul Nimănui dintre psihiatrie și fiziologie se îngustează, probabil pentru a dispărea în cele din urmă.

Această reducere a decalajului va avea cu siguranță un efect asupra științei medicale care, la fel ca fizica, este împărțită, în linii mari în două școli de gândire. Sunt cei care cred că toate bolile își au originea în minte, iar alții care atribuie boli infecțiilor, epuizării corpului, expunerii la frig și la umezeală și altor cauze pur fizice.

* *Omul despre natura sa*, de Sir Charles Sherrington.

Fără îndoială ambele școli de gândire au parțial dreptate, dar o mai bună cunoaștere a Corpului Câmpului de Forță ar trebui să alinieze aceste puncte de vedere diferite și odată ce noile metode de diagnostic și tratament sunt stabilite, ar trebui să avem o știință medicală care să folosească mai puțin medicamentele brute și să se bazeze mai mult pe forțele curative ale Naturii.

Instrumentele De La Warr ne oferă, de fapt, un al șaselea simț care este capabil să pătrundă în scoarța rezultatelor materiale grosiere și să vadă ce se întâmplă puțin mai sus pe scara cauzalității. Cu o astfel de facultate ar trebui să fie posibilă dezvoltarea medicinei preventive și, de asemenea, rezolvarea multor controverse antice.

Sunt diluțiile homeopate cu adevărat eficiente în tratarea bolilor? Au ierburile proprietățile curative pe care mulți le pretind pentru ele? Terapia cu raze X dăunează permanent Corpului Câmpului de Forță? Există vreo virtute în așa-numita vindecare spirituală sau Așezarea Mâinilor? Toate aceste lucruri ar trebui să poată fi verificate științific.

Același lucru este valabil și pentru alimente. În afară de descoperirea prin analiză, a elementelor chimice esențiale ale dietei, care pot lipsi în conservele de fructe și legume, alimente uscate și procesate etc., ar trebui să fie posibil să se testeze astfel de produse pentru radiații vitale.

Din punct de vedere nutrițional, aceste preparate alimentare sunt considerate a fi de aceeași valoare ca alimentele proaspete, dar este adevărat acest lucru? Nu există nici o diferență în efectul de revitalizare între piersicile conservate și piersicile proaspăt culese din copac? A pierdut laptele de ieri ceva care este prezent în laptele cald de la vacă? Injectarea de antibiotice într-o turmă de vaci afectează echilibrul bacterian al animalelor și diminuează calitățile nutriționale din producția de lapte? Există radiații mai puternice în porumbul cultivat în condiții naturale decât în porumbul cultivat pe teren tratat cu un îngrășământ chimic? S-ar putea să aflăm în curând adevărul despre astfel de chestiuni.

Poate că am putea îndrăzni câteva speculații cu privire la direcția în care aceste descoperiri ar putea duce în viitorul mai îndepărtat.

S-a subliniat adesea că dacă am avea ochi care răspund la raze X sau unde hertziene, am vedea un Univers cu totul nou. Noul radiotelescop ne permite să "vedem" stele invizibile, dar în comparație cu radiațiile subtile de care este vorba în această carte, undele radio, razele X și undele Hertziene sunt medii extrem de stângace pentru observație.

Cu un telescop care acționează, ca să spunem așa, în subter, cine poate spune ce vom descoperi? Ce vom "vedea", de exemplu, când îl vom antrena pentru Marte? În primul rând, ar trebui să descoperim fără îndoială dacă există sau nu viață pe Marte similară cu a noastră.

Aceste radiații se întind și în trecut. Astfel, scheletul unui megalosaurus sau al unui pterodactil este în rezonanță cu creatura care a trăit cu milioane de ani în urmă și, analizând radiațiile, am putea descoperi mai multe despre ea decât se poate culege din oasele fosilizate.

Este nevoie de puțină imaginație pentru a realiza că vaste domenii de explorare se află în fața noastră și că cunoștințele care pot fi adunate prin aceste noi tehnici pot modifica radical întregul model al gândirii științifice moderne.

Descoperirile prezentate pe scurt în această carte arată cum lumea materială se sprijină pe un cadru de vibrații mai fine, care la rândul lor își au originea în ceva și mai îndepărtat de material. Ce se află mai sus pe "Scara lui Iacov" care leagă lumea noastră fizică de Sursa Primă nu putem spune, dar cel puțin avem o imagine a unui Univers creat și susținut de niveluri mai înalte de existență.

Mâna moartă a gândirii materialiste grosiere se bazează prea mult pe știința modernă. Să sperăm că va veni în curând timpul când Mesajul Sfântului Graal va fi împlinit:

*Munca de restrângere și împiedicare a materialistului,
limitată de timp și spațiu trebuie să se ofilească și să treacă
departe ca pleava care este cernută din făină.*